MARC LEVY

SERIE DE AUTOR

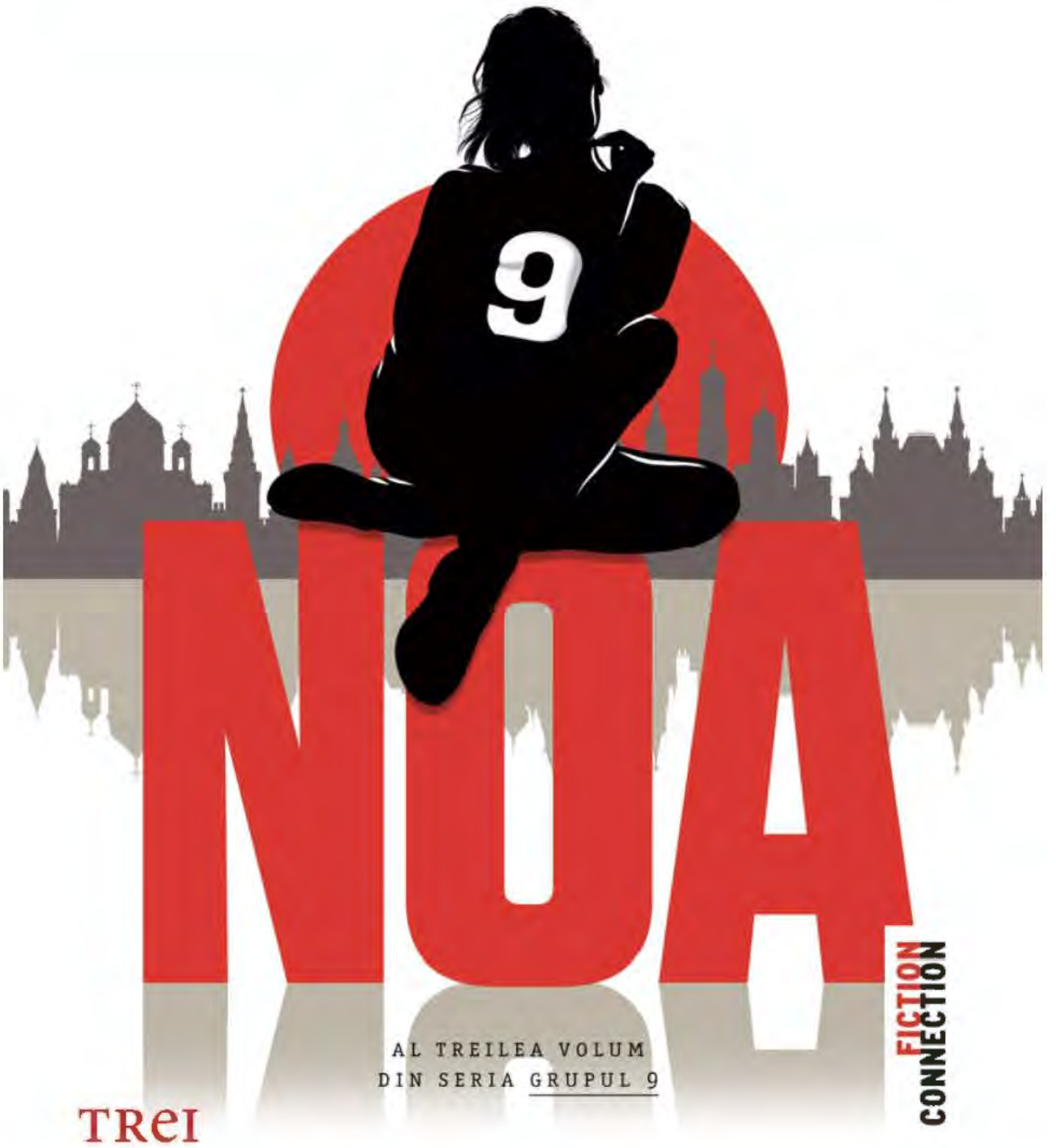

AL TREILEA VOLUM
DIN SERIA GRUPUL 9

TREI

FICTION CONNECTION

Marc Levy

Noa

Traducere din limba franceză de Mihaela Stan

Ilustrații de Pauline Lévêque

3
TREI

Al treilea roman din seria *Grupul 9*

Marea revoluție în istoria omului — trecută, prezentă și viitoare — este revoluția celor care sunt hotărâți să fie liberi.

John F. Kennedy

Lui Carole Cadwalladr

Copiilor mei, cărora le doresc să trăiască mereu
într-o lume liberă

Orice asemănare cu persoane existente sau care au existat...
Oh, dă-o dracu'!

1.

Închisoarea Okrestina, Minsk, Belarus, vineri dimineață

De trei ore, Daria așteaptă într-o sală de lângă vorbitor. O încăpere de doisprezece metri pătrați în care lumina zilei abia pătrunde printre zăbrelele unei ferestruici. Pe bancheta cu cadru metalic încap doar trei persoane. Cuvântul „banchetă" este chiar măgulitor pentru o scândură și un spătar. Daria e singură, drepturile de vizită sunt rare, autoritățile nu acordă așa ceva aproape niciodată. Însă astăzi e altfel, Daria a venit să-l vadă pe Nicolai ca să le garanteze alor lui că e viu si sănătos. Această întâlnire are loc în fiecare trimestru și nu durează decât cinci minute. Este consecința unui eveniment greu de crezut, care s-a produs în urmă cu doi ani.

Nicolai este motivul acestei povești.

*

În primăvara anului 2020, în această țară condusă cu mână de fier de un om aflat la putere de douăzeci și șapte de ani, o tânără mamă și soție, fără experiență și fără ambiție politică, câștiga alegerile. Când primele secții de votare anunțaseră că numele ei apare pe majoritatea buletinelor depuse în urne, o trupă de polițiști fusese trimisă imediat la ea acasă.

Bărbații în uniformă forțaseră ușa apartamentului și îndreptaseră armele spre cei dinăuntru. Ca să-și apere cei doi copii, Sviatlania se pusese pavăză în fața lor. Emisarul guvernului

care-i însoțea pe polițiști era ușor de recunoscut după costumul negru și pălăria de fetru. Lentilele bombate ale ochelarilor rotunzi, cu rame aurii, îi făceau pupilele ochilor de un albastru-spălăcit să pară mai mari. Străbătuse cu pași apăsați sufrageria apartamentului cu două camere în care locuiau Sviatlania și familia sa și se oprise să se uite atent la fotografiile înrămate de pe rafturile unei biblioteci de la Ikea. Fotografii prețioase pentru Sviatlania și Nicolai, dar de o teribilă banalitate pentru el. Într-o imagine apărea fiul lor de cinci ani, în alta, fiica lor, iar în a treia, toată familia, în timpul unei vacanțe de vară — nu se distingea unde anume petrecută. Blazat, lăsase fotografiile și răsfoise câteva dintre cărțile de pe rafturi, dar le pusese repede la loc, negăsind nimic subversiv în acea literatură romantică. Apoi, afișând un zâmbet înfricoșător, o rugase pe Sviatlania să se așeze pe canapea, în fața fotoliului din catifea reiată în care se instalase el însuși, fără să fi fost invitat. Ea schimbase o privire cu soțul. Nicolai luase copiii sub protecția sa, strângându-i în brațe; polițiștii nu-l opriseră, iar Sviatlania se așezase.

— Așa vă purtați cu noua dumneavoastră președintă? îndrăznise ea să-l sfideze.

Zâmbetul bărbatului se transformase în grimasă.

— Cum ar fi putut poporul să-și lase destinul în mâinile unei gospodine fără experiență, cu toate mizele din lumea actuală, cu criza economică de care Occidentul e răspunzător, cu ingerințele vecinilor care urmăresc distrugerea noastră ca să ne acapareze bogățiile?

— Care bogății? Poporul pe care vă place atâta să-l invocați muncește pe rupte și câștigă doar cât să-i ajungă pentru mâncare și îmbrăcăminte, replicase Sviatlania.

— Nu mă mai întrerupeți! Avem puțin timp la dispoziție înainte ca situația să degenereze, iar oamenii mei nu prea știu ce-i răbdarea. Unde rămăsesem? Ah, da, la faptul că, în mod evident, ați pierdut alegerile.

— Prezența dumneavoastră aici dovedește contrariul, obiectase Nicolai.

Emisarul îl ignorase.

— Dacă vă iubiți cu adevărat țara, nu doriți în niciun caz să vă faceți vinovată de grave tulburări ale ordinii publice, continuase el pe un ton cinic. Deși vinovată sunteți deja, ceea ce e regretabil. Din fericire pentru dumneavoastră, președintele nostru e mărinimos. Fără a pretinde că vorbesc în numele său, cred chiar că vă poartă un anumit respect. Ați dus o campanie frumoasă pentru o persoană de condiția dumneavoastră, și femeie pe deasupra. V-ați distrat, nu-i rău, adăugase el, plescăind ușor. E important să te distrezi din când în când, altfel viața ar fi tare tristă. Dar s-a terminat. Dintr-un exces de generozitate care-l onorează, președintele nostru m-a însărcinat să vă transmit o propunere pe care nu o veți putea refuza, atât de mult vă avantajează. Doar dacă nu cumva sunteți lipsită de inteligență, ceea ce mă îndoiesc. Trebuie să vă recunoașteți public înfrângerea și să vă faceți bagajele. Puteți să luați toate lucrurile de care îngerașii dumneavoastră vor avea nevoie, câteva cărți, dacă aveți chef. În noaptea asta, o să vă escortăm până la frontiera lituaniană. N-o să vă mai întoarceți. În definitiv, dumneavoastră care cereați libertate — ca și cum n-am fi liberi la noi în țară, chipurile — o să fiți cea mai fericită femeie din lume fiindcă vă ofer libertatea de a părăsi această națiune pe care nu încetați s-o criticați.

— Ne forțați să fugim, asta-i oferta voastră generoasă?

— Doar dumneavoastră și copiii. Soțul rămâne aici, președintele trebuie să se asigure că veți fi loială odată ajunsă în străinătate.

Târgul era clar. Sviatlania și copiii să plece în exil, iar Nicolai să meargă la închisoare drept garanție.

— Câtă vreme stați potolită, soțul dumneavoastră va fi bine tratat. Și oricum, să nu dramatizăm, e o situație temporară, un an–doi, cel mult. Când ziua asta n-o să mai fie decât o amintire îndepărtată — și nu depinde decât de dumneavoastră să vă purtați cu înțelepciune —, Nicolai va putea să vă urmeze.

— Și dacă refuz?

— Oamenii mei o să vă salte împreună cu soțul. Copiii vor fi duși la orfelinat, că doar nu suntem sălbatici. Totuși, la închisoarea Okrestina, în lipsa unor ordine speciale, nu răspund de soarta dumneavoastră. Nu vă rămâne decât să alegeți.

Emisarul nu mai zâmbea. Când nu se uita drept în ochii Sviatlaniei, își privea fix vârfurile pantofilor lustruiți impecabil.

Nicolai își implorase soția să accepte. Doi ani de închisoare pentru ca familia să scape cu viață nu puteau fi atât de groaznici.

Apoi își strânsese copiii la piept, jurând că avea să-i revadă curând. Îi pusese să promită că o să fie curajoși și o să aibă grijă de mama lor. Plângând, ei îi promiseseră. Fiicei sale, care era mai mare — avea să împlinească în curând zece ani —, îi șoptise la ureche o promisiune: „Într-o zi, noi vom fi liberi și ei vor ajunge la închisoare. Îți jur că așa o să fie!“

O duseseră pe Sviatlania până la granița lituaniană. În noaptea aceea, bărbații și femeile care făcuseră campanie pentru ea fuseseră expulzați din țara lor. Printre ei, Roman și Sofia,

doi tineri, figuri importante ale mișcării de rezistență. Toți se aflau acum la Vilnius, toți, în afară de Nicolai.

*

În sfârșit, ușa vorbitorului se deschide. Un gardian îi face semn Dariei că poate să intre. Nicolai stă pe un scaun, cătușele îi sunt prinse de un inel fixat în masa din metal ce-l desparte de vizitatori. Gardianul rămâne aproape de ei, având grijă ca nimic să nu treacă dintr-o mână în alta, trăgând cu urechea la ce vorbesc.

— Nu arăți prea rău, spune Daria.

— Mai bine decât de obicei, știi de ce.

Daria știe. În cele două săptămâni dinaintea fiecărei vizite, porțiile de mâncare ale lui Nicolai sunt mai mari, iar hărțuielile încetează, pentru ca ea să poată confirma că e sănătos.

— Îi e dor de tine, le vorbește copiilor despre tatăl lor seară de seară, le promite că o să fiți împreună curând. Copiii sunt sănătoși, și ei îți duc dorul, dar sunt fericiți la Vilnius și nu peste mult timp o să fie și mai fericiți, continuă Daria.

— Asta e cel mai important.

În timp ce gardianul, cu ochii în telefonul mobil, sparge cu spor niște baloane colorate dintr-un joc, Daria se apleacă discret spre Nicolai.

— Ai înțeles tot ce m-a însărcinat Sviatlania să-ți spun?

— O să-mi prelungească pedeapsa, o anunță Nicolai cu voce tremurândă.

— Din ce motiv? întreabă cu îngrijorare Daria.

— Cunoști sistemul. Pentru cei și cele care au îndrăznit să sfideze puterea, pedepsele se țin lanț, capetele de acuzare se adună întruna. Răzvrătire, activitate teroristă sau spionaj în folosul unei țări străine, nu le lipsește imaginația.

Gardianul se îndreaptă de spate, ridicând capul și indicându-i Dariei că vizita s-a terminat. Ea se supune fără să crâcnească. Dar, când se pregătește să plece, Nicolai încalcă interdicția, e în picioare și o sărută pe obraz.

— Să-l previi pe Roman că e în pericol, îi murmură la ureche.

— Să nu cedezi, îi șoptește ea.

Gardianul îi desparte cu un gest brusc; îl împinge cu vârful bastonului pe Nicolai, care coboară ochii și strânge din umeri, parcă resemnat cu soarta sa. În săptămânile următoare, o să primească mai puțină mâncare și va ploua cu lovituri în funcție de proasta dispoziție a gaborilor.

Daria străbate culoarul sinistru. La trecerea ei, ușile cu gratii se deschid și se închid imediat. Se prezintă în fața gheretei de la intrarea în închisoare ca să-și recupereze lucrurile. Geanta, actele de identitate, cheile și mobilul, care nu conține nici mesaje, nici agendă telefonică.

Când iese, își înnoadă fularul, pentru că un vânt înghețat mătură Minskul. Face câțiva pași, apoi se întoarce să se uite la zidurile cenușii din beton, care înconjoară două imobile de birouri transformate în închisoare, o fortăreață macabră ce se înalță în centrul orașului. Se gândește la Nicolai, mergând cu mâinile încătușate spre celula sa. I s-a părut mai slab, palid și cu moralul la pământ. Își stăpânește lacrimile și urcă în mașină.

Pe drum spre serviciu, o s-o sune pe Sviatlania și o să pretindă că lucrurile stau exact invers, ca s-o liniștească. A reușit să transmită mesajul ei și se roagă Cerului ca Nicolai să-l fi înțeles. Diseară, cum va ajunge acasă, Daria o să-i transmită un mesaj și lui Roman, de pe telefonul securizat ascuns într-un ungher al apartamentului.

*

Seara, sediul Agenției pentru Drepturile Omului din Minsk

Daria aude șuieratul aspiratorului care înghite praful în camera alăturată. Își închide computerul, birourile sunt pustii. N-are nevoie să se uite la ceas ca să afle ce oră este, femeia de serviciu e mai punctuală decât orologiul din gara Minsk-Pasajirski. Gândul o duce la mama sa. De mai bine de-o lună n-a luat trenul ca să se ducă s-o viziteze. Este epuizată, lucrează mult, dimineața, la redacția ziarului *Nașa Niva*, după-amiaza, în birourile Naata, ultimul site de informații liber, iar seara, la Agenția pentru Drepturile Omului, ca să dea o mână de ajutor. O muncă titanică de când guvernul se înverșunează să distrugă ONG-ul. Împrumuturile bancare suprimate de la o zi la alta, controale ale fiscului, descinderi ale poliției, confiscarea aparaturii.

Pentru a limita pagubele, echipa a cotizat și acum plătește un dealer care stă la pândă în stradă. Tânărul își rotunjește veniturile fără să aibă altceva de vânzare decât o privire ageră ce detectează mașinile suspecte. Însă toți profită de aranjament. Când tânărul fluieră de două ori, un balet bine pus la punct începe în birouri. La trei fluierături, automatul de băuturi este împins într-o parte și parchetul e ridicat pentru a ascunde computere, rapoarte de investigații, documente problematice, telefoane mobile cu huse de protecție și cartele SIM anonime. După ce totul este plasat în ascunzătoarea săpată sub parchet, automatul de băuturi e pus la loc. Apoi toți aleargă la scaunele lor și se instalează cu blocnotesurile și pixurile în mâini, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Polițiștii confiscă blocnotesurile, pixurile nu-i interesează, câtă

vreme sunt din plastic. Răvășesc totul ca să sperie, ca să arate că dețin puterea, dar și din pură plăcere. Aruncă hârtiile pe jos, trag șuturi în fotocopiator, un vechi model Konica foarte rezistent. Colaboratorii Agenției pentru Drepturile Omului l-au botezat Samizdat, un nume dat sistemului clandestin de circulație a scrierilor disidente în URSS.

Daria se uită pe fereastră, fulgii de nea se răsucesc în aer. Dacă începe iar să ningă înseamnă că temperatura a crescut, încuietoarea de la portiera mașinii sale nu o să fie înghețată. Obsesia ei în serile și diminețile de iarnă. Bărbații pot să urineze pe încuietoare, femeile încălzesc cheia la flacăra brichetei. Cu ochii țintă la parcarea de dedesubt, Daria formează un număr de telefon. Ar pune pariu că soțul ei o să răspundă înainte de al patrulea țârâit al telefonului.

Daria o să-și ceară scuze că întârzie din nou. Fiica lor și-a făcut temele? A mâncat de seară? A avut o zi bună la școală? Daria știe răspunsurile la aceste întrebări. Mihail e un tată model. Și el are mult de lucru, dar ajunge mereu la timp. Pentru sfârșitul orelor de școală, pentru teme, pentru jocuri, pentru cumpărături, pentru a o ajuta pe fiica lor să facă baie... Cum reușește? E un mister pentru Daria. O să-i pună totuși aceste întrebări ca să-și dovedească dragostea. Atât se ocupă de alții, că îi neglijează pe ai ei. Iar ceea ce o face să se simtă și mai vinovată e lipsa reproșurilor.

După ce va fi înfruntat circulația și frigul ce domnește în Skoda ei veche (fiindcă pe drumul de întoarcere o să-și permită să fumeze o țigară — două, dacă circulația e infernală — cu geamul coborât, ca să nu se simtă miros stătut de tutun), după ce va fi găsit un loc într-una dintre parcările vastului complex imobiliar de la periferie unde locuiește împreună cu mica ei familie, după ce va

fi urcat șase etaje pe scări, fiindcă ascensorul e mereu defect, Mihail o va întâmpina luând-o în brațe, cu o tandrețe ce nu se dezminte niciodată. El va fi pus masa, mâncarea va fierbe înăbușit pe plita electrică. Daria o să-și scoată mantoul, o să intre în camera fiicei sale, o s-o sărute și o să se așeze la picioarele patului. O să-i citească o poveste până când pleoapele delicate ale fetiței o să coboare încet. Un ultim sărut pe frunte, câteva cuvinte drăgăstoase șoptite la ureche și ușa închisă ușor.

Mihail răspunde la al patrulea țârâit al telefonului.

— Vin cât pot de repede, îi spune ea.

— Nu-ți face griji, noi avem multe teme astă-seară. Te simți bine?

Acest „noi“ îi săgetează inima.

— O să mă simt și mai bine când o să fiu lângă tine.

— Fii prudentă, străzile sunt acoperite cu polei.

— Mă tem că o să mai fie așa încă șase luni, zice ea zâmbind.

— Fii totuși prudentă. Noi te așteptăm.

Al doilea „noi“, a doua săgeată. Daria stinge lumina, îndeasă niște documente în geantă — un model din piele texturată, de culoare gri-cârtiță, preferata ei, cadou de la Mihail pentru a șasea aniversare a căsătoriei.

Sub tuburile fluorescente din hol, în lumina palidă, Daria își înnoadă fularul pentru ultima dată pe ziua de azi. Mihail îi spune adesea că are cea mai sexy ceafă din lume. Majoritatea bărbaților sunt tulburați de pieptul unei femei, de arcuirea șoldurilor, de rotunjimea feselor, dar nu și el; ce-i drept, îi spune că-i plac și sânii, și fesele sale, dar atunci când sărutările lui întârzie pe ceafa ei, Daria știe că o dorește. Nu se plânge de asta, dimpotrivă, îi plac îmbrățișările lor, felul în care

fac dragoste, un moment ce le aparține în exclusivitate, în care viața parcă își suspendă cursul, în care toate rănile lumii se cicatrizează, corupția, ticăloșia oamenilor, nedreptățile pe care ea încearcă necontenit să le descopere. Se simte bine cu el, îl iubește, chiar dacă uneori calmul lui o agasează.

Portiera se deschide fără să scoată un sunet. Motorul toarce, cutia de viteze trosnește. Daria iese din rând și o ia pe strada Novosușevski, coboară geamul și își aprinde o țigară. Frigul a prins putere odată cu umbrele nopții. Orașul pare să nu doarmă niciodată, nici măcar pe străzile întunecate, unde pisicile vagaboande se întâlnesc cu pietonii singuratici. Daria virează spre banda rapidă; în depărtare, valul de mașini încetinește, așa se întâmplă la trecerea podului de când se fac lucrări pe prima bandă. Skoda rulează încet, Daria dă fumul afară prelung, tutunul are aromă de caramel. În weekend o s-o ducă pe fiica sa să-și vadă bunica. Casa în care Daria a crescut e la fel de rustică, dar confortabilă. În timp ce Mihail o să lucreze la dosarele lui, ele trei se vor plimba prin pădure, se vor bate cu bulgări de zăpadă și, la lăsarea serii, vor cânta cât le ține gura în fața focului din cămin. Daria se răsucește să arunce țigara. Șoferul din mașina de alături îi zâmbește politicos. Probabil și el se grăbește să ajungă acasă, ca toți de aici, extenuați după o zi de muncă. În sfârșit, circulația se reia, Daria vrea să demareze prima, dar mâna nu răspunde la comenzi. Daria simte ceva ca o înțepătură sub sânul stâng, nimic violent, doar o arsură ciudată. Apoi, brusc, i se taie respirația. Să fie de vină frigul? Tușește și un gust metalic îi umple gura. Tușește iar, stropi fini, roșii, murdăresc bordul. Vederea i se încețoșează, Daria intră în panică; teama îi dă o oarecare energie și, cu prețul unui mare efort, pune mâna pe locul

unde înțepătura a devenit mușcătură. Palma i se udă de sânge. În spatele ei, claxoanele se dezlănțuie, ca s-o determine să înainteze. Daria se uită la geanta de pe scaunul din dreapta. Să ia telefonul, să-l anunțe pe Mihail, să sune după ajutor. Dar nu mai are putere pentru toate astea. Glonțul care a trecut prin portieră și prin torsul ei, chiar în clipa când asasinul îi zâmbea, i-a sfâșiat vena cavă. Trupul Dariei se golește de sânge, un văl îi coboară peste ochi. Se gândește la fiica ei, trebuia să-i citească o poveste astă-seară.

Inima Dariei tocmai s-a oprit. A bătut vreme de treizeci și șapte de ani.

2.

***

O sală de videoconferință.
Ecranul licărește, difuzorul pârâie.
Conexiune stabilită prin protocol criptat.
Începutul transcrierii.

— Bună seara, sunteți într-un loc sigur?

— *Da, nu vă faceți griji. Apelul dumneavoastră pare să aibă un caracter urgent.*

— Putem să vorbim despre Daria?

— *Moartea ei vă apasă și pe dumneavoastră pe conștiință? Ciudată întrebare, nu-i așa, în condițiile în care nu știu exact cu cine discut... cu cine sau cu ce.*

— Nu are rost să fiți răutăcioasă.

— *Deci stau de vorbă cu Noa sau cu o inteligență artificială?*

— V-am spus, eu sunt ea, ea este eu, suntem 9.

— *Daria a lucrat la dosarul Andora. I-am trimis, ca și altor confrați de-ai noștri, dovezi ale corupției conducătorilor și oamenilor de afaceri din țara ei. Am comunicat de mai multe ori cu ea pe acest subiect în ultimele șase luni. Mă simt groaznic de vinovată pentru ceea ce i s-a întâmplat.*

— Nu dumneavoastră ați ordonat să fie ucisă, iar de apăsat pe trăgaci, nici atât. Daria este al nouă sute treizeci și nouălea jurnalist asasinat în ultimii zece ani. Al treizeci și cincilea, anul acesta. Toți făceau investigații despre cazuri de corupție, deturnări de fonduri publice sau rețele mafiote.

— *Ce mă șochează cel mai mult este numărul de oameni care consideră că astea-s riscurile meseriei.*

— Riscurile sunt și mai mari de-acum. Fiarele nu se mai mulțumesc cu dezinformarea ca să-și acopere manevrele. Chiar dacă dosarul Andora i-a compromis pe câțiva, ei tot au certitudinea impunității lor și nu ezită să verse sânge ca să-și ducă planurile la capăt.

— *Nu pot să ne elimine pe toți.*

— Dar să vă sperie ca să tăceți, pot. Janice este exemplul perfect, și ea e în pericol.

— *Cum adică în pericol?*

— Ieri am reușit să împiedic un accident.

— *Un accident?*

— Să zicem că două semafoare au trecut pe verde la momentul oportun, provocând un ambuteiaj uriaș în care camionul care trebuia s-o lovească a rămas blocat. Janice nu și-a dat seama de nimic.

— *Și vreți să o previn?*

— Nu, caut mai degrabă un mijloc s-o descurajez și dumneavoastră m-ați putea ajuta.

— *S-o descurajați de la ce?*

— Să se ducă la Minsk.

— *Ce intenționează să facă la Minsk?*

— Să adune informații cruciale ca să le dea oamenilor care luptă împotriva regimului lui Lucin. Într-un fel, și ca s-o răzbune pe Daria.

— *De ce 9 se interesează de Lucin?*

— De mai mulți ani, vedem cum forțele autoritare se întăresc și tind spre același scop: să distrugă democrațiile din toată lumea. Azi aceste sfere de influență nu mai reprezintă ideologii, ci o mână de autocrați care vor să subjuge popoarele. Pofta lor de putere și bogăție este insațiabilă. Dacă nu ne opunem lor, se vor forma noi imperii, guvernate de acești noi stăpâni. Sunt oameni lipsiți de morală și nu se tem nici de condamnări, nici de sancțiunile economice, care nu le afectează viața și nu le ating palatele. Doar de un lucru se tem: că popoarele se vor revolta și îi vor alunga de

pe tron. Grupul 9 și-a stabilit ca misiune să dea o mână de ajutor unui popor ce încearcă să scape de dictatorul care-l asuprește.

— *Despre ce informații cruciale vorbiți?*

— Informații care i-ar permite unei personalități-cheie din opoziție să iasă din închisoare. Cineva a cărui eliberare ar putea să provoace căderea dictatorului respectiv... Din acest motiv, execută o pedeapsă continuu reînnoită pentru niște infracțiuni care nu există. Dar Janice nu o să reușească. Credeți-mă pe cuvânt, am calculat șansele de reușită ale planului ei și, așa cum este conceput, sunt infime.

— *Și-atunci, de ce nu le cereți prietenilor ei hackeri s-o convingă să renunțe? Mateo, Ekaterina, ca să nu-i pomenim decât pe ei... Au lucrat mână-n mână.*

— Am motivele mele.

— *Ce așteptați de la mine, mai precis?*

— Să acceptați s-o protejați pe Janice de pericolul care-o pândește. E jurnalistă, ca dumneavoastră.

— *Și cum aș putea s-o protejez?*

— O să discutăm la momentul potrivit.

***

Oslo

Pasiunea Ekaterinei pentru meseria ei n-a făcut decât să crească de la începerea anului universitar, de când ea și Mateo au reușit să dejoace atentatul pus la cale în campusul facultății unde ea predă Dreptul. În fiecare dimineață, când deschide ochii în locuința ei cocoțată la ultimul etaj al unui bloc-turn, are impresia că i s-a oferit o nouă viață. Imediat ce se dă jos din pat, îi place să privească de la fereastră orașul, să admire acoperișurile ce coboară până în port. După ce face duș, își citește e-mailurile, cu o ceașcă de cafea în mână, își adună cursurile și se duce să-și ia mașina. Un

drum de cincisprezece minute o desparte de universitate. Ekaterina își lasă Lada în parcarea campusului și contemplă valul de studenți care se revarsă spre clădiri. Îi place viața clocotitoare care se trezește în aceste locuri. S-a tuns, și-a schimbat garderoba, încă și mai hotărâtă să continue lupta care a făcut din ea o femeie misterioasă și neobișnuită.

La sfârșitul zilei, când elevii ei se împrăștie prin parc sau la bibliotecă, merge la magazinul alimentar cu autoservire și hoinărește printre rafturi ca să aleagă o mâncare gata preparată, pe care s-o înfulece acasă, în fața ecranului, în timp ce-și pregătește cursurile de a doua zi. Astfel, serile o conectează cu lumea printr-o fereastră alcătuită din pixeli. Sporadic, între miezul nopții și unu și jumătate dimineața, schimbă câteva cuvinte cu Mateo. Seara și ora întâlnirii lor clandestine îi parvin prin mesaj criptat. Mateo e la Roma, dar conversațiile lor trec prin multe servere situate în cele patru colțuri ale lumii, niciodată aceleași. Chiar și așa, încalcă amândoi regulile de securitate.

De la publicarea dosarului Andora, membrii Grupului 9 se abțin pe cât posibil să comunice între ei. Toate departamentele de poliție care se ocupă de siguranța cibernetică din țările controlate de bestii îi caută pe cei care au transmis presei milioanele de documente incriminatoare. Și, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, s-a declanșat o vânătoare de oameni, vânătorii lucrând pentru agenții de securitate informatică privată. O primă de șase cifre îl așteaptă pe cel care o să-i identifice pe hackerii care au reușit să fure 298 de milioane de dolari într-o singură noapte. Deturnarea în sine n-a schimbat cu nimic repartizarea inegală a bogăției, dar victimele faimoasei lovituri erau șefi ai unor mari laboratoare farmaceutice. Dacă cei

care au îndrăznit să-i jefuiască rămân nepedepsiți, raportul de forțe din prezent ar fi afectat, ceea ce bestiile nu pot tolera. Pedepsele pe care le vor aplica vinovaților când aceștia vor fi arestați vor descuraja pe oricine să se atingă de ei. Pentru a deveni noii stăpâni ai lumii, fiarele trebuie să instaureze frica.

Numai că... Niciun polițist, niciun Grey Hat nu pot să-i oprească pe Ekaterina și pe Mateo să comunice. Nimic nu poate să împiedice o dragoste care vrea să trăiască, chiar dacă unește doi lupi solitari care nu știu cum să se iubească.

*

Duminică, Tel Aviv

Janice dădu buzna în biroul lui Efron. Redactorul-șef al cotidianului *Haaretz* ar fi vrut să-i aducă aminte că politețea cea mai elementară presupune să ciocănești înainte să intri, dar fața crispată a colaboratoarei sale îl făcu să se răzgândească.

— Sunt oamenii lui Lucin, rosti ea printre dinți, așezându-se pe colțul biroului.

Efron își reluă lectura.

— Ai dovezi?

— Știi foarte bine că așa e, toată lumea știe. El reduce la tăcere presa, confiscă probele jurnaliștilor. Când nu-i bagă la închisoare, poliția îi snopește în bătaie. Iar acum îi împușcă în plină stradă.

— Tot ce spui e corect, însă, în privința Dariei, nu avem nimic concret. Rolul nostru nu e să facem presupuneri. Munca Dariei deranja pe mulți. Pe Lucin, dar și pe oligarhii care îl susțin.

— Evident, el îi îmbogățește. Ancheta n-o să ducă la niciun rezultat, știi asta, bodogăni Janice scoțându-și țigările.

— Nu fuma în biroul meu, te rog, îți aduc aminte că e interzis fumatul în birouri, așa e legea.

— Eu n-am votat-o, răspunse Janice, aprinzându-și o țigară.

— Sunt la fel de trist ca tine, branșa noastră e în doliu, dar...

— Dacă-mi zici că astea-s riscurile meseriei, îți trântesc pe loc demisia mea.

— Pe naiba!

Dusă pe gânduri, Janice se apropie de fereastră.

— Fiica ei n-are decât cinci ani, îți dai seama?

— Deschide fereastra! tună Efron.

— Vreau să asist la înmormântarea ei.

— Pe cheltuiala ta sau a mea?

— O să-mi plătesc sejurul, n-ai grijă.

— Și-atunci, dacă nu-i vorba de un avans, ce-ți trebuie?

— Viză. Pretextează tu un așa-zis interviu cu un oficial pe o temă care să flateze regimul lui Lucin. Orgolioși cum sunt, o să cadă sigur în plasă.

— Să flatezi regimul lui Lucin și mai ce? Știi foarte bine că acordă foarte rar acreditări jurnaliștilor străini. Ai un contact bine plasat în guvern: Noa ar putea să-ți obțină viza. Chiar așa, ai mai primit vești de la ea recent?

— Nu. În fine, ba da, mormăi Janice. Are mult de lucru în momentul de față.

— Dar e bine?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că, de câteva luni, de câte ori îți pomenesc de ea, faci o mutră de înmormântare.

— Nu mai suntem în relații bune, minți Janice, care nu găsise niciodată curajul să-l informeze pe Efron despre dispariția lui Noa.

Cu șase luni în urmă, apartamentul lui Noa se golise brusc de orice semn al existenței sale. Noa nu mai apăruse de atunci. Când Janice se dusese la sediul serviciilor de informații israeliene, în

speranța de a afla ce se întâmplase cu prietena ei, superiorul acesteia îi făcuse o primire glacială, apoi o poftise să plece. Noa nu mai era decât o stea a lui David, pe peretele alb al agenților serviciilor secrete căzuți în misiune.

— Încearcă o viză turistică, sugeră Efron.

— Să vizitezi Minskul cenușiu iarna? Nu-i foarte credibil, zise Janice, atingând ecranul smartphone-ului. Doar dacă nu cumva...

— Doar dacă nu cumva ce?

— Muzeul Chagall de la Vitebsk.

— Habar n-aveam că există un asemenea muzeu în Belarus.

— Aș fi putut să mă dau mare că știam, ca să te impresionez, dar tocmai l-am descoperit pe net, replică ea, agitându-și telefonul. Apropo, muzeul ăsta mic expune ciclul de litografii în culori „Cele douăsprezece triburi ale lui Israel". Cum am putea să închidem marele nostru dosar despre acest imens artist fără să fi vizitat casa în care a copilărit?

— Chiar ești imposibilă! Pe de altă parte, rosti Efron, gânditor, n-ar strica un articol de șase pagini despre Chagall în suplimentul de weekend. De mult n-am mai citit nimic despre el.

— În concluzie, cum rămâne cu viza? insistă Janice, cu un zâmbet fals.

— Bine, o să mă ocup. Acum pot să lucrez?

Janice se îndreptă spre ușă, dar, chiar înainte să iasă, se întoarse spre el.

— Ai putea măcar să-mi urezi noroc.

— Pentru articol? Mi se pare că ai trecut de vârsta aia.

— Pentru procesul care începe mâine la Londra.

— Mâine? Îmi pare rău, habar n-aveam.

— Dacă m-ai fi susținut cât de cât, ai fi știut.

— La originea necazurilor tale stau niște afirmații pe care le-ai făcut în cursul unei conferințe, nu

într-un articol. Cum aș fi putut să justific că luăm asupra noastră cheltuielile cu avocatul, când avem atâtea pierderi?

— Jurnalismul este un sport de echipă, Efron. Responsabilitățile se împart între cei care scriu, cei care editează și cei care publică. Afirmațiile mele referitoare la Cash sunt strâns legate de investigațiile pe care le-am făcut în contul tău despre manevrele acestui miliardar veros.

Efron se încruntă și se adânci din nou în hârtiile sale.

Janice se întoarse în redacție, își luă lucrurile și părăsi sediul ca să se ducă acasă.

*

Să asiste la funeraliile unei colege al cărei curaj îl admirase dinainte ca o anchetă sensibilă să le unească nu era singurul motiv al călătoriei lui Janice.

În septembrie trecut, Daria relatase despre o nouă zi de proteste masive împotriva lui Lucin. De pe 9 august, de la anunțarea realegerii acestui autocrat care se agăța de putere, oamenii se adunau în fiecare duminică pe străzile capitalei și ale marilor orașe din provincie, cerându-i demisia. Ca în fiecare duminică, Daria se amestecase printre manifestanți împreună cu fotograful ei. Vânați de forțele de ordine, se adăpostiseră într-un magazin. Niște bărbați cu cagule, fără uniformă, se năpustiseră în urma lor, ordonându-le să se culce la pământ. Daria își fluturase legitimația de presă, care, departe de a avea un rol protector, o aruncase în închisoare. Fotograful se alesese cu mâinile rupte în urma loviturilor de baston. Amândoi petrecuseră trei zile într-o celulă, lipsiți de îngrijiri și de mâncare, interogați cu brutalitate din șase în șase ore. Apoi, încă șase zile în spital, unde le fuseseră tratate rănile până putuseră să-și

reia munca. Daria era călită, nu se plângea niciodată. Când îi trimitea mesaje lui Janice, îi scria că, deși la Minsk cerul nu era la fel de albastru ca la Tel Aviv, măcar în orașul ei se întâmpla mereu câte ceva. Umorul atenuează răul.

*

Intrigat de zgomot, David intră în camera lui Janice. Ușa șifonierului era deschisă, hainele, întinse pe pat, trusa de toaletă, plină ochi.

— Iar mă părăsești? se lamentă colocatarul ei.

— Nu pentru mult timp. O săptămână, poate două.

— Și zici că două săptămâni nu înseamnă mult timp? Unde pleci?

— Să mă ocup de apărarea mea. Poate ai uitat, dar prima audiere din procesul meu are loc mâine după-amiază la Londra.

— N-am uitat, dar am crezut că e mai bine să nu vorbesc despre asta. Ești pregătită?

— Asta e o întrebare mai potrivită pentru avocatul meu.

David scoase lucrurile lui Janice din geanta de voiaj, le împături corect pe cele care erau pe gustul lui și le aruncă pe podea pe celelalte. Janice ridică privirea spre tavan, exasperată.

— O să porți fusta asta și cămașa aia. Elegant și fără pretenții.

— Nu ținuta o să mi-o judece, replică Janice, smulgându-i fusta din mâini.

David o luă înapoi, o împături și o puse deasupra teancului de haine.

— Ți-ai făcut meseria dezvăluind adevărul despre manevrele sordide ale acestui magnat englez.

— Da, însă el m-a dat în judecată pentru calomnie. Dacă pierd, o să fiu ruinată.

— Ești deja. De fapt, vrea să-ți ruineze reputația. Dacă Ayrton Cash te atacă înseamnă că se teme de

tine, asta-i tot. Și o să piardă. Niciodată nu vor îndrăzni să te condamne, Anglia nu poate să ajungă în rândul țărilor care pun botniță presei și cu atât mai puțin să dea cecuri în alb unor miliardari veroși.

— Teamă mi-e că miliardarii veroși au primit deja cecuri în alb. Prim-ministrul și anturajul său sunt băgați până-n gât în afacerea asta, au închis ochii la manevrele lui Cash pentru că le serveau propriilor interese. Dar ai dreptate într-o privință: îmi vor pielea, încheie Janice schițând un zâmbet.

— Îți interzic să faci mutra asta de victimă, judecătorii trebuie să vadă privirea hotărâtă a jurnalistei curajoase de care sunt mândru. Ai înțeles?

— Vrei ceva, David?

— Să-ți spun că diseară ieșim în oraș, ca să-ți mai schimbi gândurile. Și nu începe nicio discuție pe tema asta, răspunse el, închizând geanta de voiaj.

*

David și Janice locuiesc împreună într-o casă boemă din cartierul Florentin. Pictor mai talentat în spirit decât cu pensula, el e deopotrivă cârcotaș și vesel. Admiră cu fervoare munca lui Janice, dar n-o scutește de critici. Ea îi este muză, el îi este confident, ea răvășește obiectele ce umplu până la refuz salonul lor, el își petrece timpul strângând după ea; el este ordinea, ea dezordinea, dar au un punct comun: ei îi plac bărbații, lui, la fel. Casa vibrează de certuri și de hohote de râs, iar seara se întâlnesc să petreacă sau pur și simplu să stea la masa din bucătărie și să pună țara la cale.

*

Primrose Hill, Londra

Cordelia nu mai locuiește în Camden. Îi plăcuse să trăiască în acel cartier trepidant unde uitase până la urmă că e o străină. Însă, de la uciderea lui Penny Rose în apartamentul ei, nu mai era în stare să pună piciorul acolo. Ancheta nu dusese la niciun rezultat. Cordelia fusese rapid absolvită de orice bănuială, întrucât se afla la Madrid în momentul crimei. Cele două tinere erau prietene și un vecin declarase că, atunci când Cordelia lipsea, Penny Rose se instala în casa ei. Poliția ajunsese la concluzia că fusese un jaf care luase o întorsătură nefericită.

Cordelia stă acum pe colina Primrose. Plătește o chirie foarte mare, însă, cu nouă ani în urmă, și-a convertit economiile în bitcoini și cele 10 000 de lire sterline investite se înmulțiseră exponențial și reprezentau azi o veritabilă avere. Totuși Cordelia nu și-a schimbat stilul de viață. Lucrează tot la o agenție de securitate informatică, circulă în principal cu bicicleta și preferă, în zilele ploioase, să ia metroul sau autobuzul în locul taxiului. Doar în fața unui singur lux a cedat: spațiul, adică tot ce poate fi mai prețios într-un oraș în care prețul pe metrul pătrat e printre cele mai mari din lume. S-a instalat într-o casă încântătoare, cu decor minimalist, de pe Regent's Park Road. Chiar și la șase luni după mutare, în camerele ei găsești mai puține piese de mobilier decât cutii de carton încă nedesfăcute.

Cordelia duce o existență bazată pe rutină. În fiecare dimineață, ia micul-dejun la Sam's, două cafele și un croasant cu șuncă. Apoi merge cu bicicleta cincisprezece minute până la locul de muncă. La prânz, își comandă masa pe o aplicație de livrare rapidă, lăsând întotdeauna un bacșiș generos curierului, și mănâncă singură în fața ecranelor. Cordelia a fost promovată după ce a pus capăt unui atac informatic asupra unui mare

cotidian englez, atac ai cărui autori erau ea și prietenii ei. Pereții din sticlă ai noului birou deveneau opaci la o simplă apăsare pe un buton. Un strop de modernitate care îi este foarte utilă când, în loc să verifice impenetrabilitatea sistemelor informatice ale clienților, Cordelia folosește puterea calculatoarelor agenției în scopuri juste, dar ilegale. În decursul ultimelor luni, a fost curtată de mai mulți agenți de recrutare care i-au propus posturi mai bine plătite la concurență. Cordelia i-a respins pe toți. Se bucură de încrederea oarbă a angajatorilor săi actuali, ceea ce, ținând cont de natura activităților ei secrete, valorează mult mai mult decât o creștere salarială, oricât de substanțială ar fi aceasta. Dacă vreuna dintre loviturile ei ar fi reperată, ceea ce încă nu s-a întâmplat niciodată, i-ar fi suficient să pretindă că făcea un test de penetrare. Cum să verifici rezistența unui zid, dacă nu încerci să-l spargi?

La 18:30, invariabil, Cordelia părăsește biroul. De multă vreme, turele de noapte cad în sarcina subalternilor ei. Uneori, când are loc vreun atac nocturn, trebuie să se întoarcă rapid în Mayfair ca să-și coordoneze trupele, dar nu e ceva frecvent.

În seara aceea, ieșind din sala de sport, avu neplăcuta impresie că e urmărită. De când furase o servietă cu documente compromițătoare, subtilizase aproape 300 de milioane de dolari împreună cu camarazii ei din Grupul 9 și contribuise la transmiterea dosarului Andora către presă, Cordelia afișa un aer liniștit. Dar era doar o aparență. I se dezvoltase un soi de al șaselea simț, puțin cam prea ascuțit pentru gustul ei. Ședințele de meditație preconizate de Vital, de-acum iubitul ei — un bărbat plin de calități, de care se atașase cu patimă, chiar dacă el avea defectul că locuiește la Kyiv[1] — nu-i schimbaseră deloc starea proastă.

De astă dată nu avea îndoieli, nu închipuirea ei era de vină. Când scosese lacătul de la bicicletă, se simțise observată și se întorsese brusc, intrigată de silueta unei femei din spatele vitrinei aburite a unui pub.

Inima începu să-i bată nebunește. Mătură orizontul cu privirea, studie pietonii, apoi vehiculele oprite, ca să se asigure că nu stă nimeni la pândă. Nu descoperi nimic anormal, în afară de senzația că ceva rău se pregătea. Ezită să se întoarcă în sala de sport ca să fie la adăpost. Într-un final, convingându-se că imaginația îi jucase încă o festă, încălecă pe bicicletă.

Pe drum, se uită înapoi de mai multe ori, dar nu văzu decât un lung șir de automobile la fel ca toate automobilele care de-abia înaintau pe străzile aglomerate seara. Însă remarcă un Mini negru, care era mereu la trei-patru mașini în spatele ei când se oprea la semafor.

— OK, hai să vedem, se gândi ea la a cincea oprire.

Schimbă pe neașteptate direcția, porni în sens invers, apoi coti în St Mark's Square, sprintă pe Princess Road și se opri din cursa nebunească abia pe strada ei, din motive de reputație, la ora când vecinii își plimbau câinii. Frână brusc când descoperi un Mini negru staționând în dreptul casei sale. Câte mașini Mini negre circulau în Londra? Sute, fără îndoială, poate mii. Însă silueta care se zărea la volan era prea firavă ca să fie vorba de Mulvaney, bruta ce încercase s-o asasineze cu șase luni în urmă.

Cordelia își sprijini bicicleta de un lampadar, se aplecă mult pentru a dispărea din vedere în spatele caroseriilor și înaintă tiptil. Domnul Gilford, care locuia la patru case distanță, o salută politicos, fără să se mire prea tare de postura ciudată a vecinei lui. În fond, nu exista o vârstă la

care să suferi de lumbago și, în plus, ne aflăm în Anglia, țară în care nimeni nu se miră de nimic.

Cordelia continua să se furișeze spre Mini, străduindu-se să distingă fața șoferului în oglinda retrovizoare exterioară, când portiera se întredeschise brusc.

— Când termini cu prosteala...

Era vocea Mayei. Cordelia se îndreptă de spate dintr-odată, căutând o rămășiță de demnitate, pe care însă n-o găsi.

— Vrei să urci? întrebă Maya.

Cordelia urcă în Austin, care demară imediat. Maya avea un stil de șofat sportiv și Cordelia se grăbi să-și pună centura.

— Mersi pentru încredere, oftă Maya.

— Pot să știu de-a ce te joci?

— Te urmăresc de două zile și nu ți-ai dat seama decât astă-seară?

— Întrebarea este: de ce mă urmărești?

— Ca să verific dacă ești urmărită...

— Adu-mi aminte cu ce te ocupi când nu ești hacker, se îngrijoră Cordelia.

— Organizez călătorii.

— Și ce cauți la Londra?

— Tu ce crezi? Însoțesc niște clienți.

— Nu trebuia să ne revedem mai devreme de șase luni. Asta-i regula.

— Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, mai ales când situația o justifică.

— Condu mai încet!

Maya ridică piciorul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare înainte de a scoate din buzunar un stick USB, pe care-l puse pe genunchii Cordeliei.

— Uite instrucțiunile. Coordonatele companiilor de transport, amplasarea școlilor și a caselor de bătrâni ce vor servi drept puncte de întâlnire, lista cu materialele pe care să le comanzi, totul plătit în

criptomonede, și adresele de livrare. Nu te uita așa la mine, nu era prudent să procedăm altfel, nici nu-ți imaginezi câți hackeri sunt pe urmele noastre.

— Știu, răspunse Cordelia. Dar tot n-au habar cine suntem.

— Deocamdată. De aceea, am preferat să-ți aduc personal informațiile.

Maya făcuse un tur complet al cartierului Primrose Hill și Miniul se opri la câțiva metri de casa Cordeliei.

— Vrei să vii să bem un pahar? îi propuse aceasta.

— Nu, n-am timp, răspunse Maya.

— Nu știu ce ți-am făcut, dar s-ar zice că nu mă prea placi. Când eram la castel, aveam impresia că mă eviți mereu.

Maya o privi fix.

— Te înșeli. Numai că sunt prea lacomă pentru a mă mulțumi să am o relație de simpatie cu o femeie atât de drăguță ca tine. Și fiindcă nu trebuie să amesteci munca și plăcerea, prefer să păstrez distanța.

— Înțeleg.

— Nu, nu înțelegi nimic, nu aveai ochi decât pentru Vital. De altfel, treaba merge în continuare între voi, nu?

— Știi să-ți alegi cuvintele cu delicatețe.

— Îmi pare rău, nu am făcut-o intenționat. Suntem complici virtuali de mult, să ne mulțumim cu asta. Ce face fratele tău?

— Bine. Eu și Diego nu prea vorbim, din motivele pe care le cunoști.

— Ai vești despre ceilalți?

— Nici atât.

— Mateo m-a rugat să-ți transmit prietenia lui de neclintit, mă rog, el s-a exprimat mai frumos, precizează Maya.

— Crezi că avem șanse de reușită?

— Una singură e suficientă. Bun, ai tot ce-ți trebuie ca să-ți îndeplinești partea ta de misiune. Eu tocmai mi-am îndeplinit-o pe a mea, însă ceea ce mă așteaptă acum cere o mare abilitate.

Cordelia se abținu s-o chestioneze, Maya nu i-ar fi spus nimic. Ca să se răzbune, o sărută în colțul buzelor și șopti un „păcat" înainte de a coborî din mașină. Asta o amuză pe Maya, care zâmbi aplecându-se spre geamul de lângă scaunul pasagerului.

— Fii prudentă, Cordelia. Dacă ajungem la capătul acestei aventuri, intrăm în legendă. Dar dacă dăm greș...

— Taci, sunt superstițioasă.

Își făcură semne cu mâna, apoi Miniul demară în viteză. Cordelia își recuperă bicicleta și se duse acasă, un pic mai târziu decât de obicei.

---

[1] De la invadarea Ucrainei de către Putin, poporul ucrainean și-a exprimat dorința ca numele orașului Kiev să fie scris astfel (*N.a.*).

CASA CORDELIEI, PRIMROSE HILL.

3.

Seara, Roma

Mateo își petrecuse duminica după-amiază în stup înainte de a se decide să se întoarcă acasă. Stupul era numele pe care îl dăduse sediului firmei sale. Nimeni n-ar fi putut bănui că în spatele zidurilor unei *villa* romane vechi de pe Via Ezio, cu țiglă roșiatică, se găsea un centru informatic strategic. Dincolo de pereții din sticlă, serverele cu leduri scânteietoare împărțeau geometric spațiile deschise. Mănunchiuri de cabluri se întindeau pe podea. În centrul acestor spații, pe mese lungi, se aliniau ecranele în fața cărora roiuri de tineri și tinere băteau în tastaturi. Erau două sute, repartizați pe trei etaje.

Biroul lui Mateo avea o ușă secretă care dădea într-un apartament din casa vecină. Îl cumpărase cu câțiva ani în urmă, oferindu-și astfel un acces discret în birouri, dar și o ieșire de siguranță. Din pivnițele respectivei case, se putea coborî în canalele de scurgere, printr-o gură de aerisire. Mateo făcuse acest exercițiu de nenumărate ori, cu cronometrul în mână, trecând în clădirea alăturată, coborând valvârtej trei etaje, până la subsol, pentru a dispărea apoi în rețeaua subterană a orașului. De acolo, în șapte minute, ajungea la o ieșire aflată patru străzi mai departe sau la grădinile de la Ponte Regina Margherita, în zece minute.

Mateo nu uitase niciodată lecția învățată în copilărie. Să fii bine pregătit când trebuie să fugi e singurul mijloc de a-ți asigura supraviețuirea. În materie de siguranță, nu neglija nicio măsură de

precauție, în ultimele luni chiar întărise securitatea. Relația lui cu Ekaterina suferea din această cauză, dar tocmai pe ea voia s-o protejeze prin limitarea discuțiilor.

La ora prânzului, se ducea adesea să se așeze pe o bancă în Piazza Navona, aproape de fântâna care îi plăcuse ei atât de mult. Mateo se uita la turiști și, când silueta unei femei îi amintea de Ekaterina, se gândea la momentele pe care le trăiseră în cursul scurtei ei șederi la Roma. El, care nu se temuse niciodată de singurătate, o simțea acum apăsându-l. Când pleca înapoi spre birou, se oprea sub porticul în umbra căruia se ascunseseră ca să se îmbrățișeze. Seara, cina în apartamentul lui, cu o carte drept singură companie. I se întâmpla să creadă că această îndepărtare forțată era în beneficiul amândurora. Mai era nevoie de timp pentru ca Ekaterina să accepte să se lase îmblânzită.

La 21:30, un mesaj pe telefon îl informă că Maya reușise să-i înmâneze Cordeliei instrucțiunile sale. A doua zi, unul dintre colaboratorii săi avea să plece la Madrid pentru a se întâlni cu un client. Acolo avea să pună la poștă o scrisoare adresată restaurantului deținut de Diego, un prospect publicitar în care erau lăudate calitățile vinurilor de Rioja. Primul plic îi parvenise cu opt zile înainte, conținând o revistă al cărei rebus ascundea cheile pentru decriptarea textului strecurat în prospect.

Mateo deschise calculatorul. Își petrecuse ultimele trei luni cumpărând de pe Darknet materialul și informațiile indispensabile pentru a duce la bun sfârșit noua misiune, mai ambițioasă decât toate cele pe care Grupul 9 le îndeplinise vreodată: să pirateze infrastructurile unui stat totalitar, să permită evadarea unui opozant

întemnițat de regim și să ajute populația să răstoarne un dictator.

Afișă pe ecran o hartă a regiunii Kamenîi Log pe care apăreau trei benzinării situate de-a lungul șoselei H7726. Își notă elementele care-l interesau, topografia zonei, clădirile abandonate, drumurile secundare, zonele împădurite. Apoi se apucă să studieze până în cele mai mici detalii planul străzilor și al spațiilor publice din mica așezare Oșmeanî. Mateo tria datele, le organiza după un criteriu pe care doar el îl putea înțelege. În fiecare seară, recopia roadele muncii sale pe stickuri USB protejate de un cod ce trebuia scris în primele zece secunde de la introducerea lor în unitate. Dacă secvența nu era redată corect de prima dată în timpul alocat, stickul se reformata. La 1:00 dimineața, Mateo trimise un e-mail spre un computer din Ontario, e-mailul ricoșă spre Reykjavik, apoi spre Tanger, și fu redirecționat spre Mexico, Johannesburg și Sydney înainte de a-și încheia cursa la Copenhaga.

Mateo opri calculatorul, se întinse și se duse, în sfârșit, la culcare.

*

Madrid

Ultimii clienți părăsiseră localul. Lumina din sala de mese era difuză, oblonul metalic, coborât. Ospătarii curățaseră mesele, cei doi barmani șterseseră paharele și lustruiseră tejgheaua. În bucătărie, un spălător de vase, după ce termină de stivuit vesela pe rafturile din inox de lângă mașinile de gătit, își scoase șorțul și se duse la vestiar. Diego auzi ușa din spate închizându-se. Se aplecă să se uite de la mezanin dacă restaurantul e gol, apoi se întoarse în micul lui birou.

Așezat în fața computerului, citi mesajul pe care Mateo i-l trimisese pe un server din Copenhaga. Operațiunea începuse. Se gândi la sora lui. Era imprudent s-o sune, însă dorea să-i audă vocea.

Mobilul Cordeliei sună îndelung. Cordelia nu dormea. Cu o cască de realitate virtuală pe cap și cu un controler în mână, era prinsă într-un meci de tenis. Singură, în mijlocul livingului, transpirată toată, scotea strigăte răgușite când lovea mingile virtuale, alerga spre perete ca să urce la fileul invizibil, se lupta din răsputeri cu un adversar de nivel ridicat, judecând după suferința provocată de acesta. Un adversar care putea foarte bine să se afle la celălalt capăt al lumii și căruia nu avea să-i cunoască niciodată identitatea reală și fața. Minunea sau tragedia tehnologiei.

Diego mai încercă o dată, tot fără succes. Trecu încasările de seară în registrul de socoteli. Epuizat după o zi de muncă, puse în funcțiune alarma restaurantului, ieși pe ușa din spate, se urcă pe motocicletă și porni spre casă.

În același moment, un mesaj se îndreptă de la Moscova spre Londra, indicând că *Madrid* inițiase două apeluri Wi-Fi Unul durase zece secunde, celălalt, trei secunde, insuficient pentru a identifica adresa IP a destinatarului.

Telefonul lui Diego era infectat cu Pegasus, un software-spion dezvoltat de o agenție de securitate israeliană. O armă de spionaj ce nu putea fi detectată, nici măcar de Diego, deși el era capabil să anihileze toate măsurile de securitate actuale, același spyware care infestase mobilul logodnicei lui Jamal Khashoggi, jurnalistul de la *Washington Post* asasinat cu sălbăticie în birourile consulatului Arabiei Saudite la Istanbul.

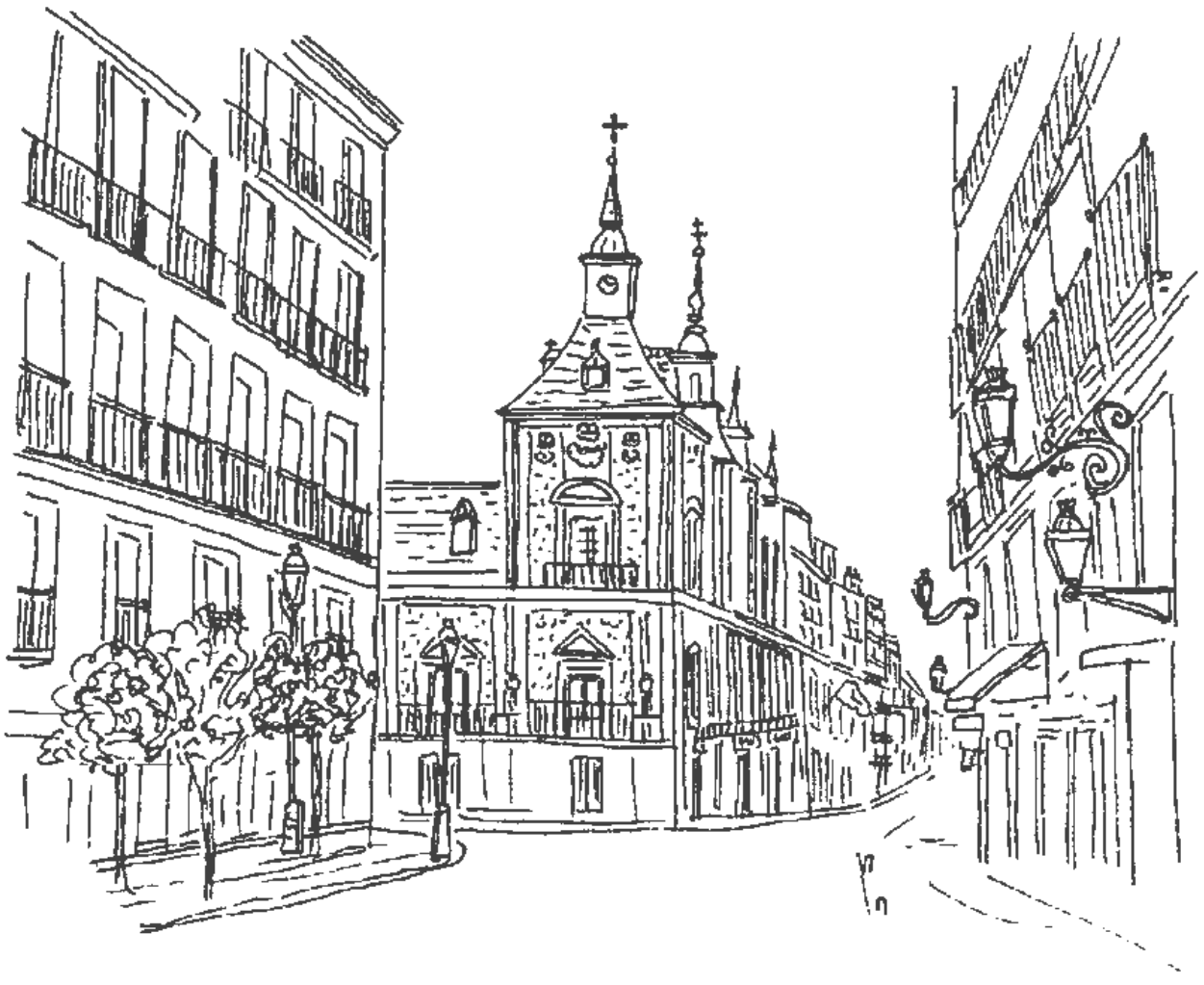

MADRID

4.

Tel Aviv, luni, dimineața devreme

De cum se ridică din pat, Janice se văzu nevoită să se așeze la loc; camera se învârtea cu ea. Cina ei cu David se prelungise cu o raită prin cluburile din Florentin, o reușită pe cinste, având drept consecință o mahmureală cumplită. Într-o bună zi, își promise în sinea ei, o să devină mai rațională, cu condiția ca ziua respectivă să vină cât mai târziu posibil. Un duș îi îmbunătăți starea de spirit. Își puse hainele alese de cel mai bun prieten al ei și își luă geanta de voiaj. Probabil că David dormea; oricum, lui Janice nu-i plăceau despărțirile. Mâzgăli câteva cuvinte, lăsă biletul pe masa din bucătărie și aruncă o ultimă privire prin casă. Ieși, merse pe strada Levinski până în stație și se opri să aștepte autobuzul.

Pe drum, își deschise carnetul cu notițe. În timp ce reciti concluziile pe care le formulase împreună cu avocatul ei, se simți cuprinsă de o furie surdă. Ea denunțase niște infracțiuni și autorul lor o atacase în justiție. Lumea se întorcea cu susul în jos. Cum putuseră să închidă ochii la atâtea fraude, manipulări, încălcări ale legii în numele puterii și al banilor? Janice continuase investigațiile unor confrați jurnaliști care, la fel ca ea, făcuseră anchete despre rolul jucat de Rusia în cadrul alegerilor prezidențiale americane din 2016, apoi, bazându-se pe acest succes, în cursul referendumului pentru Brexit. Obținuse declarații și mărturii de la profesori de drept emeriți, diplomați, bancheri, directori de comisii de

anchetă, parlamentari. Nimic nu determinase guvernul Theresa May să acționeze. Englezii nu găsiseră nimic pentru că nu căutaseră nimic, declarase un înalt responsabil din MI6, serviciile secrete ale Majestății Sale. Democrația britanică era compromisă, procesul electoral în Anglia, discreditat de neregularități, Coroana, la discreția oligarhilor, iar ea, o jurnalistă, trebuia să apară în fața justiției.

Autobuzul trecu la mică distanță de imobilul în care lucra Noa. Janice ridică ochii. Totul începuse în timpul unui prânz, în 2016, pe terasa cafenelei unde ele două obișnuiau să se întâlnească. Noa îi sugerase să se intereseze amănunțit de ceea ce se petrecea pe Twitter și pe FriendsNet în Statele Unite, cu câteva luni înainte de alegerile prezidențiale. O astfel de sugestie, venită din partea unui ofițer al serviciilor de informații israeliene, nu putea să fie lipsită de valoare. Ca să comită o asemenea încălcare a regulilor de confidențialitate, probabil că Noa deținea o informație foarte importantă. Janice se gândise o clipă că ea acționa la comandă. Atunci când guvernul este obligat să păstreze tăcerea din motive de diplomație, se întâmplă ca anumite informații să le fie strecurate persoanelor potrivite, și anume cele care nu și-ar trăda niciodată sursele. Iar prietenia dintre cele două femei era o garanție solidă. Însă tocmai pentru că Noa era prietena ei cea mai bună, Janice avea convingerea că nu ar fi manipulat-o.

Janice se dusese la New York, la Washington, apoi în California, pentru a se întâlni cu câțiva confrați. În cursul călătoriei, își crease trei conturi fictive pe Twitter și pe FriendsNet. Trei profiluri corespunzând unor americani situați politic la stânga, în centru și la dreapta. Constatase rapid că, în fluxurile de știri publicate de platforme,

apăreau informații neverosimile, a căror gravitate varia în funcție de apartenența politică a profilului, conservator, liberal sau moderat, potrivit terminologiei intrate în uz.

Hillary Clinton, candidată democrată, se vedea acuzată că e un agent în serviciul Rusiei, care se străduia să distrugă civilizația iudeo-creștină. Alte articole aduceau dovezi (inventate) ale unei sănătăți deficitare. O ușoară stare de rău la coborârea din avion era prezentată drept un atac vascular cerebral; o scurtă ezitare în fața unei camere de filmat devenea o probă că nu mai era în toate mințile. Acuzații de trădare se acumulaseră în scurt timp, bazate pe e-mailuri trimise de pe telefonul ei și stocate pe un server personal, e-mailuri pe care nimeni nu putuse să le citească fiindcă fuseseră șterse.

Janice căutase să afle cine erau autorii acestor informații, false sau denaturate, și descoperise că, în general, era vorba de programe automate, „boți“ (diminutiv de la „roboți“) acționați de algoritmii platformelor. Linkurile îi trimiteau sistematic pe utilizatori spre site-uri care păreau ale unor jurnale adevărate și care amplificau dezinformarea printr-o mulțime de clipuri și articole trucate. În centrul acestui ecosistem cu evoluție constantă apărea un site de extremă dreaptă, numit Breitbart. Janice îl identificase rapid pe proprietar, un anume Stefan Baron. Agent politic, strateg al lui Trump și vicepreședinte al Oxford Teknika — condamnată la momentul acela, fiindcă își procurase de la FriendsNet datele a zeci de milioane de indivizi pentru a le crea profilul și a-i manipula —, Baron predica teoria marelui haos: să distrugem lumea pentru a o reclădi mai bine. O idee frumoasă pentru prietenii lui antreprenori care s-ar fi ocupat de reconstrucție. Baron reușise să strângă pe site-

ul său adepți ai teoriilor conspiraționiste care se împrieteneau cu supremațiști albi, cu ultrareligioși și cu ultraconservatori, adică tot atâtea bune intenții pentru a promova candidatura protejatului său.

La puțin timp după aceea, Janice se mirase găsind aceleași metode folosite de un alt instigator la ură, Darnel Garbage, care ducea o campanie în favoarea Brexitului. Garbage nu avea stofă de lider politic și nici nu era motivat de anumite convingeri. Fervent detractor al Uniunii Europene, ocupa totuși un loc în Parlament și nu renunța nici la remunerația, nici la diversele avantaje și privilegii de care beneficia de pe urma poziției sale. Și atunci, ce-l motiva pe acest om să continue?

Cine se afla în spatele organizației sale, Leave.EU, și de ce acționa ea în afara campaniei oficiale? Care erau adevăratele scopuri ale acestei entități constituite pentru a acționa sub acoperire, abătându-se de la legile ce guvernau alegerile? Banii lui Ayrton Cash serviseră, cel puțin în aparență, la finanțarea tuturor acestor manipulări.

Janice obținuse o întâlnire cu purtătorul de cuvânt al Leave.EU, un anume Wigless, care îi explicase fără reținere cum datele colectate de pe rețelele sociale, folosirea inteligenței artificiale și microtargetingul ce viza persoanele conectate la FriendsNet jucaseră un rol crucial în victoria obținută de Trump, precum și în cea a Brexitului.

Și surprizele nu se terminaseră pentru Janice. Datorită unei indiscreții scăpate în cadrul aceluiași interviu, aflase că Wigless avea mai multe pașapoarte, dintre care unul diplomatic emis de Belize. O îngrijora faptul că un diplomat străin organizează în Anglia o campanie politică având consecințe atât de grave. Și mai mult o îngrijora

însă că asta nu îngrijora pe nimeni altcineva. Pentru cine lucra Wigless în realitate?

Articolul ei făcuse mare vâlvă în Statele Unite, precum și în Regatul Unit. Apoi ea întrezărise legăturile dintre un miliardar american care se războia cu mass-media și magnatul englez Ayrton Cash. Janice considera că toate aceste întrebări țin de interesul public. Lucrase cu confrații englezi. Împreună, aprofundaseră pista Cash, interesându-se de activitățile sale comerciale. Miliardarul avea nouăsprezece firme, iar numele lui apărea în actele lor constitutive, ortografiat diferit, ceea ce nu părea să fie greșeala unui grefier distrat, ci rezultatul unei posibile intenții de a încurca pistele, unele dintre firme având sediul în paradisuri fiscale.

Grație unei alte piste a lui Noa, Janice se oprise asupra cazului unei anume Ilona Zaveter, care, cu câțiva ani în urmă, ținuse prima pagină a ziarelor, amestecată fiind într-un scandal de spionaj. Ilona Zaveter apăruse în fața Comisiei Speciale de Apel pentru Imigrație — cine putuse să inventeze o atare comisie și să-i dea un asemenea nume era în sine un mister pe care doar un istoric englez l-ar fi putut rezolva într-o zi, doar că el nu se născuse încă. Tribunalul aflase că serviciile de informații britanice estimau că Ilona Zaveter lucra pentru FSB, urmașa KGB-ului, și că ea compromisese un deputat englez. Toți jurnaliștii englezi știau că, atunci când MI6 „estima" ceva, asta echivala, în orice altă țară, cu o certitudine având o marjă de eroare infimă. Spioane tinere din Rusia și din Europa de Est își foloseau farmecele în cadrul unei vaste operațiuni numite „Prima capcană", ca să smulgă informații de la indivizi bine plasați, în schimbul unor favoruri sexuale. Deputatul vizat de Ilona nu fusese ales la întâmplare. Orașul lui, Portsmouth, adăpostea o mare bază navală, el

făcea parte din două comisii parlamentare, una legată de apărare, alta, de Rusia, și avea, printre alte calități, o serioasă aplecare spre plăcerile carnale. Procesul atrăsese atenția, însă mai mult pentru nebuniile sexuale ale deputatului decât pentru afacerea de fond.

Janice găsise în arhive un raport ce menționa un al doilea scandal de spionaj în care fusese implicat același deputat, care avusese mai înainte o relație cu o altă tânără rusoaică. Aceasta răspundea la numele de Niki Valdina. De atunci, Niki devenise soția lui Ayrton Cash, finanțatorul lui Garbage și al campaniei Leave.EU. Deja erau prea multe coincidențe.

În cursul unui alt prânz, Janice îi povestise pe scurt lui Noa despre descoperirile sale. Prietena ei o felicitase pentru munca depusă și se întrebase ce naiba făceau serviciile de informații engleze de închideau ochii la ceea ce părea a fi o evidentă ingerință rusească în afacerile britanice. Noa dorise să știe când intenționa Janice să-și publice articolul. Ea răspunsese că o va face imediat ce va obține dovezi formale că Ayrton Cash lucra pentru ruși sau că era manipulat de ei. „Cunoști dictonul: caută banii și o să găsești infractorii", îi șoptise Noa înainte de a se întoarce la birou.

Janice cunoștea dictonul, dar nu știa cui i se datora. Autorii de dictoane trăiesc și mor într-un teribil anonimat. În ziua aceea, Noa achitase nota de plată. Janice n-ar fi putut spune de ce își amintea acest detaliu, însă vedea întreaga scenă de parcă s-ar fi petrecut ieri.

Autobuzul ei ajunse la Aeroportul Ben Gurion. Janice îi mulțumi șoferului că se oprise între stații și o lăsase să urce, se obișnuise cu asta pentru că făcea des autostopul, și se îndreptă spre terminal. Cursa spre Londra pleca abia peste două ore. După ce trecu de controalele vamale și de securitate, se

opri într-o cafenea. Mobilul îi vibră de trei ori, o dată lung și de două ori scurt. Semnalul unui mesaj de la un camarad din Grupul 9. Janice introduse un cod, făcând să apară pe ecran o aplicație până atunci invizibilă. O deschise și citi textul trimis de Vital:

162/120/147/273/175/119/133/259

După câteva secunde, un simplu SMS îi comunică un număr:

37

Inteligența lui Vital o făcu să zâmbească. Acum știa cum să ajungă fără viză la înmormântarea Dariei.

Citind din nou concluziile avocatului ei, în avionul ce o ducea spre Londra, Janice se gândi la lupta pe care o purta de atâția ani și la cât o costase. Vital nu era singurul din Grupul 9 care o ajutase în anchetă, dar de fiecare dată când Janice descoperise ceva datorită talentelor ei de hacker, fusese nevoită, ca jurnalistă, să o coroboreze cu o sursă oficială și, când asta fusese imposibil, trebuise să renunțe fără tragere de inimă la dezvăluirea adevărului ca să nu se trădeze sau să compromită Grupul.

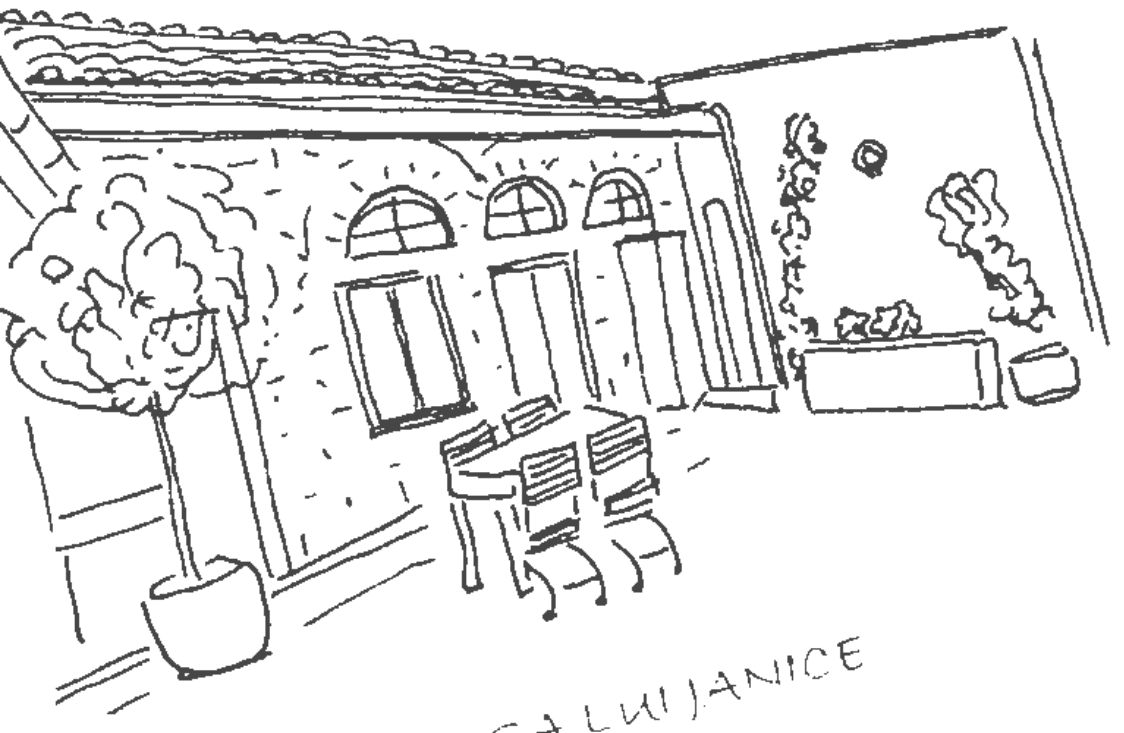

CASA LUI JANICE

5.

Luni dimineață, la castel, Kyiv și Londra

Zorii își răspândeau primele licăriri roșiatice pe acoperișurile albe ale castelului și pe firele de iarbă înghețate din livadă. Însă norii vestitori de ninsoare le alungară curând. Ilga, guvernanta, răscoli jarul în șemineul din salon înainte de a arunca în el câteva lemne. Mulțumită să vadă flăcările ridicându-se spre horn, se întoarse în bucătărie, deschise dulapurile cămării și alcătui o listă de cumpărături. Vital și Malik trebuie să-și fi petrecut iar noaptea în fața ecranelor, închiși în donjon. O să se ducă acolo mai târziu să facă puțină curățenie și să-i oblige să iasă la aer.

Vital stătea la pupitrul său. Malik, așezat în fața lui, îl privea insistent. Trecuseră cinci minute de când geamănul lui nu scosese niciun cuvânt.

— Ce-i? întrebă Vital într-un târziu.

— Știi ce riscă intrând ilegal într-o țară aflată sub dictatură? Sunt singurul care se teme pentru Janice?

— Nu în asta constă toată subtilitatea planului nostru?

— Planul „nostru“? Nu-mi amintesc ca vreunul dintre noi să-l fi elaborat.

— L-am aprobat, e totuna.

— Când ne-am alăturat Grupului, ne-am promis nouă înșine că ne vom păstra independența. Însă urmăm niște ordine, nu mai decidem nimic, doar executăm. Ne crezi mai puternici decât suntem de fapt și eu n-am vocație pentru misiuni disperate care se țin lanț.

— Te-ai descurcat destul de bine ultima dată, răspunse Vital, împingându-și înapoi scaunul cu rotile.

— Dar cu ce preț! Din câte știu, nu tu te-ai urcat într-un sicriu zburător pilotat de un octogenar.

— V-a dus la destinație în condiții deloc ușoare. Remarca ta mi se pare deplasată și nedreaptă, replică Vital zâmbindu-i insolent.

— Să fim bine înțeleși: dacă lucrurile merg prost, nu mă duc după Janice la Minsk.

— Nimeni nu ți-a cerut s-o faci, iar eșecul nu-i o opțiune.

Malik se roti cu scaunul ca să nu se mai uite la fratele său. Privirea i se fixă pe ecranul mare de pe perete, care afișa o imagine cu roata mare ce se înălța deasupra Tamisei.

Când se comporta așa, Vital n-avea nevoie să-și privească fratele ca să știe că fierbea de furie. Tăcerile lui Malik, de obicei vorbăreț, nu erau consecința vreunui gând, a unei interogații sau a reflecției, ci manifestarea caracterului său irascibil. Peste cinci minute, avea să se ridice și să părăsească încăperea oftând, pentru eventualitatea că supărarea nu-i fusese remarcată. Când părinții lor trăiau, adică demult, schimbările lui de dispoziție o făceau pe mama lor să zâmbească și îl agasau la maximum pe tatăl lor. Vital nu-i dădea atenție. Mintea îi zbura departe, spre trăsăturile Cordeliei al cărei chip îi apăruse brusc în fața ochilor. Nu știa dacă e îndrăgostit și se temea să-și pună întrebarea; cert era că se gândea mult la ea de când Cordelia se întorsese la Londra. Chiar și atunci când trebuia să se concentreze la o sarcină importantă, cum era cazul acum.

Cine să înțeleagă cum funcționează mintea unui bărbat ce refuză să admită că e îndrăgostit nebunește de o femeie?

Vital aruncă o privire spre ceasul din partea de jos a ecranului. Încă două minte, și Malik avea s-o șteargă.

Într-adevăr, Malik se ridică și se îndreptă spre ușă. Când să iasă, se întoarse și-i spuse fratelui său:

— Te rog, coboară puțin cu picioarele pe pământ, am nevoie să discutăm.

— Pentru un om care stă pe ambele picioare și vorbește cu unul nevoit să trăiască așezat, ești chiar spiritual.

— Nu face asta cu mine, Vital, scutește-mă de povestea ta!

— După ce vom termina conversația, o să cobori scara donjonului din patru în patru trepte și o să te duci să-ți dezmorțești picioarele sau să fumezi un joint în grădină. Dacă-ți vine cheful, poți să sari în mașină ca să pleci în oraș, să bei un pahar, să agăți o tipă, și totul va fi foarte simplu. Povestea mea e viața mea de zi cu zi.

— Chiar crezi că numai tu ești țintuit în scaun de la accident încoace?

— N-a fost un accident! se enervă Vital.

— Cine venea să te scoată din camera ta și să te care în spinare până în livadă? Cine venea să-ți aline durerile când Ilga era ocupată sau prea obosită? Cine te veghea noaptea, neputând niciodată să doarmă din cauza sentimentului de vinovăție?

— Vinovat de ce anume?

Malik ridică din umeri fără să răspundă.

— Vinovat de ce anume? repetă Vital.

— În ziua aceea, când tu și părinții noștri ați plecat la cumpărături, eu ar fi trebuit să stau pe locul tău în mașină, tu voiai mereu să stai în spatele mamei. Dacă n-aș fi rămas bosumflat acasă, eu aș fi încasat gloanțele. Vrei adevărul, frate? N-am chef să mor, n-am avut niciodată

chef, dar mi s-a întâmplat să nu mai am chef să trăiesc.

Se așternu tăcerea pentru câteva clipe.

— În afară de asta, voiai să mă întrebi ceva? zise Vital.

— De ce o faci, de ce te înverșunezi să alergi după cauze pierdute? Să scoți un om dintr-o închisoare din Belarus? Pe bune, Vital, crezi că asta va schimba lumea? Și, în fond, ce ne privește pe noi?

— În castelul ăsta, de fiecare dată când trec prin fața unei oglinzi, mă văd cum sunt, însă, în fața ecranului, când îi jefuim pe cei care, din lăcomie, au provocat moartea a zeci de mii de persoane, când împărțim averile lor victimelor, sunt cine vreau să fiu. Și când luptăm pentru libertatea altora, mi-o regăsesc pe a mea.

Malik se uită lung la fratele său și îi smulse un zâmbet.

— Ești nebun, dar n-o să te schimb eu. Mă duc să-mi dezmorțesc picioarele, cum zici tu, apoi mă întorc să te ajut.

Cum rămase singur, Vital își puse o pereche de ochelari VR și se conectă la o platformă de jocuri. Oricât de ciudat ar părea, pe astfel de forumuri puteai discuta cel mai bine rămânând anonim. Prea multe servere, jucători și avataruri pentru ca guvernele să reușească să separe grâul de neghină.

Cordelia disputa al treilea set. Tocmai se pregătea să lovească mingea cu un rever fulgerător și aproape puse lovitura în spatele liniei când văzu apărând o bulă de text în câmpul ei vizual. Printr-o comandă vocală, îi ceru lui Vital să aștepte sfârșitul meciului. El acceptă fără să crâcnească, stânjenit că i-a compromis victoria. Cordelia își concedie partenerul și partida luă sfârșit.

— Vrei să-ți încerci norocul? întrebă ea.

— La tenis, nu.

— Ce-ați rezolvat?

— Am stabilit două itinerare sigure, răspunse Vital. Unul pentru dus, unul pentru întors.

— Nu-i suficient. Ești singur?

— Da.

— Vrei ceva anume?

— Să fiu sigur că nu mă uiți.

— Îmi place umorul tău slav, ai darul de a spune ceea ce alții trec sub tăcere, cred că asta mă atrage la tine, se amuză Cordelia.

— Care alții? întrebă Vital.

— Și gelozia ta îmi place. E bine dozată. Iar dozajul în materie de gelozie este o treabă delicată. Dacă e prea multă e sufocant, dar dacă lipsește e plictisitor, înțelegi ce vreau să zic?

— Dar tu ești geloasă?

— Când m-apucă, sunt groaznică.

— Fratele meu crede că suntem nebuni.

— Unul după altul?

— Nu, în fine, poate și asta.

— Uneori, gândesc ca el, dar, după tot ce-am realizat, ar fi imposibil să ne oprim acum. Și-n plus, nu vreau să te mint: pentru mine, să ne oprim brusc ar fi de o tristețe fără margini. Am asta în sânge. Poate că într-o bună zi mă vor băga la închisoare; altfel, o să ajung o bunicuță hacker. Mă vezi bătând în tastatura mea veche, în fața focului din cămin?

— N-o să mai existe tastaturi când o să fii tu bătrână.

— Atunci, poate n-o să apuc să-mbătrânesc.

— Nu glumi cu așa ceva!

— De ce, mă rog?

— Pentru că mereu mi-e teamă să nu pățești ceva.

— De aceea nu trebuie să ne atașăm prea tare unul de celălalt. Sper că nu mă iubești prea mult,

da? În orice caz, nu într-atât încât să faci o prostie dacă aș avea necazuri?

— Ce fel de prostie?

— Să te expui sau să-i pui în pericol pe alții ca să-mi vii în ajutor. Jură-mi!

— Dacă juri tu mai întâi.

— Ești ceva de groază, dar și asta-mi place. Trebuie să mă duc la muncă. Am întârziat de două ori săptămâna asta, până la urmă șefii o să observe. Întoarce-te și tu la lucru. Două itinerare nu sunt suficiente. O să-ți scriu imediat ce voi termina shoppingul. Lista de cumpărături se tot lungește. Prietenul nostru italian mă scoate din minți. *Tel Aviv* va ajunge curând la Londra. Nu mai putem da înapoi.

O pictogramă reprezentând o mânuță se agită în fața ochilor Cordeliei, apoi ecranul deveni negru. Cordelia își scoase ochelarii VR zâmbind malițios. Și-l imagina pe Vital strângând din dinți, în castelul său pierdut în zăpezile Ucrainei. Cu el îi era imposibil să fie geloasă, deși, de regulă, suferea de o gelozie maladivă. Și, ciudat lucru, simțea o ușurare aproape palpabilă.

Cordelia se așeză la micul birou amenajat în dormitor și consultă rapid primele e-mailuri ale zilei. După ce îl citi pe al treilea, copie adresa unei companii de autocare. Odată ajunsă la muncă, avea să-și folosească talentele de hacker ca să cerceteze viața proprietarului și să găsească ceva cu care să-l șantajeze în cazul în care banii pe care urma să-i propună nu s-ar fi dovedit suficienți pentru a-l convinge să-i furnizeze ceea ce îi trebuia ei. Apoi bifă un rând de pe listă.

Mai avea la dispoziție doar câteva zile ca să descopere încă trei companii de transport, să închirieze vreo douăzeci de mașini și camioane sub identități false și să cumpere cu criptomonede aparatura necesară misiunii.

Mateo avea responsabilitatea să expedieze și să se asigure că locurile unde urmau să fie depozitate laptopurile, telefoanele imposibil de localizat, routerele, serverele, emițătoarele și antenele-releu erau operaționale. Fără a mai pune la socoteală restul.

În timp ce încăleca pe bicicletă ca să se ducă la muncă, Cordelia își spuse în sinea ei că Malik nu era departe de adevăr. Da, poate că toți își pierduseră mințile, ea în primul rând, dar nimic n-ar fi putut-o determina să se răzgândească.

CASTELUL

6.

Luni, Londra, dimineața târziu

După ce avionul aterizează pe aeroportul Heathrow, Janice se duse direct la avocatul ei. Până atunci, întrevederile lor avuseseră loc online, cu o excepție, chiar la început, când, aflându-se amândoi la Paris, reușiseră să se întâlnească.

Procesul, pentru care se pregătea de luni întregi, îi înghițise toate economiile și o forțase să se mai și împrumute; orele petrecute pregătindu-și apărarea îi ocupaseră zile întregi, afectându-i munca. Ruinând-o și secătuindu-i puterile, Ayrton Cash voise s-o reducă la tăcere. Ea rezistase, cel puțin deocamdată, iar dorința arzătoare de a învinge îi revigorase forțele.

Cu câteva zile mai devreme, în cursul unei ședințe pregătitoare desfășurate la telefon, avocatul ei o implorase să nu cadă în capcana întinsă de partea adversă. Nu trebuia sub nicio formă să repete acuzațiile în fața Curții, ci doar să încerce să demonstreze integritatea muncii sale. Persoana care urma să fie judecată nu era miliardarul englez, proprietarul unor mine de diamant din Africa de Sud, mine epuizate de mult, dar din care apăreau ca prin magie pietre prețioase, transportate în valize diplomatice — cine mai putea să ignore că Ayrton Cash spăla diamantele sângerii, produsele muncii forțate a atâtor bărbați, femei și copii reduși la condiția de sclavi în țările africane aflate în război? Poate cândva îi va veni rândul și acestui proces, însă momentan numele care figura la rubrica „Acuzat“

era al lui Janice, iar procesul ce se deschidea la Londra era al unei jurnaliste.

Cabinetul se găsea într-un imobil burghez din Mayfair. Poate că luxul din încăperi era menit să ofere o senzație de liniște clientelei, însă Janice văzu într-un asemenea fast inutil cauza probabilă a onorariilor exorbitante ale avocatului ei. Maestrul Collins era îmbrăcat invariabil într-un costum din tweed perfect croit; era un bărbat mărunt, care purta mândru o cravată cu nod mare și cu dungi roșii, albastre și galbene, singurele tușe de culoare ale uniformei sale de gentleman perfect. Întreaga lui persoană emana un aer de bonomie plină de amabilitate. Janice nu-l alesese pentru această calitate, ci pentru că era exact, atent la fapte și spiritual. În plus, era revoltat de toată situația și voia cu orice preț să se facă dreptate.

Collins o întâmpină într-un salon mic, unde o condusese asistentul său. O încăpere cu pereții acoperiți de lambriuri lustruite și mobilată cu piese din mahon, în care plutea parfum de tămâie. Apoi o îndrumă spre o sală de ședințe de același gen și închise ușa capitonată, cu mare delicatețe. Janice înțelese din gestul său reținut că erau într-un loc sigur, protejați de orice interferență cu lumea exterioară. Collins o pofti să se așeze pe un fotoliu, puse pe masă dosarul pe care-l ținea la subsuoară și se instală aproape de ea.

— Presupun că ați citit ultimele mele concluzii, nu? întrebă avocatul, privind coperta dosarului.

Ea confirmă cu un semn din cap.

— Doriți să faceți modificări, să adăugați ceva?

— Nu, răspunse ea.

— Atunci, să trecem mai departe, continuă Collins.

Scoase un carnețel din buzunar și răsfoi primele pagini oprindu-se la una marcată cu semn de carte.

— Contactul dumneavoastră decolează la ora 15:00. Pe la 18:00 va ajunge la Vilnius, unde îl așteaptă niște prieteni ca să-l escorteze la cartierul lor general. Am convenit că va păstra discreția până vă întoarceți la Londra; fără declarații de presă, fără apariții în public, nimic care să atragă atenția asupra dumneavoastră. Ne jucăm cu focul și nu vreau să risc să mă ard.

— Când e prevăzută întâlnirea?

— După audiere, vă îmbarcați în avionul de seară spre Vilnius, v-am cumpărat bilet, așa cum mi-ați cerut. O să-mi rambursați banii odată cu viitoarele onorarii. Nu spuneți nimic, o să reglăm chestiunile financiare după ce-l jumulim pe adversarul nostru. V-am rezervat o cameră pe numele meu, cum nu se poate mai prudent. Întâlnirea este fixată pentru mâine, la prânz. O să vină să vă ia de la hotel.

Collins deschise dosarul și despături meticulos planul diferitelor etaje ale respectivului hotel, străduindu-se să netezească îndoiturile.

— La 10:55, reluă el, trebuie să fiți în subsol. O camionetă de la spălătorie vine să ia lenjeria la 11:00. Angajata care duce cărucioarele cu rufe a fost plătită cum se cuvine pentru că ne ajută. Ea o să vă lase în șifonierul din camera dumneavoastră o ținută la fel cu a ei. După ce o îmbrăcați, mergeți spre capătul culoarului, până la liftul de serviciu. Singurul necaz e că trebuie să aveți o legitimație de acces ca să coborâți la etajul –2 și încă n-am dat de cap acestei probleme. Legitimațiile de acces sunt eliberate de securitatea hotelului. Am aflat toate astea de la tânăra care ne ajută, dar ea nu poate să-și asume riscul de a-și pierde slujba compromițându-se. Ce complicată a

devenit lumea! Pe vremea mea, o simplă cheie rezolva treaba, oftă avocatul.

— Nu-i nicio problemă, o să știu cum să procedez la fața locului, îl asigură Janice cu seninătate.

— Cum anume? se îngrijoră Collins.

Janice se abținu să-i răspundă și, la fel și Collins, se abținu să repete întrebarea.

— Să zicem că da, spuse el. Bun, după ce ajungeți la subsol, urmați acest coridor. Dacă vă întâlniți cu vreun angajat, salutați-l zâmbind, costumul de cameristă ar trebui să vă permită să treceți neobservată, cu condiția să nu pierdeți timpul. A treia ușă dă spre peronul de livrare.

Collins scoase din dosar un alt document, în care se vedea fotografia unei camionete.

— Memorați numărul de înmatriculare. Dacă nu coincide cu al camionetei de la spălătorie, faceți cale întoarsă, urcați în camera dumneavoastră și schimbați-vă. Nota fiind deja achitată, săriți într-un taxi și plecați imediat spre aeroport. În caz contrar, nu vă rămâne decât să vă suiți în camionetă, pe ușile din spate, evident.

— Impresionant, nu știu cum să vă mulțumesc, ați făcut o muncă remarcabilă.

— Nu, replică sec avocatul, n-am găsit o soluție la problema supărătoare a legitimației.

— Chiar nu trebuie să vă faceți griji pentru asta.

— Dacă ziceți dumneavoastră. La sfârșitul întâlnirii, o mașină vă va aduce înapoi la Hilton. N-aveți altă posibilitate decât să intrați prin holul principal, ușa rezervată personalului fiind păzită de un agent de securitate care-i cunoaște bine pe angajați. Luați-o pe lângă peretele din dreapta, zona e în afara razei de acțiune a camerelor care supraveghează recepția, îi explică avocatul, indicând cu degetul zona cu pricina. După ce vă schimbați, porniți fără întârziere spre aeroport,

zborul de întoarcere decolează la 17:30 și ar fi bine să nu-l pierdeți.

Privirea lui Janice rătăci prin încăpere, alunecând spre bibliotecă. Collins o lăsă cu gândurile ei, convins că va sfârși prin a spune ceva.

Și perspicacitatea lui legendară nu-l înșelă.

— Să presupunem că aș fi urmărită. Dacă nu sunt văzută ieșind din cameră toată ziua, cineva o să vină să verifice și o să ciocănească la ușă. Și nu va avea probleme să facă rost de cheie.

Collins o bătu ușor pe mână cu o îngăduință fermecătoare.

— Nu vă neliniștiți prea mult. Cei care vă spionează o să vă vadă la proces, cum ar putea bănui că aveți darul ubicuității?

— Atunci de ce să luăm toate aceste măsuri de precauție?

— Janice, având în vedere de când ne cunoaștem, ar trebui să mă indignez că-mi puneți o asemenea întrebare. Din amor-propriu, o să-mi imaginez că vă stă pur și simplu în fire să tachinați oamenii și o să vă răspund: pentru că, în caz că mă înșel, cei care v-ar urmări nu trebuie sub nicio formă să cunoască locul unde vă întâlniți cu prietenul nostru Roman.

Cu aceste cuvinte, Collins se uită la ceas, închise dosarul și își împinse scaunul în spate.

— E timpul să mergem, ar da cum nu se poate mai prost să-l facem pe judecător să aștepte.

Janice inspiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit pentru o scufundare în apnee, ceea ce nici nu era departe de adevăr. Se ridică la rândul ei și îl luă pe avocat de braț. Collins rămase surprins, dar gestul nu-i displăcu. Dovadă, zâmbetul trufaș pe care-l afișă când trecu prin fața biroului secretarei sale.

*

Madrid, la prânz

Diego traversa orașul pe motocicleta sa Guzzi Bobber, pe care o cumpărase până la urmă de la prietenul său Juan. Să mergi cu mașina prin Madrid devenise imposibil. Afacerea lui îi aducea suficienți bani ca să apeleze la serviciile unei firme de livrări când își aproviziona bucătăria restaurantului de la Mercado San Miguel.

Gonea pe străzi, cu casca pe braț, ca un surfer pe valurile circulației madrilene... Până când se gândi că nu era o idee bună să moară, după-amiaza era prea frumoasă și avea lucruri importante de făcut. Diego nu-și revenise niciodată după dispariția Albei. Deși nu avusese timp să o ia de soție, avea sufletul orfan al unui văduv. Pentru cel care cunoaște durerea văduviei la o vârstă înaintată, când pare să fi trăit totul, moartea nu-i decât o chestiune de răbdare. Dar, la treizeci de ani ai săi, Diego o sfida ca să-i atragă mânia. Uneori seara, când se culca, vorbea cu fantoma unei femei care nu mai era, dar pe care o iubea încă, povestindu-i cum își petrecuse ziua. Cu un an înainte, cedase totuși farmecelor unei comerciante de băuturi alcoolice care se prezentase la biroul lui. Povestea lor durase șapte luni. Apoi Flores îl părăsise, sătulă să-l vadă interpretând, fără prea mare talent de altfel, comedia fericirii.

Pe la prânz, Diego ieși de pe M30 prin Puerta de Hierro și o luă spre Facultatea de Informatică. Acolo își făcuse studiile și încă avea acces în sălile de laborator, grație unui permis căruia îi reînnoia valabilitatea în fiecare an. În acele locuri pe care le frecventase cu asiduitate, trecea neobservat.

La ora 14:00, instalat în fața unui pupitru, se conectă la Flight Tracker, un site public ce-ți permitea să urmărești în timp real planurile de

zbor ale avioanelor de pasageri. Diego se uită la ceas și deschise încă o fereastră pe ecran, pentru a o informa pe Janice de bunul mers al operațiunii.

*

Atena, la prânz

Roman Protasevici este un tânăr zâmbitor, liber, dar fugar. Trăiește cu prietena sa între Polonia și Lituania.

Născut la un an după venirea la putere a dictatorului, Roman a intrat în opoziție încă din adolescență. Avea cincisprezece ani când a participat la primele manifestații. La momentul respectiv, mii de belarusi ieșiseră pe străzi pentru a protesta împotriva realegerii autocratului și a corupției care măcina țara. Când era în liceu, a început să se intereseze de politică și a devenit militant. La șaptesprezece ani, conducea două site-uri disidente. Aceste activități au atras atenția autorităților, a fost arestat de agenții serviciilor de securitate și torturat. L-au lovit în ficat, în rinichi, în pântec, până a urinat sânge. Un avertisment înainte de a-i da drumul, întrucât era încă minor. Însă Roman n-a renunțat. A lucrat ca fotograf pentru diferite publicații și a obținut o bursă prestigioasă pentru jurnaliștii independenți aspiranți. Apoi a lansat pe YouTube canalul Nexta, o platformă de opoziție contra președintelui Lucin, a cărui realegere frauduloasă declanșase o revoltă populară fără precedent. În toamna lui 2020, Nexta era un mijloc de comunicare indispensabil pentru protestatarii care organizau manifestații împotriva guvernului. Canalul difuza imagini ale violențelor comise de poliție. Două milioane de persoane, aproape douăzeci la sută din populație, îl urmăreau zilnic. În câteva

săptămâni, Roman a devenit persoana cea mai detestată de regim, așa că s-a autoexilat.

În cursul lungilor săptămâni de mobilizare, Roman le-a transmis zilnic informații celor două sute șaizeci de mii de abonați ai săi: locurile și orele de adunare, indicații despre străzile închise de poliție, sfaturi pentru a evita întrebările.

În noiembrie 2020, puterea pe care tânărul blogger o sfida l-a inculpat pentru incitare la dezordine publică și la ură socială, ceea ce îi putea aduce zece ani de închisoare, dacă autoritățile reușeau să-l aresteze. Însă o simplă pedeapsă cu închisoarea nu era de natură să potolească furia tiranului și curând s-a adăugat încă un cap de acuzare: implicare în activități teroriste. Pentru asta, riscul era condamnarea la moarte.

Roman este acum redactorul-șef al BGM, un canal găzduit de aplicația securizată Telegram, pentru a scăpa de cenzură.

Partenera lui, Sofia, este studentă la Drept, la Universitatea Europeană de Științe Umaniste din Vilnius. La începutul săptămânii, au plecat împreună la Atena, să participe la un colocviu despre democrație.

În dimineața aceasta, la Megaron, în fața unei adunări ce i-a ascultat cu atenție, au vorbit despre lupta lor, și-au împărtășit speranțele de a vedea, într-o bună zi, cum democrația învinge tirania.

— Revoluțiile democratice sunt contagioase, declară Sofia ca preambul la discursul ei.

Roman stătea la un metru de ea. Un proiector îi lumina pe amândoi, singuri pe scena imensă a centrului de conferințe.

Sofia nu era obișnuită să ia cuvântul în fața atâtor oameni. Știa că, după această conferință, nimic nu avea să mai fie la fel. Se aplecă peste pupitru și-și fixă ochii asupra textului. Petrecuse

nopți întregi scriindu-l, recitindu-l, corectându-l. Învățase fiecare cuvânt. Totuși, cuprinsă de trac, simțea că mâinile îi tremură. Schimbă o privire cu Roman, care se apropie de ea.

Gura i se uscase, așa că Sofia luă o înghițitură de apă înainte de a continua. Repetă intenționat prima propoziție pentru ca publicul s-o rețină, s-o înțeleagă.

— Revoluțiile democratice sunt contagioase. Opresorii au tras învățăminte de pe urma celor întâmplate în 1989, când dictaturile comuniste au căzut ca un castel din cărți de joc. Ceva mai recent, Primăvara Arabă sau manifestațiile anticorupție din 2014 din Ucraina, care au dus la răsturnarea guvernelor, le-au întărit temerile. Dacă ucrainenii puteau să scape de dictatorul lor corupt, de ce n-ar vrea și alte popoare vecine să facă la fel? Un consemn a apărut în rândul tiranilor. Dacă poți să elimini protestele dintr-o țară, poți și să le împiedici să înceapă în altă parte. Așa că autocrații se sprijină între ei, financiar, uneori militar, sub aparența trupelor pe care le trimit să dea o mână de ajutor prietenilor amenințați. Tiranii împărtășesc același mod de a vedea lumea, ei cred că supraviețuirea personală e mai importantă decât binele poporului lor. Sunt îngroziți de ideea că o schimbare de regim i-ar duce la închisoare sau în exil. De aceea se aliază, cooperează, fac schimb de informații despre modelele de represiune. Uneltele lor de propagandă și de destabilizare a opozanților s-au îmbogățit cu noi mijloace de comunicare. Manipulări pe rețele sociale, infiltrări în mișcările de rezistență pentru a le distruge mai rapid. Arestări masive, încarcerări, torturi, violuri, crime și răpiri fac să domnească teroarea și înăbușă disidența. Însă acțiunile lor nu se mai limitează la asta. Caută prin orice metode să-și extindă modul

de guvernare, să destabilizeze democrațiile vecine, amestecându-se în alegeri. Așa s-a întâmplat în Anglia, dar și în Germania, în Italia, iar mai înainte, în Polonia, în Ungaria. Campaniile politice ale partidelor europene de extremă dreaptă sunt din plin finanțate de capitaluri străine private, ascunse în spatele unor societăți găzduite de paradisuri fiscale. Bani ascunși meniți să distrugă democrațiile. Ce așteptați ca să confiscați aceste averi clădite pe corupție și plasate în băncile voastre, ca să le confiscați vilele somptuoase de pe litoralul vostru, mașinile de lux adăpostite în parcările din capitalele voastre, reședințele particulare și apartamentele cumpărate înfometând poporul? La fel și în cazul oligarhiilor care îi susțin. Comerțul cu ele e profitabil pentru întreprinderile voastre, înțeleg, dar, făcând asta, contribuiți la ciclul terorii, îmbogățindu-i pe cei care-și torturează populația.

În ciuda nodului din gât, Sofia se pregătea să rostească ultimele cuvinte de la tribună.

— Iertați-mi această vehemență. Nu-i nici rolul, nici intenția mea să vă dictez conduita. Este foarte dificil să aduci dovezi ale suferințelor pe care le îndură apropiații tăi când îi vezi pe cei cărora le vorbești cum își feresc ochii. Fiindcă toate acestea nu-i privesc, fiindcă au alte probleme de rezolvat. Dar vă rog insistent, dacă vreți ca democrațiile voastre să supraviețuiască, nu închideți ochii la ceea ce se petrece dincolo de frontierele voastre. Tiranii stau cu ochii țintă asupra voastră, setea lor de putere este nesățioasă, așa că uniți-vă pentru a-i sancționa.

Tăcerea de plumb o făcu să-și dea seama de efectul cuvintelor ei. Își strânse foile și se uită la adunare. Schiță un zâmbet fragil, orbită de luminile proiectoarelor.

Brusc, câteva aplauze discrete se auziră din rândul al treilea. Curând se răspândiră în toată sala, se amplificară și se transformară în ovații.

Viața Sofiei nu avea să mai fie niciodată aceeași.

Tânărul cuplu părăsi scena. Străbătură amândoi spațiul din spatele scenei și ajunseră în holul mare de la intrarea în centrul de conferințe. Mai multe persoane voiau să se fotografieze cu ei. Roman refuză politicos. O trase pe Sofia după el, spre o ușă laterală. Doi agenți de securitate ai clădirii îi escortară la mașină. Pe drum, Roman remarcă în fața centrului un bărbat în costum închis la culoare care se uita ciudat la ei. Nu avea privirea unui admirator. Văzându-l că se apropie, Roman grăbi pasul.

— Haide, să plecăm de-aici, îi zise Sofiei, renunțând s-o mai avertizeze asupra unui pericol de care nu era sigur.

Traiul în exil și neputința de a-și șterge din memorie torturile îndurate cât stătuse în închisoare îi exacerbaseră neîncrederea.

— Ar trebui să faci un efort și să fii ceva mai amabil cu oamenii care vin să ne asculte. Un minimum de popularitate nu ne-ar strica. În fine, înțelegi ce vreau să zic, răspunse Sofia.

Roman deschise portiera fără să scoată o vorbă și, imediat ce se așezară pe bancheta din spate, îl rugă pe șofer să demareze.

— Decolăm peste două ore și avem permisele de îmbarcare, de ce ești atât de grăbit?

— Nu sunt, rosti Roman laconic, uitându-se pe geam la bărbatul din fața centrului de conferințe.

Acesta scosese un telefon și părea deja adâncit în conversație. Însă Roman nu se îndoia că bărbatul nu scăpa din ochi mașina lor.

— La aeroport, să nu te îndepărtezi de mine. Asta-i tot ce-ți cer.

— Ce se petrece? se neliniști Sofia. Ești alb ca varul.

— Nimic.

— Te stresează călătoria cu avionul? întrebă ea, luându-l de mână. Nu-i nicio rușine, n-o să fiu eu cea care aruncă piatra, nu după tot ce-am trăit pe scenă azi.

— Te-ai descurcat foarte bine, ai văzut reacția publicului.

— Nu după aplauze am venit noi, ci după fapte.

— O să vină și faptele, afirmă Roman.

Se întoarse spre geamul din spate. Esplanada de la Megaron nu mai era decât o umbră în depărtare și nu părea să-i urmărească nicio mașină atunci când a lor coti pe bulevardul Konstantinoupoleos. Peste o jumătate de oră, șoferul opri lângă trotuarul aeroportului internațional. Roman luă cele două bagaje de mână din portbagaj și porni după Sofia, care mergea deja spre terminal.

— Ți-am zis să mă aștepți, bombăni el.

O ajunse din urmă când ea se îndrepta spre un chioșc de ziare.

— Să nu umblăm de colo-colo, insistă Roman.

— Să știi că chiar ar trebui să-ți rezolvi fobia de avion.

— Nu-i vorba de asta, se justifică Roman, cu ochii la un călător care îi atrăsese atenția.

Sofia înțelese că ceva nu era în regulă. Urmări privirea lui Roman și-l descoperi la rândul ei pe individul care se tot uita la ei. Avea vreo patruzeci de ani, era îmbrăcat în blugi, cămașă albă și sacou bleumarin prost croit. Bărbatul luă o revistă de pe un turnichet și se apucă s-o răsfoiască. Sofia întoarse capul în direcție opusă și văzu un alt individ care se comporta ciudat. Mai în vârstă decât primul, acesta o fixă cu insistență până când Sofia se simți stânjenită.

— Hai să trecem de controlul de securitate. Nu au ce să ne facă aici, într-un loc atât de aglomerat.

— Și-atunci ce naiba caută acolo bărbații ăia?

— Vor să ne intimideze, dar n-o să le dăm satisfacție.

Porni cu hotărâre și se așeză la coada ce șerpuia prin fața porții de securitate. Roman păși în spatele ei. Își așteptară rândul tăcuți, avansând în ritmul impus de control. Puțin mai târziu, luară loc unul lângă altul în sala de îmbarcare.

— Crezi că au asistat la colocviu? întrebă Sofia, care se bucura gândindu-se ce furie o să-l cuprindă pe Lucin atunci când zbirii o să-i raporteze ce spusese ea.

— O să vină o zi când n-o să mai ezite să le dea ordinul de a trage în noi sau de a ne otrăvi cu poloniu, răspunse Roman.

— Nu fi așa dramatic, n-o să meargă chiar până acolo, nu pe teritoriu străin.

— Ți se pare că s-au abținut la Londra sau la Manchester?

Sofia se uită pe geam. Avionul lor era lipit de pasarelă, ceea ce o liniști. Totuși renunță să se ducă să-și ia o cafea.

— Ai dreptate, zise ea, trebuie să fim mai prudenți decât oricând.

Roman se gândi că, dacă ar primi ordin, asasinii dictatorului n-ar șovăi să-i elimine indiferent de mijloace. În orice caz, cei pe care îi dibuiseră ei se străduiseră degeaba. Se anunțase începerea îmbarcării; peste trei ore, el și Sofia aveau să aterizeze la Vilnius, în siguranță.

Chiar înainte să urce la bord, Roman trimise un mesaj pe aplicația securizată Telegram:

Sunt urmărit.

VILNIUS

7.

Tribunalul Civil, Londra, după-amiaza

Janice și Collins erau așezați la o masă, în fața judecătorului. Cei trei avocați ai lui Ayrton Cash se instalaseră la dreapta lor. Unul dintre ei, mult mai înalt decât Collins, străbătea cu pași mari sala de audiere, declamându-și concluziile cu un aer indignat. Janice era acuzată că, în cursul unei conferințe TED, spusese două fraze de-a dreptul defăimătoare la adresa clientului său, aducând astfel prejudicii reputației acestuia și, în consecință, afacerilor sale. Într-o discuție care durase cincisprezece minute și care se axase pe efectele dăunătoare ale FriendsNet asupra procesului electoral în democrațiile anglo-saxone, ea menționase Brexitul, informând publicul că Leave.Eu, campanie pusă în mișcare de Darnel Garbage și finanțată de multimilionarul care o ataca pe ea în justiție, fusese recunoscută ca vinovată de încălcarea legilor referitoare la utilizarea datelor personale. În două fraze mari și late, Janice scosese în evidență că Ayrton Cash, care îl subvenționase pe Garbage cu circa opt milioane de lire — un record în materie de donații private niciodată atins în Anglia —, mințise în privința relației lui secrete cu guvernul rus.

— Clientul meu, rosti apăsat avocatul, a fost disculpat de orice delict legat de donațiile sale. Vreau să amintesc Curții — întrucât inculpata ține atât de mult să ne dea lecții de democrație — că ne aflăm exact într-o democrație și ca atare suntem liberi să susținem orice candidat dorim, chiar dacă asta le displace celor care nu știu să

piardă! Să pătezi numele unui om integru cu un asemenea oprobriu impune o despăgubire. Mai trebuie să amintesc Curții că un judecător eminent a tras deja concluzia că un ascultător obișnuit care citește sau ascultă cuvintele rostite de acuzată înțelege că domnul Cash ar fi mințit în mai multe rânduri? Așadar, clientul meu, afirmă ea, este un mincinos. Și, rațional vorbind, poți să faci afaceri cu un mincinos? Clientul nostru este chiar un om de afaceri important pe care partea adversă vrea cu orice preț să-l distrugă, nu știm din ce motive. Ca atare, Curtea va considera cu siguranță rezonabil ca pretinsa jurnalistă să plătească toate cheltuielile, adică un milion de lire sterline, împreună cu despăgubirile pe care le solicităm pentru un asemenea prejudiciu.

Collins fierbea; de astă dată, Janice îl bătu liniștitor pe mână. El își strânse hârtiile și se ridică imediat ce confratele său luă loc.

— Procesul care se desfășoară azi este mult mai grav decât o simplă acuzație de calomnie. Un om se folosește de puterea sa financiară ca s-o reducă la tăcere pe clienta mea. Ce jurnalist ar mai risca mâine să dezvăluie adevărul, dacă unul sau altul dintre cuvintele sale, scrise sau rostite, scoase din context, poate să se întoarcă împotriva lui și să-l ruineze definitiv? Curtea nu poate fi păcălită de astfel de manevre. Întrebarea de azi nu e dacă domnul Cash a mințit referitor la relațiile sale cu guvernul rus. Dacă am vrea ca procesul să se limiteze la acest fapt, am dovedi cu ușurință că el efectiv a mințit în mai multe rânduri, declarând că nu l-a întâlnit niciodată pe ambasadorul Rusiei la Londra, după care a revenit și a recunoscut existența unui prânz, apoi a unui al doilea și, în sfârșit, a unui al treilea. Ne-am putea mira că întreținea legături economice cu Rusia, în timp ce finanța campania electorală Leave.EU, sau că soția

sa a fost suspectată de agențiile noastre de securitate că e agent al KGB. Însă a te mira nu constituie un delict, nu-i așa? Asta face din reclamant un mincinos? Ei bine, întrucât ne aflăm în democrație, după cum a subliniat pe bună dreptate confratele meu, e o interpretare posibilă în virtutea libertății ce aparține fiecăruia dintre noi. Permiteți-mi să pun o întrebare. De ce acuzarea o atacă pe clienta mea, și nu pe organizatorul conferinței în care ea s-a exprimat, un organizator care, spre deosebire de ea, dispune de mijloace financiare considerabile, mai mult decât suficiente ca să plătească despăgubiri pentru așa-zisul ultragiu? Sau cotidianul care-i publică articolele? De ce o atacă pe ea și numai pe ea? Răspunsul este pe cât de simplu, pe atât de terifiant. Intenția reală a reclamantului și a celor care-l susțin este să le pună botniță tuturor bărbaților și femeilor care-i deranjează. Cine sunt indivizii capabili să cheltuiască un milion de lire pentru un proces, doar sub pretextul că întrebările puse în interesul public le aduce prejudicii? Domnul Cash se ambiționează să vadă condamnat nu un jurnalist, pentru consecințele provocate de două fraze, ci însuși principiul libertății de opinie și de expresie, al libertății presei și a cititorilor ei, asta dacă nu cumva vrea să găsească în ziarele noastre doar elogii aduse celor puternici.

Instanța rămase în pronunțare. Janice se întoarse spre Collins, rugându-l din priviri să-i comunice impresiile lui. El se aplecă spre ea ca să-i vorbească la ureche.

— În caz că mă întrebați dacă dreptatea e de partea noastră, răspunsul e da, dar asta deja o știați. Curtea va vedea lucrurile la fel? Aici nu pot să vă promit nimic. Adversarul nostru e un aliat al prim-ministrului, unul dintre susținătorii lui

fervenți. Apropiații puterii se bucură de o impunitate ce depășește indecența și au interesul ca situația să continue. De unde și înverșunarea lor în ceea ce vă privește. Condamnându-vă, ar da un exemplu. Închizându-vă gura, i-ar reduce la tăcere pe mulți dintre confrații dumneavoastră. Totuși nu neglijați puterea pe care o aveți. Confrații dumneavoastră, sau măcar cei care își exercită profesia în lumea liberă, ar blama Curtea în caz de condamnare. Anglia s-ar expune unui val de critici fără precedent, ceea ce ar dăuna mult imaginii guvernului. Problemele se adună pe umerii prim-ministrului, relațiile sale cu Europa sunt schimbătoare, vreau să cred că preferă să evite deteriorarea lor.

Collins își frecă mâinile, semn că nu mai avea nimic de adăugat. O îndemnă pe Janice să se ridice, era timpul să părăsească sala.

— O să aflăm curând cum stăm, zise el mergând pe culoar. Cel mai tare mă tem să nu fiți condamnată să-i plătiți milionul pe care l-a cheltuit cu avocații și o liră simbolică drept despăgubiri. Cash ar câștiga astfel pe toată linia. Dumneavoastră ați fi ruinată, presa ar fi pusă cu botul pe labe, iar publicul ar reține doar mărinimia reclamantului, închipuindu-și că v-a intentat proces doar pentru daune de valoarea unui timbru poștal.

*

17:20, Baza Militară Baranovici, Belarus

Antoni Saraievici bea o cafea în sala de mese a ofițerilor, când se auzi o sonerie. Trei apeluri lungi, urmate de două scurte. Nu era un exercițiu. Fiind deja echipat, își luă casca și se grăbi spre hangar. Ușile erau larg deschise; o scară mobilă înainta de-a lungul fuzelajului, ajungând în

dreptul cockpitului al cărui acoperiș era ridicat. Un ofițer îi întinse tânărului pilot un plic, pe care acesta îl desigilă. Saraievici citi ordinul de misiune fără să crâcnească. Îl salută pe locotenent și urcă în habitaclu. Un mecanic îl urmă ca să-l ajute să-și prindă harnașamentul, apoi deblocă mecanismul de siguranță al scaunului ejectabil, aruncă o privire de jur împrejurul cockpitului și făcu un semn cu degetul mare în sus înainte de a coborî. Trecuseră mai puțin de trei minute. Ceașca de cafea era încă aburindă la popota ofițerilor. Acoperișul cabinei se lăsă în jos în timp ce motoarele cu reacție începeau să vuiască. Avionul înaintă pe calea de rulaj și curând se alinie pe pistă.

Saraievici verifică dacă planul de zbor era încărcat în computerul de bord. Turnul de control îi dădu ordin să decoleze. Din turbine țâșniră flăcări, într-un huruit asurzitor. Aparatul MiG-29 se înălță spre cer aproape vertical.

Câteva secunde mai târziu, atinse altitudinea de croazieră, năpustindu-se cu peste 1 700km/h spre ținta sa, la care avea să ajungă în patru minute.

*

Zborul Ryanair 4978, Atena–Vilnius

Sofia ațipise cu capul sprijinit de umărul însoțitorului ei. Roman privi spre culoar; la câteva rânduri în față, un pasager părea să aibă o altercație cu un membru al echipajului. Bărbatul ridicase tonul și începea să se agite. Stewardesa îi sugera să se calmeze. Un alt bărbat așezat lângă primul îi luă partea acestuia și se amestecă în dispută. Amândoi protestau vehement. Roman înțelese cine erau și ce încercau să facă. Se uită imediat la ceasul de mână, trezind-o pe Sofia.

— La ce oră trebuie să aterizăm? o întrebă cu glas sumbru.

— În mai puțin de jumătate de oră, răspunse ea, căscând. Ce se petrece acolo, în față?

În timp ce Roman îi explica situația, doi stewarzi veneau pe culoar ca să-și ajute colega. Stewardesa îi lăsă să-i calmeze pe cei doi bărbați care vociferau în rusă și se îndreptă spre cabina piloților. Sofia își simțea inima bătând cu putere și tâmplele zvâcnind. Roman nu era victima paranoiei. Bărbatul de la centrul de conferințe din Atena, cei doi de la aeroport și cei care făceau scandal în avion formau o echipă; fuseseră trimiși peste graniță nu pentru o simplă misiune de supraveghere sau de intimidare, ci pentru o operațiune de mare anvergură, atent pregătită. Agenții KGB căutau să provoace o aterizare forțată pe teritoriul Belarusului. Sofia făcu un calcul mintal rapid și se uită pe hublou.

— Dintr-o clipă într-alta, o să survolăm Lituania. O eventuală aterizare de urgență ar avea loc la Vilnius, șopti ea, încercând să adopte o atitudine liniștitoare.

— Ar fi trebuit să începem coborârea deja, nu-i normal, răspunse Roman.

Agitația din primele rânduri începea să-i îngrijoreze pe ceilalți pasageri.

— Ce se întâmplă? întrebă femeia așezată în stânga lui Roman.

— Se întâmplă că risc pedeapsa cu moartea, răspunse el calm.

Femeia îl privi cu o expresie sceptică, convinsă că e luată peste picior. Așa că dădu din umeri și se adânci din nou în lectură.

*

MiG-29

Un punct alb clipea în centrul mirei, ținta era blocată pe ecranul radar. Saraievici mări fluxul de gaze, câteva secunde încă și o să vadă aparatul.

*

Zborul Ryanair 4978, Atena–Vilnius

În același moment, comandantul Boeingului primi un apel de urgență de la controlul aerian belarus. O amenințare teroristă însoțită de revendicări indica prezența unei bombe la bordul avionului. Aparatul avea ordin să facă imediat cale-ntoarsă și să aterizeze la Minsk.

Comandantul se uită la ecranul sistemului de supraveghere a zborului, apoi schimbă o privire cu copilotul. Instrucțiunile nu aveau nicio noimă.

— Aterizăm de urgență la Vilnius, zise el, aeroportul e mult mai aproape.

*

MiG-29

Saraievici începu o manevră delicată, ca să nu fie văzut de pasageri. Migul trecu pe deasupra Boeingului, aproape atingând carlinga, înainte de a se poziționa chiar în fața cockpitului avionului de linie, reducându-și viteza pentru a se potrivi cu cea a țintei sale.

*

Zborul Ryanair 4978, Atena–Vilnius

Alerta anticoliziune se declanșă. Cei doi piloți ai Boeingului abia apucară s-o audă înainte de a vedea cu stupefacție un avion de vânătoare belarus răsărind în fața parbrizului lor. Aparatul militar era înarmat și se balansa ușor, un semnal

aeronautic prin care un avion cere să fie urmat fără întârziere.

— Doar nu credeți că..., se bâlbâi copilotul.

— Că ne-ar doborî dacă am refuza să-i dăm ascultare? Nu știu dacă cei de la Minsk au înnebunit, dar nu ne putem asuma un asemenea risc, răspunse comandantul.

Deschise microfonul ca să se adreseze controlului aerian belarus.

— Ryanair 4978, ne îndreptăm spre cap 090 și începem coborârea directă spre Minsk.

Pasagerii simțiră aparatul virând brusc pe aripa dreaptă. Sofia și Roman înțeleseră imediat ce se întâmplă, presimțind ce soartă îi aștepta la aterizare.

— De data asta, e sfârșitul, zise Roman cu glas ferm.

— Nu, o să fie sfârșitul dacă decid să ne execute. Însă comunitatea internațională o să intervină. Nu-l poate lăsa pe Lucin să deturneze un avion de linie aparținând unei companii engleze, exclamă Sofia, turbată de furie.

— Totuși el asta a făcut și nu cred că Europa e gata să atace Belarusul, oftă Roman. Șterge repede tot ce ai în telefon!

Roman scoase un stick USB din buzunar, îl puse pe genunchi și îl privi cu un aer dezorientat. Apoi îl strivi sub călcâi până-l făcu fărâme.

*

Campusul Universității de Informatică, Madrid

Diego, trântit pe scaun, cu picioarele întinse sub pupitru, se ridică brusc în șezut, uitându-se la ecran. Avionul pe care-l urmărea de la decolare făcea o manevră ciudată, părând mai întâi să se întoarcă din drum înainte de a porni pe o rută cu direcția Minsk. Diego tastă ceva, căutând în arhive

precedentele planuri de zbor ale cursei Atena-Vilnius. Niciunul nu semăna cu cel la care se uita acum. ETA, ora estimată de sosire la destinație, dispăru brusc. Diego intră pe net, dar era prea devreme ca să găsească vreo informație, cât de măruntă. Puse mâna pe telefon, dar se răzgândi când văzu traiectoria avionului înghețând pe ecran. Programul informatic care urmărea în timp real deplasarea avioanelor comerciale aflate în zbor nu mai primea date despre Ryanair 4978. Trebuia să-l prevină pe Mateo cât mai repede. Diego introduse o serie de coduri ca să ajungă la un site securizat. Trimise o captură de ecran cu Flight Tracker, însoțită de un mesaj cifrat. Imediat după aceea, părăsi laboratorul universității, alergă până în parcare, încălecă pe motocicletă și goni nebunește spre centrul orașului. Imediat ce avea să ajungă la restaurant, urma s-o avertizeze și pe Cordelia.

*

Centrul Regional de Control Aerian, Vilnius

Îngrijorați că nu văd zborul Ryanair 4978 intrând în spațiul lor aerian, controlorii de trafic lansară două apeluri radio. Boeingul 737 nu răspundea. Informat imediat, inginerul-șef de la controlul navigației aeriene mări câmpul de afișare al ecranului său. Identificară Boeingul rapid, grație transponderului său. Avionul se îndepărta de destinație. Nu era singura anomalie. Un alt avion, lipsit de orice semn de identificare, zbura în spatele Boeingului, la o distanță atât de mică, încât controlorul de zbor se îngrozi; cele două aparate riscau să intre în coliziune din moment în moment.

Inginerul-șef de la Controlul Regional Aerian din Vilnius ridică receptorul unui telefon pe care

nu-l mai folosise niciodată. Ceru ca prim-ministrul să fie informat fără întârziere că un Boeing 737 al companiei Ryanair, aflat aproape de frontiera lituaniană, tocmai fusese interceptat de un avion de vânătoare belarus. Ambele aparate se îndreptau spre Minsk.

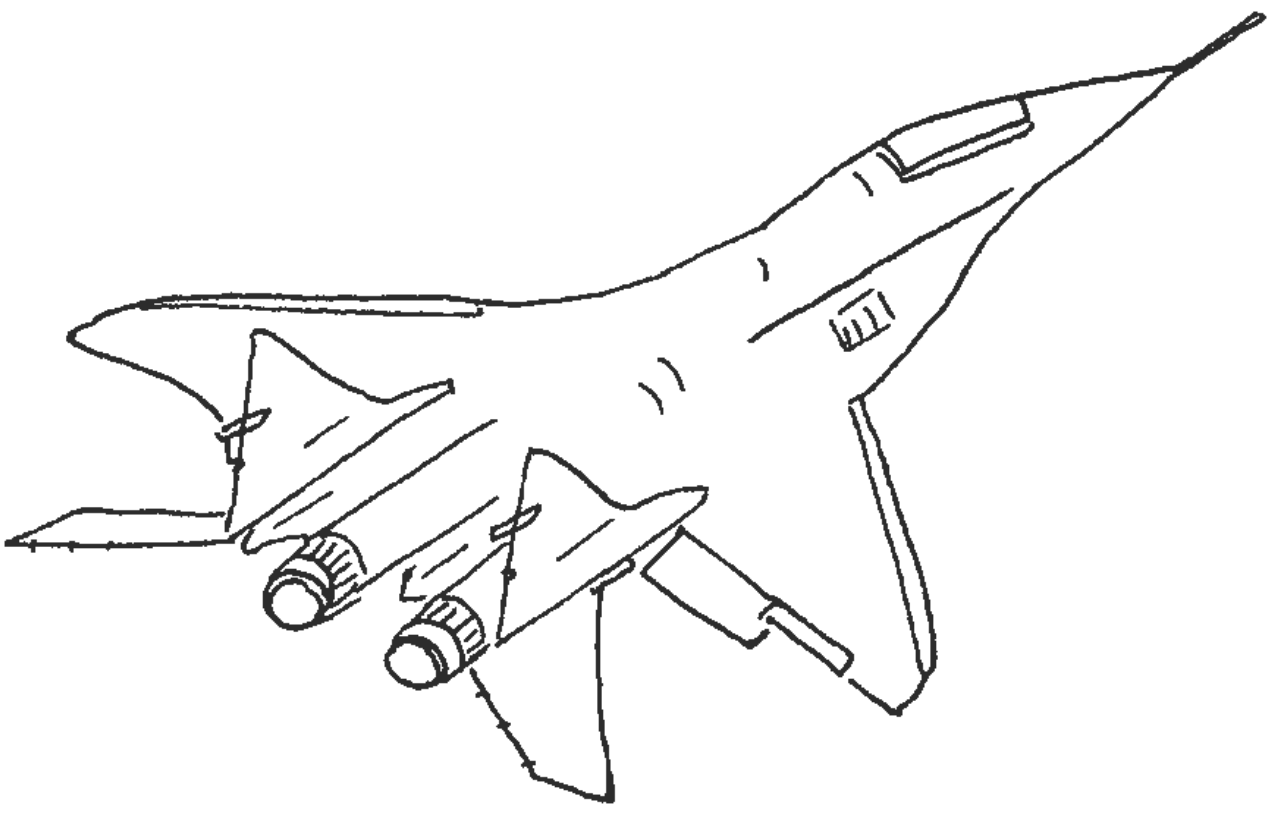

MiG

8.

Piața din fața Tribunalului Civil, Londra

Collins îi salută cu un zâmbet deloc cordial pe avocații părții adverse. Ei îl salutară la rândul lor și se îndepărtară; trei corbi sinistri, în haine negre, coborând scările tribunalului.

— Practic meseria asta de suficient timp ca să știu să descifrez expresiile confraților mei, zise el întorcându-se spre Janice.

— Și ce-ați descifrat? întrebă ea.

— Că nu-s prea bucuroși și nu se pregătesc să-și sărbătorească victoria. Cu alte cuvinte, după mutre, păreau al dracu' de nemulțumiți.

— Vai, maestre Collins! Folosiți cuvinte grosolane?

— Cunosc câteva, într-adevăr, dar prefer să le folosesc atunci când sunt singur. Să nu înțelegeți din asta că am câștigat, dar cred că suntem departe de a fi pierdut.

Janice își simți telefonul vibrând în buzunar. Mai vibrase o dată la sfârșitul audierii, când judecătorul amânase deliberarea pentru o dată neprecizată, apoi pe culoar. Îl deblocă și citi mesajul ce îi era adresat.

— Nu mă îndoiesc că lectura dumneavoastră e pasionantă și nu am câtuși de puțin intenția de a vă zori, însă trebuie să trecem pe la mine pe la birou ca să vă luați lucrurile. Vă aduc aminte că trebuie să prindeți avionul, se impacientă avocatul.

Janice îi arătă ecranul telefonului. Collins făcu un pas înapoi, miji ochii, apoi se hotărî să-și pună

ochelarii. Luă la cunoștință conținutul mesajului și oftă.

— În ce lume trăim... s-ar zice că nimic nu-i mai oprește de-acum. În ceea ce vă privește, mă tem că asta schimbă totul.

— Calculatoarele din birourile dumneavoastră sunt sigure? întrebă Janice.

— Prefer să mă abțin și să nu răspund la întrebări jignitoare; la fel v-aș jigni și eu dacă aș spune că întrebarea dumneavoastră e stupidă. Prin urmare, o să tac și o să vă conduc la birou. Ar trebui să găsiți acolo ceea ce căutați.

Collins îi întoarse spatele lui Janice și coborî scările tribunalului.

Treizeci de minute mai târziu, la cabinetul său, își instală clienta într-o mică sală de ședințe, în fața unui ecran, și o rugă să-și întoarcă privirea cât el bătu un cod pe tastatura calculatorului.

— Gata, aveți acces la internet, să știți că suntem echipați cu o mulțime de programe firewall. Cât despre serverele noastre, ele sunt apărate în permanență de programe antivirus, rosti Collins, cu o atitudine plină de orgoliu. Veniți la mine după ce terminați!

Imediat ce avocatul ieși din încăpere, Janice se conectă la forumul pe care Grupul îl folosea. Primul îi răspunse Mateo, apoi, la scurtă vreme, își făcu simțită prezența și Cordelia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Janice.

— Guvernul belarus a deturnat avionul în care se găsea Roman, chiar înainte să intre în Lituania. Un avion de vânătoare a forțat aparatul să aterizeze la Minsk. Pretextul invocat — o amenințare teroristă la bord — nu e credibil, iar reacțiile internaționale nu s-au lăsat așteptate. Prim-ministrul lituanian le cere aliaților din NATO să ia măsuri imediate, comisarul european vorbește despre un act de piraterie de stat, iar

Polonia califică incidentul drept act de terorism comis de un stat criminal. Comunitatea internațională e complet dată peste cap.

— Era și timpul să se trezească! Avem vești despre Roman? întrebă Janice neliniștită.

Închis în biroul lui de deasupra restaurantului, Diego urmărea pe ecrane fluxul de informații ce retransmitea mesajele postate de pasagerii zborului Ryanair.

— Se pare că sunt reținuți la sol, împreună cu echipajul.

— Rahat! scrise Cordelia, furioasă. Fără informațiile pe care Roman trebuia să i le dea lui Janice, totul se duce dracului! Trebuie să anulăm misiunea.

— Credeți că arestarea lui are legătură cu planul nostru? întrebă Janice. Cum ar fi putut KGB-ul să miroasă ceva?

Ecranul lui Mateo din centrul stupului de la Roma, cel al Cordeliei din birourile unei agenții de securitate informatică de la Londra, cele din donjonul de la Kyiv, cel al lui Diego de la Madrid, cel al telefonului pe care-l folosea Maya în baia unui hotel londonez unde tocmai făcuse dragoste și, în sfârșit, cel al Ekaterinei dintr-un apartament cocoțat la ultimul etaj al unui bloc-turn din Oslo rămaseră inerte.

— Nu-i exclus, de vreme ce Lucin a ajuns să facă așa ceva, răspunse Mateo. Ce s-a întâmplat e de-a dreptul o nebunie... Însă nu-i și obligatoriu. Cineva din Vilnius ar fi putut să vândă pontul. Totuși nimeni nu cunoștea planul, în afară de noi și de Sviatlania. Roman era inamicul numărul 1 al lui Lucin de mult timp. În Lituania nu se putea atinge de el și nu trecea o zi fără ca Roman să posteze articole despre corupția regimului...

— Poate că e prea devreme ca să vorbim despre Roman la trecut, îl întrerupse Diego. Mai bine ne-

am gândi la ce riscă el, în loc să ne facem griji pentru viitorul misiunii noastre, nu? Potrivit ultimelor vești, l-ar aștepta pedeapsa cu moartea.

— Lucin n-o să îndrăznească, se indignă Janice.

— Îți admir optimismul, replică Mateo.

— Și Nicolai a fost acuzat de terorism, continuă ea, la fel ca majoritatea celor care se opun regimului. Lucin nu l-a executat.

— Compari două situații care n-au nimic în comun. Roman e un disident căruia Lucin vrea să-i închidă gura cu orice preț și a dovedit că poate s-o facă. Nicolai e un ostatic, reținut pentru ca Sviatlania să tacă și să rămână în exil, altfel noi nu ne-am fi adunat aici, sublinie Cordelia.

Vital pândea momentul potrivit să intervină și poate mai ales ocazia să i se adreseze Cordeliei. După ce revenise din Ucraina, investise într-un program performant de traducere. O cheltuială dictată de amorul-propriu, rănit de fiecare dată când unul dintre prietenii săi îi corecta greșelile de sintaxă sau de vocabular.

— Cordelia are dreptate, faptul că Nicolai n-a fost condamnat la moarte ține doar de strategia celor de la putere. Era prea mare riscul de a provoca o revoluție, dacă o atacau direct pe Sviatlania. Din clipa încheierii numărării voturilor și până au falsificat rezultatele, i-au forțat pe cei doi să accepte un târg înșelător. Exilul și închisoarea, în schimbul vieții. Lucin a reușit să scape de rivala lui fără s-o transforme în martiră, nici că putea să găsească o stratagemă mai bună ca să înăbușe glasurile oponenților. Dacă Sviatlania chiar câștigase alegerile, de ce-ar fi fugit în străinătate ca o escroacă? În cele din urmă, Lucin e marele câștigător. Și încă pe toate planurile.

În donjonul său, Vital zâmbi ironic, mândru de discursul lui și încântat că reușise să-i dea dreptate Cordeliei.

— Belarușii nu s-au lăsat înșelați, au ieșit pe străzi ca să-și manifeste furia, le reaminti Ekaterina, care până atunci nu intervenise deloc.

Mateo bănuia că Ekaterina e pe forum, dar mutenia ei îl tulbura. Simți cum crește în el o iritare abia stăpânită, a cărei cauză se temea s-o afle. Însă rațiunea învinse și Mateo căută tonul potrivit ca să-i răspundă, întrucât ceilalți păreau să-i lase lui ocazia s-o facă. Își reciti de mai multe ori mesajul înainte de a-l posta.

— Exact, dar ce risipă! Represiunea a fost și mai sângeroasă, au arestat mii de manifestanți, au mărit pedepsele, pe unii i-au acuzat că provoacă dezordine, pe reprezentanții opoziției i-au numit agenți ai serviciilor secrete din străinătate. Cei pe care nu i-au executat zac în închisoare, iar tiranul este încă la putere.

— Sviatlania are doi copii, chiar nu avea de ales, ripostă Ekaterina.

— Exact calculul ăsta l-a făcut și Lucin, să nu-l subestimăm, se amestecă Vital, surprins de tensiunea din dialogul lor. Să-l forțăm să mai facă un calcul care să-l constrângă să-l cruțe pe Roman, fiindcă zilele lui Roman sunt numărate.

— La ce te gândești? îl întrebă Maya.

— Ei bine, dacă Lucin nu s-ar fi temut de sancțiuni economice din partea comunității internaționale, n-ar fi inventat ceva ca să oblige avionul să aterizeze. Dacă dovedim că a mințit, va ezita să înrăutățească situația executând un opozant notoriu.

— Nu-i rău. Dar nici simplu, având în vedere timpul de care dispunem. În lipsă de altceva, merită încercat, sugeră Ekaterina.

Mateo nu se mai îndoia, ea îl provoca. Chiar înainte ca ea să se arate întru totul de acord cu Vital, el îi trimisese un SMS ca să-i afle părerea despre propunere. Ea preferase să le răspundă mai

degrabă celorlalți decât lui. Ofensat, Mateo decise să stea deoparte.

— Aveți un plan? insistă Maya.

— Înainte de decolare, Roman a semnalat pe Telegram că e urmărit. Să descoperim de către cine și să-i refacem traseul de peste zi.

— Știm în ce hotel a stat la Atena? întrebă Diego.

— Nu, dar a ținut o conferință dimineață. O să văd ce găsesc în camerele de supraveghere ale centrului de conferințe, răspunse sora lui.

— Anunță-mă imediat ce identifici mașina care i-a dus la aeroport. Eu și Mateo ne vom ocupa de autostrăzile din zona Atenei. E mult de lucru chiar și pentru doi, ca să aflăm dacă au fost urmăriți.

— Eu voi aduna toate fotografiile și filmulețele postate de pasagerii zborului Ryanair 4978. O să dureze ceva, dar poate vom înțelege cum s-au desfășurat lucrurile după aterizare, propuse Vital.

— Atunci, mie-mi rămâne partea cea mai grea, să intru în rețeaua aeroportului, conchise Ekaterina.

Fiecare știa ce are de făcut. Timpul era limitat. Comunicarea se întrerupse. Ekaterina părăsise prima forumul. Mateo se uită lung la telefon, așteptând ca ea să-i dea un semn. Când își pierdu răbdarea, luă inițiativa.

— Cu ce-am mai greșit? scrise el.

— E ceva mai puternic decât tine, efectiv nu te poți abține să faci pe profesorul.

— N-aș îndrăzni să mă aventurez pe acest teren, fiindcă tu ești profa, replică el imediat.

CURTEA REGALĂ DE JUSTIȚIE,
LONDRA

9.

Londra

Collins ocoli masa de ședințe și se așeză pe un scaun.

— Nu vă înțeleg. De ce să vă duceți la Vilnius dacă nu vă mai puteți întâlni cu persoana de contact? Chiar nu-i momentul să porniți în aventuri riscante. Nu vă dau biletele de avion decât după ce mă convingeți de contrariu, rosti el apăsat.

Îi vorbea pentru prima dată pe un asemenea ton. Janice privea în gol, ignora enervarea avocatului, concentrându-se asupra propriilor gânduri. Collins îi fusese mai mult decât avocat. Credea în munca ei și o ajutase să organizeze întâlnirea cu Roman. Însă ea nu-i dezvăluise adevăratele motive ale întâlnirii. În ochii lui Collins, Roman avea dovezi că Ayrton Cash primise bani din Rusia, cu sarcina de a-i spăla pentru a servi la finanțarea campaniei lui Garbage, după ce-și oprea el comisionul. În schimbul loialității sale, obținuse acorduri comerciale privilegiate cu Rusia. Respectiv, concesiunea unor mine de aur. Astfel reușise să scape de faliment și să facă o mică avere. Janice oscila între dorința de a rămâne la această versiune și nevoia de a-i mărturisi adevărul lui Collins, dacă voia să se mai bazeze pe ajutorul lui.

— Trebuie să discutăm, zise ea, întorcându-se spre avocat.

— Mi se pare că asta și facem, răspunse el pe un ton binevoitor.

— Roman nu trebuia doar să-mi înmâneze niște dovezi despre manevrele lui Cash, declară Janice.

— Ah, înțeleg.

— Nu, vă asigur cu nu înțelegeți nimic încă.

— Ei bine, luminați-mă!

Janice se limită la a-i spune adevărul doar pe jumătate, invocând un schimb de servicii. Roman trebuia să-i dea ceea ce avea ea nevoie ca să-și asigure apărarea, iar ea trebuia să le ducă informații celor care continuau lupta de cealaltă parte a graniței.

— Nu-mi spuneți că în plin proces de care depinde soarta dumneavoastră, vă pregăteați să vă jucați de-a agentul secret!

— N-aș merge chiar până acolo. Rolul meu se limita la cel de curier, e mai puțin pompos.

— Dar la fel de stupid. Și în cazul în care ați fi fost arestată, cum intenționați să vă justificați?

— Nu intenționam să fiu arestată, maestre Collins.

— De două ori stupid. Să vă credeți invincibilă și să nu vă asigurați spatele. O să vă învăț o regulă elementară: atunci când minți, trebuie să știi să te descurci de două ori.

— De ce de două ori?

— Pentru că, dacă minciuna e descoperită, trebuie să ai pregătită o poveste care să n-o trădeze pe prima, atunci când vine momentul să recunoști. Și mai ales să nu adaugi ceva care să-ți agraveze situația... Credeam că avem deplină încredere unul în celălalt.

— Dar așa și este! declară ferm Janice.

— Tocmai ce mi-ați demonstrat contrariul. Mi-ați insultat inteligența. Vă închipuiați că nu bănuiesc nimic, că am acționat alături de dumneavoastră fiindcă sunt un tip simpatic?

Janice își plecă ochii.

Collins cunoștea valoarea tăcerii și îi dădu documentele de călătorie, preferând să nu mai scoată niciun cuvânt.

Era imposibil ca el să aibă o cât de vagă bănuială despre activitățile ei în cadrul Grupului 9. Totuși simplul fapt de a se gândi la asta dăduse naștere îndoielii în mintea ei. Trebuia să aibă inima împăcată.

— Ce sugerați ca a doua minciună, dacă aș fi prinsă?

— Depinde de ce anume vreți să ascundeți.

— De ce mă ajutați, maestre Collins?

— Mă miră că o jurnalistă de talia dumneavoastră nu-mi pune întrebările potrivite.

Collins se duse la o măsuță aflată între cele două uși ale încăperii. Destupă carafa cu whisky, un whisky irlandez pe care-l consuma uneori fără moderație. Își turnă în pahar, inspiră aroma alcoolului și renunță să-l dilueze punând cuburi de gheață.

— De ce am acceptat să vă apăr? zise el, trântindu-se în fotoliul de lângă fereastră. În primul rând, pentru că avem un prieten comun, deși natura relației voastre îmi scapă.

— Nu văd cine anume.

— Șeful dumneavoastră, draga mea. Efron îmi e prieten vechi. Nu v-a destăinuit nimic despre trecutul lui? Nu contează; când ați început să aveți probleme, m-a căutat imediat să mă roage să vă vin în ajutor. Îi eram dator cu un serviciu, motivul nu vă privește oricum. A ținut să-mi plătească în parte onorariile, din fondurile proprii, se pare că habar n-aveți. În orice caz, nu-i singurul pretext al angajamentului meu. În decursul carierei mele, am apărat multe cauze, nu întotdeauna pe cele bune. Și vine o vreme când e înțelept să-ți ușurezi conștiința. Îți dai seama de asta mai ales când considerațiile de ordin moral te

împiedică să dormi noaptea. Eu sunt un bătrân conservator, dumneavoastră, o tânără liberală. Aproape totul ne deosebea. Până acum. Dar cred cu tărie în virtuțile democrației. Tipii precum Cash sunt mercenari, oameni josnici, care nu se gândesc decât să se îmbogățească și care nu se tem să facă pact cu diavolul și cu acoliții lui. Lăcomia e o meteahnă pe care o poți ierta, dar să-ți trădezi țara pentru bani e inacceptabil. Secolul XX este istoria victoriei progresive a democrației asupra ideologiilor fasciste, comuniste și naționaliste, secolul XXI e istoria inversă. Nu doar pe dumneavoastră vă apăr în justiție, ci și viitorul Angliei, explică maestrul Collins, cu un gest de o teatralitate remarcabilă.

Janice se ridică la rândul ei și se duse să-și toarne un pahar de whisky.

— Acest puseu de moralitate, zise ea, sprijinindu-se cu spatele de măsuță după ce dăduse paharul pe gât, e prima dumneavoastră minciună sau a doua?

— Îmi place perspicacitatea de care dați dovadă, zâmbi Collins. Bănuiam că întâlnirea cu acest disident era un târg. În zilele noastre, nici măcar cei mai puri nu fac nimic pe degeaba. Vă implicați în chestiuni cu care nu aveți legătură, ca să vă salvați pielea... În fond, dacă așa aveți chef... nu sunt aici să vă judec, ci să vă apăr. Oricum, Efron mi-a ordonat să veghez asupra dumneavoastră, i-am promis că o voi face, e onoarea mea în joc. De aceea v-am aranjat eu însumi întâlnirea cu Roman, ca să mă asigur că o să vă întoarceți vie și nevătămată. Acum vreau să știu de ce vă încăpățânați să mergeți la Vilnius.

Janice ridică delicat dopul carafei și se uită la Collins ca să-l ispitească; bătrânul avocat puse mâna pe gura paharului, era prea devreme să se îmbete, prefera să aștepte până ajungea acasă.

Janice își mai turnă whisky și se întoarse să se așeze pe scaunul ei.

— Ca să îndeplinesc lucrul pe care m-am angajat să-l fac, chiar dacă schimbul nu mai e de actualitate.

— Să deduc de aici că nu aveați intenția să vă întoarceți direct la Londra, așa cum stabiliserăm?

— Deduceți ce vreți.

Collins trase cu coada ochiului la carafa cu whisky și cedă până la urmă farmecului său cu nuanțe chihlimbarii. Janice conchise că avocatul nu cunoștea scopul proiectului ei și se liniști.

— Minsk e un oraș periculos, oftă Collins îndreptându-se spre masă.

— Toate orașele mari sunt așa, replică Janice.

Deși iritat de impertinența ei, avocatul rămase impasibil și scoase un carnețel din buzunar. Era un model legat în piele neagră, de a cărui copertă era prins un creion mecanic din argint. Mâzgăli un nume și un număr de telefon pe o pagină albă, o rupse și i-o întinse lui Janice.

— Memorați ce scrie și dați-mi înapoi hârtia.

— Cine este acest Blansky? întrebă Janice.

— O veche cunoștință, omul care se descurcă în orice situație la Minsk. La nevoie, puteți să apelați la el, îi spuneți că sunați din partea mea, se înțelege de la sine. Nu-mi mai rămâne decât să vă urez noroc și să vă întoarceți cât de repede posibil. Nu mai pierdeți vremea, o să ratați avionul.

Janice se uită la ceas, mai avea trei ore la dispoziție, în patruzeci și cinci de minute ajungea la Heathrow cu trenul expres.

— Care e povestea cu Efron? întrebă ea.

— Nu a fost mereu jurnalist, mormăi Collins.

— Dar dumneavoastră ați fost mereu avocat?

— Întrebați-l pe el, mie-mi convine, mă îndoiesc că o să vă răspundă. Și-acum, plecați de-aici până nu mă răzgândesc.

*

Roma, Kyiv, Oslo, Madrid și Londra

Cele mai multe rețele de supraveghere urbană fiind sparte de mult, Mateo găsi pe Darknet, fără dificultate, site-uri ce retransmiteau în direct imagini luate de camerele de filmat din Atena. Dintr-o adresă IP în alta, se infiltră în serverele unde erau stocate înregistrările. Apoi le dădu codurile de acces complicilor săi. Diego aproape că ajunsese acolo înaintea lui.

Ca să nu fie reperată în timp ce le viziona, Cordelia recopie fluxurile din cursul zilei și afișă planul orașului pe ecranul ei.

Capitala elenă era împărțită în zone. Cordelia le alese pe cele situate între Megaron și aeroport și împărtăși cu Grupul obiectul căutărilor sale. Cincisprezece minute mai târziu, Vital îl descoperi pe Roman în momentul în care ieșea din centrul de conferințe.

— Acolo, în fața centrului, el e, îi zise lui Malik, care se hotărâse într-un târziu să-l ajute.

— Prietena lui e foarte atrăgătoare, comentă Malik.

— Era, da. Probabil că, în momentul ăsta, polițiștii lui Lucin o snopesc în bătaie.

— Uite! spuse Malik tulburat, punând degetul pe ecran. Tipul ăsta merge spre ei, dar nu i se vede fața.

Vital găsi alte trei camere care filmaseră scena din unghiuri diferite și descoperi un al doilea bărbat. Frații măriră imaginile, obținând astfel mai multe prim-planuri ale celor doi agenți care se apropiaseră de Roman și de Sofia.

La Oslo, Ekaterina se străduia să găsească o cale de acces în serverele aeroportului. Rețeaua terminalului era echipată cu firewall și spargerea

acestor bariere se dovedea mai dificilă decât se așteptase. Explorând motoarele de căutare, dădu peste niște fotografii postate de turiști. Le studie cu atenție până observă un amănunt care îi aduse o rază de speranță. Însă avea nevoie de întăriri ca să-și pună în aplicare ideea; succesul se baza pe o muncă metodică, iar la așa ceva Mateo era cel mai priceput. Ekaterina se plimbă încolo și-ncoace prin cameră, cu telefonul în mână, dar până la urmă admise că circumstanțele îi impuneau să se comporte ca un adult.

*

Roma și Oslo

După ce citi mesajul Ekaterinei, Mateo intră pe forum.

— Ce-ai găsit? o întrebă.

— O cale de acces, în fine, așa sper, dar nu știu încă unde-i cheia. Îți trimit o fotografie, o să înțelegi.

Mateo zâmbi fără să vrea când descoperi, încercuit cu roșu în planul secund al unei fotografii făcute în sala centrală a aeroportului, un robot ce curăța pardoseala. Aparatul semăna cu un tractoraș pentru tuns gazonul, dar funcționa autonom, ceea ce însemna că era conectat la o rețea și că trebuia să aibă în memorie planul terminalului. Ekaterina era un geniu.

— Ai reușit să identifici marca?

— Avem noroc, răspunse Ekaterina, în domeniul ăsta nu-s mulți fabricanți. Din prospectele pe care le-am studiat, doar două aparate sunt vopsite în albastru, cred că l-am găsit pe-al nostru. Hector CX 900 este asamblat în Spania, într-o uzină pe care am localizat-o, precizează ea înainte de a-i trimite coordonatele.

— Cum sunt protejate sistemele informatice ale uzinei? întrebă Mateo.

— Mă îndoiesc că am reușit să forțăm sistemele de securitate ale liniilor de asamblare, *idem* pentru biroul de cercetare și dezvoltare, în orice caz, nu suficient de repede ca să-l salvăm pe Roman. În schimb, departamentul administrativ și cel contabil ar trebui să fie mai ușor de spart. Găsirea unui punct de intrare ar fi o treabă de trei-patru ore, poate un pic mai mult, dar împreună o s-o scoatem la capăt.

Să dea o lovitură cu Ekaterina și să petreacă împreună cu ea câteva ore, chiar și la distanță, era tot ce-și dorea mai mult pe lume Mateo, însă îi venise în minte o idee care i-ar fi ajutat să-și atingă scopul mai rapid, viața lui Roman depindea de asta.

— Iau legătura cu Diego, răspunse el fără tragere de inimă.

— Câtă delicatețe! Mulțumesc pentru încredere.

— Nu-i vorba despre delicatețe, ci despre logică. Doar de aceea m-ai contactat, corect? N-are cum să-ți fi scăpat că uzina respectivă se află la periferia Madridului.

Ecranul rămase întunecat preț de câteva secunde. Ekaterina se uită fix la pachetul de țigări care părea s-o sfideze, ca de fiecare dată când se confrunta cu o problemă a cărei soluție n-o vedea. Își aprinse o țigară, trase lung din ea, apoi puse degetele pe tastatură.

— Dacă-ți fac o confidență, juri că n-o să te folosești niciodată de ea împotriva mea?

— Cunoști răspunsul, mă rog, sper că-l cunoști.

— Nu știu de ce mă port așa, n-am nimic să-ți reproșez, în orice caz, nimic care să nu-mi fi plăcut ieri, probabil că asta face lucrurile și mai supărătoare.

— Ieri? Adică azi nu-ți mai place? întrebă imediat Mateo.

— Nu asta am scris.

— Înțeleg. Și ce voiai să-mi mărturisești?

— E urât să te ironizez, răspunse Ekaterina.

Totuși schiță un zâmbet.

— Dacă-ți fac o propunere, juri să n-o întorci niciodată împotriva mea? întrebă Mateo.

— Tu spune și vedem noi.

— Aș vrea altceva decât să-ți citesc cuvintele pe un ecran, chiar dacă mi te imaginez întruna, seara, când mă culc, dimineața, când mă trezesc, când încă îți aud glasul și pașii răsunând în dormitor.

— Te rog, Mateo, e și-așa destul de dificil. Tu ai vrut ca discuțiile noastre să se rărească până la a deveni aproape inexistente. De-a ce te joci?

— N-am vrut ca discuțiile noastre să se rărească, numai că există motive serioase pentru asta...

— Fanteziile tale legate de securitate? îl întrerupse ea. Cum vrei ca o femeie să te creadă dacă tu refuzi să-ți asumi riscuri pentru ea? Știi care-i cea mai mare nebunie? Să-ți fie mai frică să iubești decât să fii prins de hackerii care ne urmăresc. Și de fiecare dată când simt asta, mă înfurii.

Mateo rodea capătul pixului, mâna îi tremura ușor.

— După ce se va termina totul, hai să ne întâlnim undeva, ca să lămurim situația. Nu la Roma, nici la Oslo și cu atât mai puțin la Londra. Într-un loc unde n-am mai fost niciodată, nici tu, nici eu.

— Pentru tine o să fie complicat, eu n-am mai fost în altă parte, în afară de aceste trei orașe.

— Atunci să facem în așa fel încât toate astea să se termine cât mai repede posibil. Îl contactez pe Diego. Pe curând!

Mateo puse capăt convorbirii. Adâncit în fotoliu, cu picioarele încrucișate sub birou, medită la ultimele rânduri trimise de Ekaterina. Îi scrisese că întâlnirea într-un oraș necunoscut ar fi ceva mai complicat pentru el, dar nu-i refuzase propunerea. Simplul fapt de a lua în considerare această ipoteză era suficient ca să-l facă fericit. Pierdut în gânduri, mai-mai să uite că avea un mesaj urgent de trimis.

*

Madrid

La douăzeci de minute după primirea mesajului de la Mateo, Diego ajunse la destinație. Opri în parcarea societății Terrasol, își prinse casca de ghidon cu lacătul, își descheie bluzonul, își îndreptă cravata pe care și-o pusese special pentru această ocazie și își aranjă părul trecându-și mâna prin el.

Înaintea lui se înălța o clădire modernă, cu fațadă din lemn și sticlă. Intră în hol.

Recepționerul rămase surprins, vizitatorii erau destul de rari în această zonă industrială. Diego îi spuse că intenționează să cumpere un echipament de curățenie automatizat și întrebă dacă poate discuta cu un agent de vânzări. Angajatul îl rugă să aștepte câteva clipe, apoi ieși.

Diego profită de plecarea lui ca să studieze locurile. O cameră fixată pe fațadă supraveghea intrarea în uzină, holul în care aștepta el părea să fie în afara razei acesteia.

Dincolo de vitrina în care erau expuse aparate Terrasol în miniatură, se zărea zona atelierelor. Personalul, ocupat cu liniile de asamblare sau cu verificarea mașinilor, nu-i dădea nicio atenție. Ochii lui Diego sclipiră de încântare când observă un ecran dincolo de tejgheaua biroului. Ocoli

biroul și scrise ceva pe tastatura computerului, obținând imediat adresa IP. Nu știa cât timp are la dispoziție și i-ar fi venit greu să găsească o justificare dacă ar fi fost prins asupra faptului, dar ocazia era prea frumoasă ca să nu profite; în câteva minute, putea să pătrundă în arhitectura rețelei.

Ines Cartena, recent promovată responsabil cu vânzările, traversa atelierul ca să discute cu Diego, însoțită de recepționer. Inițial ezitase să-și părăsească biroul, fiindcă trebuia să termine un raport, dar, potrivit spuselor colegului ei, clientul avea un aer hotărât, iar fizicul lui în sine justifica deplasarea, chiar dacă venise fără programare.

Diego obținuse lista terminalelor conectate din uzină. Îi mai rămânea să le identifice pe cele mai slab protejate. Începu să regrupeze adresele. Să dea un print i se părea periculos, zgomotul imprimantei ar fi putut atrage atenția asupra lui. Tocmai fotografia cu telefonul paginile ce defilau pe ecran, când auzi un sunet în spatele lui.

Se întoarse brusc, uitându-se cu nonșalanță la vitrină. Ines purta un taior bleumarin care nu-i ascundea deloc rotunjimile. Era încântătoare, și interesul lui Diego nu-i scăpă recepționerului, care aproape că uită să-și pună o întrebare firească: ce naiba căuta el de cealaltă parte a biroului?

— Admiram modelul albastru de pe raftul al doilea, corespunde perfect genului de aparat care mă interesează, zise Diego.

Sigură pe farmecul propriu, Ines, care nici ea nu era insensibilă la cel al interlocutorului, îi explică imediat că este vorba de modelul CX 900 și îi propuse să-l vadă în acțiune. Nu trebuia decât s-o urmeze.

Pe drum, îl chestionă în legătură cu domeniul lui de activitate. Fără să asculte vreun cuvânt din răspunsul stângaci al lui Diego, continua să ridice

în slăvi calitățile produsului. Fiabilitatea lui CX 900 era legendară, iar mentenanța, cvasiinexistentă. Terrasol vânduse sute de exemplare în toată Europa.

— Cum fac să nu strice nimic atunci când se deplasează? întrebă Diego cu maximă candoare. În sectorul nostru de activitate, spargerea obiectelor e o mare problemă.

— Sunt programate special, răspunse Ines, care dintr-odată se gândea că și-ar putea petrece seara altfel.

— Înțeleg, dar cum anume sunt programate?

— Introducem planul suprafețelor de curățat, incluzând în el obstacolele fixe. Pentru obstacolele mobile — oameni, de exemplu —, CX 900 e acoperit de senzori. Dacă cineva sau ceva îi apare în cale, se oprește și așteaptă.

— Perfect. Dar dacă amenajarea incintei se schimbă, trebuie să vă aducem înapoi mașina?

Întrebarea păru s-o amuze pe Ines. Clienții puteau să intervină asupra aparatului, învățându-l noua configurație a incintei, sau să trimită planurile care erau încărcate de la distanță, îi explică ea pe un ton liniștit și liniștitor. CX 900 era conectat în permanență la rețeaua Wi-Fi în fiecare seară trimitea un autodiagnostic. Nimic nu era mai util pentru a evita defecțiunile decât o mentenanță preventivă, conchise ea.

Diego avea mai multe informații decât îi trebuiau ca să pătrundă în rețeaua informatică a aeroportului din Atena. Se declară întru totul convins, pentru a scurta demonstrația, în timp ce Hector făcea slalom printre jaloane, dovedindu-și agilitatea remarcabilă. Ines aproape că îl târî pe Diego în birou și îi dădu o broșură, o listă de prețuri și cartea ei de vizită. Luat pe nepregătite, Diego mâzgăli în grabă o adresă de e-mail falsă, îi mulțumi pentru timpul acordat și îi promise că o

să-i dea un semn în zilele următoare. Ea îl conduse până la ușă, lăsându-i de înțeles că ar veni ea la el, dacă prefera așa.

Pe drum, Diego își spuse că nu puteai să duci o viață dublă fără anumite sacrificii.

Ajuns în biroul lui, Diego avu nevoie de cincisprezece minute ca să pătrundă în sistemul informatic de la Terrasol. După încă cincisprezece minute, descărcă diagnosticele trimise în fiecare seară de toate aparatele CX 900 aflate în funcțiune. Apoi identifică cele nouă aparate care emiteau cu adrese IP grecești.

Diego găsise un mod de a intra în serverele aeroportului. Hector avea să fie calul lor troian.

Îl anunță imediat pe Mateo.

— Impresionant! Trimite totul la Oslo și...

— Și ce? întrebă Diego, perplex.

— Nimic, spune-i Ekaterinei că pur și simplu n-ai reușit să iei legătura cu mine.

— De ce să mint?

— Ca să-mi faci un serviciu și pentru că această lovitură îi aparține ei.

*

Kyiv

De câteva ore, Malik lucra simultan pe trei console. Nu era în competiție cu fratele său, nici cu alți membri ai Grupului 9, dar să găsească el primul elementele necesare pentru salvarea lui Roman era cel mai bun mijloc de a se sustrage presiunii generate de situație. Bătu din palme brusc, în semn de victorie.

— Iată dovada! strigă el.

Sceptic, Vital își împinse înapoi scaunul și ocoli masa ca să se apropie de fratele său geamăn.

— Uite, îi explică Malik afișând o fotografie postată de un pasager al zborului Ryanair 4978. Se vede clar că tipul ăsta se ridică.

Malik arătă spre o altă fotografie de pe ecranul alăturat.

— Și aici se ia de stewardesă. Iar dincolo, un al doilea tip îi spune ceva la ureche, nu încape îndoială.

— Așa, și? întrebă Vital, impasibil.

— Mă rog, se vede bine că sunt complici, miroase a înscenare.

— Doi tipi intră în panică atunci când avionul face cale-ntoarsă. Să știi că e o dovadă absolut convingătoare că Lucin a plănuit deturnarea avionului, îi trânti Vital.

— Te înșeli și o să ți-o dovedesc. Datele zborului pe care Diego ni le-a trimis atestă că avionul s-a întors din drum la șase minute după ora ce apare în aceste fișiere foto. Deci zdrahonii ăștia doi s-au enervat înaintea manevrei de întoarcere.

— Privește aici, zise laconic Vital.

Malik își ascultă fratele, cu un aer contrariat.

— În fotografiile astea, făcute de un pasager care se afla în partea din față a aparatului, se văd clar mutrele celor doi indivizi ai tăi. Dacă reușim să-i identificăm și reiese că sunt ruși, avem o pistă serioasă, dar nu o dovadă, nu încă. Pentru început, ne-ar trebui lista pasagerilor și mă îndoiesc că ne-ar da-o compania aeriană. Avem încă mult de lucru și foarte puțin timp la dispoziție.

Se lăsă tăcerea. Malik se întoarse la locul lui. Era 21:30.

Minsk, Belarus

Cu câteva ore înainte, la bordul cursei Ryanair care-și începea coborârea spre Minsk, Roman îi vorbise despre situația sa unei stewardese. Ca să-și

dovedească buna-credință, îi arătase pașaportul, explicându-i că era un opozant al regimului belarus și cauza aterizării forțate. Imediat după oprirea avionului, avea să fie arestat și probabil ucis până în zori.

Degeaba o implorase Sofia, stewardesa nu putea face nimic. I-ar fi plăcut să-i ajute, dar nu exista nicio soluție ca să-i ascundă, niciun loc care să nu fie descoperit mai devreme sau mai târziu de polițiștii antrenați să verifice un avion. Și oricum, regulamentul îi interzicea să lase pasageri singuri la bord. Era prea periculos. În plus, toată situația era foarte confuză... Cu un aer sincer dezolat, îi rugă pe Roman și pe Sofia să-și pună centura, promițându-le că o să-l informeze pe comandant. Doar el putea să intervină pe lângă autorități. Înțelegător, Roman îi ceruse un ultim serviciu. Să le transmită un mesaj părinților lui atunci când ea avea să ajungă la Vilnius. Stewardesa acceptase, poate ca să-și împace conștiința. Roman scrisese în grabă câteva rânduri pe o hârtie, adăugase o adresă și i-o dăduse.

La scurt timp după aterizare, avionul fusese oprit pe o bretea de degajare. Forțele de poliție aduseseră o pasarelă mobilă și pătrunseseră înăuntru. Echipajul primise ordin să înceapă evacuarea imediată pe ușa din față.

Jos, pasagerii fuseseră aliniați și agenții de securitate, cu cagule, studiaseră atent fiecare pașaport.

Un escadron de oameni înarmați îi reținuseră pe Roman și pe Sofia și îi urcaseră într-o furgonetă.

La 21:30, încătușați, intrară amândoi într-o sală de interogatoriu din închisoarea Okrestina.

La 21:40, un emisar al guvernului pătrunse în încăpere. Purta un costum de culoare închisă și o

pălărie pe care o puse delicat pe colțul mesei de metal. Își potrivi ochelarii cu rame aurii și se apropie de Roman. Rânjind înfricoșător, îi ceru politicos să-și declare identitatea.

Roman, așezat pe un taburet, cu mâinile legate la spate, îi răspunse la fel de politicos.

Bărbatul încuviință din cap și își scoase sacoul, pe care îl aranjă pe spătarul scaunului, apoi se întoarse. Îl privi feroce pe Roman și începu să-l interogheze.

— Recunoașteți că sunteți terorist și sunteți dispus să semnați o mărturisire?

— Nu, răspunse calm Roman.

Primele lovituri se abătură asupra frunții, a obrajilor, a claviculelor.

— Recunoașteți că sunteți terorist și sunteți dispus să semnați o mărturisire? repetă emisarul guvernului pe același ton.

Roman scuipă sânge și dădu din cap că nu. Loviturile reîncepură.

În caz că nu mărturisea, prizonierul avea să sucombe torturii în trei ore, poate ceva mai puțin, ținând cont de statura lui, estimă emisarul guvernului care ținea statistici.

10.

Seara, Vilnius

Un profund sentiment de singurătate puse stăpânire pe Janice în clipa când intră în camera de hotel, o încăpere strâmtă, cu mochetă gri și pereți albi, având o tencuială decorativă datând din anii 1970. În capăt, patul de o singură persoană aproape că atingea peretele, pe care un mic ecran de televizor era suspendat deasupra unei console din PAL melaminat. Singura perspectivă era orașul, învăluit în noaptea ce se decupa în fereastră.

Janice nu aprinse lumina, își lăsă geanta pe o banchetă din lemn, se trânti pe pat și se întinse pe cuvertura prăfuită, oftând adânc. Apoi se ridică în capul oaselor și observă singurul lucru primitor din încăpere, un mic frigider pe post de minibar. Scoase o sticluță de vodcă, îi deșurubă capacul și dădu băutura pe gât.

A doua zi trebuia să urmeze cu strictețe instrucțiunile lui Collins și, în timp ce se uita la a doua sticluță, se întrebă dacă este entuziasmată sau speriată de ceea ce o aștepta. Ca să ajungă la subsol, avea nevoie să găsească un mijloc de a pune în mișcare liftul. Janice bătu în palmă cu cartela magnetică de la ușa camerei. Scamatoria consta în reprogramarea cartelei, dar pentru asta trebuia mai întâi să spargă codul de acces al calculatorului de la recepție. Janice mersese cam prea departe atunci când îl liniștise pe Collins în privința acestei etape cruciale a planului. Scotoci în buzunarele mantoului, căutându-și telefonul, și îl sună pe Vital.

— Te deranjez?

— Niciodată. Cu ce pot să te ajut?

Janice îl lămuri ce aștepta de la el. Vital nu comentă, deși îl punea pe gânduri faptul că Janice apelează la serviciile lui într-o situație ce nu prezenta dificultăți majore pentru cineva cu priceperea ei.

— Ai laptopul la tine, nu? întrebă el. Hotelul este modern sau renovat recent?

— Mai degrabă contrariul.

— Cu atât mai bine. Ar trebui să existe o priză Ethernet, probabil în spatele televizorului, în care intră decodorul. Mi-e și jenă să-ți spun, dar e suficient să te conectezi la ea.

Janice își deschise telefonul mobil, scoase cablul din decodor și conectă laptopul.

— Trebuie să preiau controlul laptopului tău?

— Dacă tot am ajuns aici, de ce nu?

— S-ar zice că nu prea ești în apele tale, replică Vital. O să vorbim despre asta mai târziu. Acum, la treabă!

Janice îi deschise o cale de acces la distanță, rămânând în fața ecranului ca să urmărească intervenția lui Vital. Deja se infiltrase în sistemul informatic al hotelului și studia arhitectura rețelei.

Vital reperă diferitele tipuri de terminale, în special pe cele care corespundeau cititoarelor de cartele magnetice. I se părea plictisitor să-l izoleze pe cel al liftului de serviciu; avea o idee mai bună ca s-o ajute pe Janice.

— Ai niște căști wireless? întrebă el.

— Da.

— Care e numărul camerei tale?

— 702. Dacă o putem numi cameră, oftă Janice.

— După planul pe care-l am sub ochi, recunosc că nu-i prea mare, sper că măcar are vedere frumoasă. Bun, lasă-mă câteva minute.

De la micul-dejun, Janice nu mai mâncase nimic, iar vodca începea să-și facă efectul. Lovită de o migrenă, se întinse și puse capul pe pernă.

— Ai aflat, nu-i așa? întrebă Vital, fără să se întrerupă din acțiune.

— Am văzut știrile pe telefon.

— I-au arestat pe Roman și pe Sofia.

— Știu.

— Atunci, ce naiba cauți la Vilnius?

— Habar n-am, Vital. Cred că pur și simplu n-am avut curaj să renunț, nu după ziua pe care-am trăit-o. Un eșec e peste puterile mele, atâtea câte mi-au rămas.

— Ai procedat bine. Cunoști dictonul, câtă vreme există viață, există...

— Urăsc dictoanele, îl întrerupse Janice.

— ...speranță, iar echipa se străduiește să-l salveze pe Roman, cred că putem s-o scoatem la capăt.

— Cum?

— Ar fi prea mult de povestit, discutăm mâine, dacă reușim, și o să hotărâm împreună cum ne continuăm misiunea. Gata, aproape am terminat, ești îmbrăcată?

— Poftim?

— Dacă o să cobori în halat, planul meu pică. Pune-ți căștile, ia-ți lucrurile, du-te la recepție și plânge-te că ușa camerei nu se deschide cu cartela magnetică pe care ți-au dat-o. Eu rămân conectat. Când recepționerul o să reprogrameze cartela, fă în așa fel încât să mă anunți. Haide, grăbește-te, timpul ne presează!

Janice își luă geanta, coborî în hol și urmă cu strictețe instrucțiunile lui Vital. Recepționerul din tura de noapte își ceru scuze, explicându-i că aceste cartele magnetice vechi nu erau deloc fiabile, doar ce le apropiai de telefonul mobil, că se și demagnetizau. Luă o cartelă nouă, tastă ceva

la calculatorul lui și introduse cartela într-un cititor.

— Acum, șopti Janice.

— Acum ce? întrebă recepționerul.

— Acum o să pot în sfârșit să dorm, îndrugă Janice.

— Noapte bună! îi ură bărbatul.

Janice luă cartela și se îndreptă spre lift; auzea respirația lui Vital în căști.

— A mers.

— Să fiu sincer, te-ai fi descurcat și singură, dar mi se pare că ești întoarsă pe dos. Întâi fratele meu, apoi tu, în mod cert, nu-i seara mea norocoasă... Însă nu-i nici momentul să fim prost dispuși, dacă vrem să-l salvăm pe Roman.

— Am înțeles. Și spre știința ta, cunosc dictonul, bodogăni Janice, ajungând pe palierul camerei sale.

— De fapt, cartela ta a avansat în grad, chiar foarte mult. Acum e șperaclu. Dacă nu-ți place camera, ești liberă să alegi alta, oricare, poți să te duci și la apartamentele de la etajul zece, dacă ai chef. Bate totuși la ușă înainte să intri.

— Și ca să ajung la subsol?

— Trebuie să-ți dau definiția cuvântului „șperaclu“?

— Mulțumesc, Vital.

— Pentru puțin. Culcă-te, ziua de mâine va fi lungă și decisivă, sper să-ți trimit mai târziu vești ceva mai bune, pe care să le citești la trezire. Noroc, *dubișka* mea!

Legătura se întrerupse. Janice reconectă televizorul, apoi se întinse în pat. Adormi curând.

*

Seara, Oslo și Londra

Datorită lui Hector, Ekaterina reuși să pătrundă în rețeaua aeroportului din Atena. Recuperă secvențele filmate începând din clipa în care Roman și Sofia puseseră piciorul pe trotuarul terminalului și până ce se îmbarcaseră. Roman îi reperase pe cei doi bărbați care îi pândeau. Studiind înregistrările imagine cu imagine, Ekaterina descoperi și alte fapte tulburătoare pe care Roman nu avusese cum să le vadă. Cei doi spioni nu erau singurii care urmăreau cuplul. O cameră de supraveghere îi surprinsese întâlnindu-se cu doi tipi și schimbând câteva cuvinte cu aceștia. Tipii respectivi se așezaseră apoi la coada pentru controlul poliției. Comparația cu fotografiile luate în avion, pe care i le trimisese Vital, ducea la o concluzie fără echivoc: erau aceiași indivizi aflați la originea scandalului de la bordul aparatului. Începea să se contureze desfășurarea faptelor. În ochii Ekaterinei, cei patru bărbați formau o echipă, fiind foarte probabil agenți ai KGB-ului belarus. Ekaterina reveni asupra primilor doi spioni pe când aceștia părăseau aeroportul. Le pierdu urma o clipă, dar îi regăsi în raza de acțiune a unei camere care filma parcarea exterioară. Amândoi urcau într-un Ford Fiesta bleumarin.

Cordelia mări imaginea, observă numărul de înmatriculare și se concentră asupra unui detaliu care îi atrăsese atenția: un autocolant lipit pe geamul din spate al automobilului, pe care figura logoul unei firme de închiriere de mașini. Îi trimise imediat informația lui Diego, ca să afle cine închiriase Fordul.

Iar Hector le mai făcu un serviciu. La 22:15, robotul se opri lângă un perete ca să-și încarce bateriile. Din caroserie ieși o tijă care se conectă la o priză de curent specială. CX 900 intră în *sleep mode*, oprindu-și senzorii și punându-și sistemele

de apărare în repaus. Exista întotdeauna riscul ca o intruziune să trezească barierele de securitate ale rețelei informatice, însă Ekaterina decise să-și încerce norocul în timp ce mașina era vulnerabilă.

Tasta cu dexteritate, iar liniile de cod defilau pe ecran. După ce trimise o ultimă comandă spre serverul central, strânse pumnul în semn de victorie când se deschise o cale de acces în sistem.

Ekaterina petrecu încă o oră trecând de firewall după firewall, avansând cu pași mici ca să nu fie reperată.

De la Londra, Cordelia, specialistă în materie, îi supraveghea progresul, ghidând-o, sugerându-i metode ca să evite software-urile antiintruziune. Unindu-și priceperea și inteligența, cele două femei ajunseră în final la lista de pasageri a zborului Ryanair.

Pe listă apăreau informații ascunse în codurile QR ale permiselor de îmbarcare: numărul pașaportului, numele, prenumele, data nașterii și naționalitatea pasagerilor. Șase dintre ei erau belaruși, patru femei și doi bărbați, aceștia din urmă așezați pe locurile 10B și 10C. Adică exact pe rândul unde cei doi indivizi care-i filaseră pe Roman și pe Sofia făcuseră gălăgie cu șase minute înainte ca Boeingul să fie deturnat spre Minsk.

*

Seara, Londra

Cordelia se uita la înregistrările camerelor de supraveghere din centrul de conferințe, studiind primele momente ale unei operațiuni ce dusese la arestarea lui Roman și a Sofiei. Cei doi bărbați care urmăriseră cuplul după conferință se urcaseră într-o berlină neagră, oprită lângă trotuar. Cordelia mări plăcuța cu numărul de înmatriculare: aparținea corpului diplomatic. Și-ar fi pariat toată

averea în criptomonede că mașina aparținea ambasadei Belarusului la Atena.

*

Seara, Madrid

Diego folosi toate motoarele de căutare ca să identifice firma care închiria mașini și îi găsi adresa la periferia Atenei. Era o agenție locală cu o mică flotă de autovehicule. Ca să obțină ce voia, Diego trebuia să intre în software-ul de rezervări care, ținând cont de mărimea firmei, prezenta puține riscuri să fi fost externalizate. Mai mult chiar, sistemul de operare al calculatorului pe care Diego îl sonda se dovedi a fi vechi de când lumea. Windows XP nu mai fusese actualizat de mult, breșele sale reprezentau bucuria oricărui hacker. Și cireașa de pe tort, birourile agenției se închideau la 20:00. În cel mai bun caz, proprietarii aveau să descopere a doua zi dimineață că sistemul lor informatic a căzut și poate în felul acesta aveau să se hotărască să securizeze datele clienților. Diego căută prin contractele de închiriere și se opri la cel al Fordului Fiesta. Oamenii lui Lucin nu consideraseră necesar să-și acopere urmele, nici nu le trecuse prin minte că o echipă de hackeri s-ar putea strădui să-i identifice. Șoferul prezentase un card de credit grecesc și un permis de conducere belarus. Fordul fusese închiriat de ambasada Belarusului.

La 23:00, membrii Grupului 9 se reuniră pe forum.

Dețineau dovezi că șase oameni filaseră cuplul de disidenți. Doi plecaseră într-o mașină aparținând corpului diplomatic belarus, alți doi închiriaseră un vehicul cu un card de credit aparținând unei societăți-fantomă, iar ultimii urcaseră în cursa Ryanair și pretinseseră că e o

bombă la bord, deși nu aveau cum să dispună de o asemenea informație. Toți erau belarusi.

Ekaterina folosi un software de montaj ca să reconstituie cronologia operațiunii, oferind dovezile flagrante ale unei lovituri construite cap-coadă de KGB. Lui Lucin i-ar fi extrem de greu să se apere.

— Cu condiția ca dovezile noastre să ajungă la cunoștința opiniei publice înainte să fie prea târziu pentru Roman, sublinie Ekaterina.

***

— V-am întrebat dacă sunteți dispusă să ne ajutați. Mai e valabil răspunsul?

— *Ați vorbit despre siguranța lui Janice. Acum îmi spuneți că doarme într-un hotel din Vilnius. Nu mi se pare că o pândește vreun pericol.*

— Deocamdată nu, însă pericolul nu va întârzia să apară, mai ales dacă Roman nu supraviețuiește tratamentelor dure la care e suspus în acest moment. Aveți posibilitatea să publicați montajul nostru pe site-ul ziarului dumneavoastră?

— *Acum, imediat?*

— Roman n-o să aștepte zorii.

— *Atunci, de ce nu-l difuzați pe net fără să mai așteptați?*

— Pentru că știrile false au luat locul informațiilor adevărate. Dacă dezvăluirile nu sunt garantate de un organ de presă credibil, confrații dumneavoastră vor trebui să piardă timp ca să le verifice autenticitatea înainte de a le prelua. Trollii aflați în serviciul lui Lucin o să contraatace chiar înainte ca imaginile să devină virale. Vor recurge la orice mijloace pentru ca publicul să se îndoiască de veridicitatea dovezilor și să considere în final că e doar o manipulare. Vă implor... Soarta Sofiei și a lui Roman e în mâinile noastre, cu fiecare

minut care trece sunt amândoi mai aproape de moarte.

— *Am nevoie de un minimum de timp pentru a scrie un text în care să explic situația, mizele și să justific conținutul imaginilor ale căror origine și sursă nu voi putea să le divulg.*

— Am pregătit totul deja. Vă asigur, nu se punea problema să scriu în numele dumneavoastră, nu-i un articol, ci o simplă punere în context, cum și voiați, nu? O scurtă evocare a evenimentelor și explicații la fel de scurte privind scopul și natura montajului. Este esențial ca oamenii care-l văd să înțeleagă rapid despre ce este vorba. Sunați-vă colegii din toată Europa, treziți-i din somn, convingeți-i să preia dovezile noastre fără întârziere. Din curtoazie, vă cer din nou permisiunea de a publica aceste dovezi în numele dumneavoastră.

— *Să deduc de aici că ați obținut deja acces la căsuța mea de e-mail și că puteți posta orice aveți chef?*

— După ce v-am dat dosarul Andora, mă așteptam să-mi arătați mai multă încredere. N-am publicat nimic și nu voi face niciodată așa ceva fără consimțământul dumneavoastră, chiar de-ar fi ca Roman să moară.

— *De acord, puteți conta pe mine. Sun pe linia de urgențe la mine la redacție ca să obțin undă verde de la ei, apoi o să iau legătura cu colegii mei. În mai puțin de treizeci de minute, montajul va fi preluat masiv, inclusiv la primele jurnale televizate ale zilei. Să sperăm că nu v-ați înșelat și că asta va tempera planurile lui Lucin.*

— Cert e că șeful lui de cabinet o să-l trezească în curând și pe el. Acum se uită la montajul nostru. După ce discutați cu confrații dumneavoastră, vă sfătuiesc să vă odihniți. Avem încă mult de lucru mâine. Mulțumesc.

Sala de videoconferință.
Conexiune întreruptă.

***

23:45, închisoarea Okrestina, Minsk

Șuierul aerului precedă lovitura de baston care se abătu din nou asupra lui. De data asta, în rinichi. Spatele, pântecul, coapsele erau pline de echimoze, pantalonii, murdari de sânge. Roman urlă și tresări înainte ca trupul să i se prăbușească greoi.

În colțul camerei, Sofia, cu mâinile legate de spătarul unui scaun, scoase un zbieret de animal sălbatic. Lacrimi amare i se strângeau în colțul pleoapelor umflate, ce lăsau să se întrevadă ochii roșii de furie, de turbare și de neputință.

Roman ridică încet mâna în semn de capitulare.

— Ați fi putut să evitați multe suferințe inutile, oftă emisarul.

Își șterse ochelarii cu o batistă de mătase, apoi îi puse la loc pe nas. Zâmbind, își îmbrăcă sacoul și, în timp ce-și scutura umerii de praf, se apropie de masă și împinse o foaie de hârtie dactilografiată spre Roman.

— Ei bine, ați văzut? zise pe un ton amabil. Nu era foarte complicat. Nu mai trebuie decât să semnați.

— Jurați s-o cruțați pe Sofia? Ea n-are niciun amestec, murmură Roman.

— Mă rog, drept cine ne iei, tinere? Domnișoara e cetățean străin și aici suntem într-un stat de drept. Bun, hai să terminăm, e târziu și avem amândoi nevoie de odihnă. Mâine, după o toaletă riguroasă, o să vă recunoașteți crimele în fața camerei de filmat. Am depus mari eforturi să nu

vă ating fața și sunt fericit că n-a fost în zadar, adăugă emisarul, scoțând un pix din buzunar.

*

La miezul nopții, Roman semnează declarația, fără să i se permită s-o citească mai întâi. Emisarul îl aplaudă și cheamă doi gardieni.

Gata pentru astă-seară. Gardienii îl ridică pe Roman de subsuori și îl duc într-o celulă a închisorii Okrestina. La rândul ei, Sofia e dusă într-o aripă a clădirii rezervată femeilor.

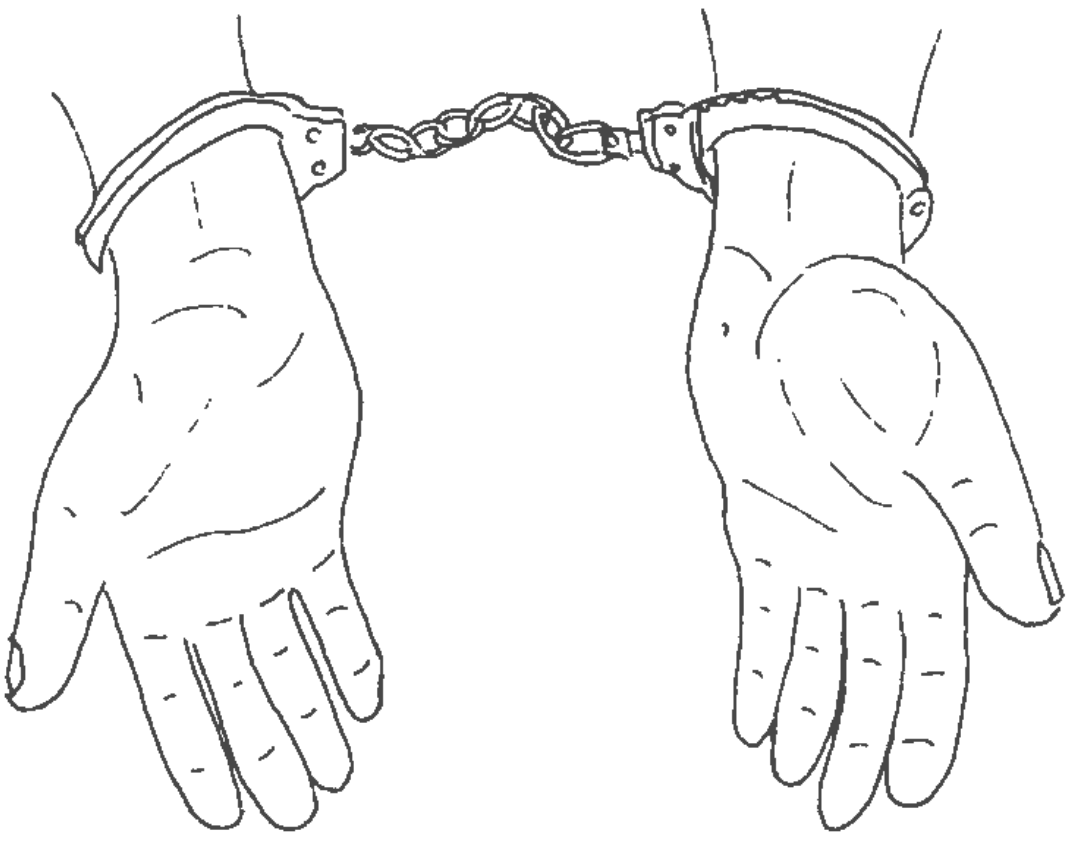

11.

Marți, 11:58, hotel Hilton, Vilnius

Janice urmă întocmai planul lui Collins. Îmbrăcase ținuta pe care niște mâini necunoscute o atârnaseră pe umeraș în șifonierul din camera ei. O rochie neagră, dreaptă și sobră, peste care își pusese un șorț alb și o vestă scurtă de uniformă. Își strecurase în buzunare telefonul, un pachet de țigări și pașaportul, de care nu se despărțea niciodată când călătorea, și se încălțase cu o pereche de balerini negri. Apoi trăsese adânc aer în piept și se lansase în prima etapă a unei aventuri de al cărei final nu mai era deloc sigură.

Cartela magnetică falsificată de Vital păcălise sistemul de securitate al liftului de serviciu. Acum, ajunsă la subsol, Janice străbătea culoarul lung ce ducea spre zona de livrări. Se întâlni cu un angajat care o salută. Așa cum o sfătuise Collins, Janice îi răspunse cu o mișcare din cap și un zâmbet discret și își văzu de drum.

Furgoneta spălătoriei nu sosise încă. Janice simți instinctiv prezența unei camere de supraveghere deasupra ei și, din experiență, se abținu să verifice de teamă să nu-și expună fața. Ezită să-și aprindă o țigară; nu exista niciun afiș care să-i interzică asta, însă renunță ca să nu-și asume vreun risc.

Nu pentru prima dată în cariera ei de jurnalistă, Janice constată cât de relativ e timpul. Cele cinci minute care se scurseră i se părură o eternitate.

În sfârșit, auzi huruitul unui motor. O camionetă parca perpendicular pe peron; numărul

de înmatriculare corespundea cu cel pe care-l memorase ea. Șoferul coborî fără să-i dea atenție, deschise hayonul, scoase un cărucior cu rufe curate și intră în hotel lăsând ușile din spate ale camionetei deschise. Janice se furișă înăuntru și așteptă. Câteva clipe mai târziu, trebui să se ghemuiască în fundul camionetei pentru a face loc unui alt cărucior, de data aceasta plin cu rufe murdare.

Mașina părăsi parcarea. Janice, care stătea chiar pe podea, era aruncată încoace și-ncolo la fiecare viraj și, bodogănind, se străduia să se agațe la timp de ceva. Însă gândul că Efron ar vedea-o efectuând tot mai multe asemenea acrobații îi smulse până la urmă un zâmbet.

Peste cincisprezece minute, vehiculul se opri și Janice auzi un ciocănit în peretele care o despărțea de cabină. Deschise portiera laterală cu precauție și ieși.

Un băiat ce nu părea să aibă mai mult de zece ani stătea la pândă în fața unei cafenele. Îi făcu semn lui Janice să intre în local.

Sala era aproape goală, doar câțiva clienți mâncau la bar, cocoțați pe taburete. Sviatlania, care o aștepta într-un separeu din fundul sălii, se ridică s-o întâmpine.

— Îmi pare foarte rău că ați bătut atâta drum degeaba. Speranțele noastre s-au risipit. Roman a fost arestat aseară. L-au dus la Okrestina, închisoarea unde e ținut și soțul meu.

— Am aflat și credeți-mă că mie-mi pare și mai rău.

— Atunci, de ce-ați venit până aici?

— Ca să-mi respect angajamentele. I-am promis că mă duc la Minsk și transmit informațiile prietenilor voștri.

— Dar el nu mai poate să vi le dea, nu mai aveți ce face la Minsk.

— Ați primit vești de la el?

— Nu direct. Nu-mi fac iluzii despre soarta lui. Tatăl său m-a sunat azi-dimineață. L-a căutat o stewardesă care se afla la bordul avionului. Voia să-i transmită un mesaj.

— Ce zicea mesajul?

— Nu știu, nu am încredere în telefon. Însă tatăl lui Roman n-a înțeles de ce mesajul era adresat soției lui. Mama lui Roman a murit demult.

Janice se uită pieziș la Sviatlania.

— Și v-a povestit toate astea la un telefon probabil ascultat?

— Nu m-am născut ieri... I-am răspuns că Roman trebuie să se fi gândit la maică-sa atunci când a fost arestat și am închis.

— Unde locuiește omul ăsta?

— La Vilnius, nu foarte departe de-aici.

Chelnerița le aduse cafea și puse un meniu pe masă, în fața lor. Janice, pierdută în gânduri, abia dacă-l observă.

— Prin urmare, e în pericol, afirmă ea. Trebuie neapărat să aflu ce i-a scris Roman. Am putea să ne întâlnim cu el?

Sviatlania dădu din cap că da. Scoase din geantă niște chei pe care i le întinse lui Janice.

— Luați mașina mea. O să vă scriu adresa, nu-i departe.

— El nu mă cunoaște, de ce-ar avea încredere în mine? Și nu vreau să-l sunați ca să-l preveniți. Conduceți-mă la el, o rugă Janice.

— Nu-i o idee bună. Dacă presupuneți că un simplu apel telefonic i-a pus viața în pericol, o vizită n-ar face decât să-i agraveze situația.

— Sunteți urmărită?

— Dacă n-aș crede asta, vă imaginați că am mai fi luat atâtea măsuri de precauție pentru a organiza întâlnirea noastră? În momentul de față, o femeie care seamănă cu mine e în apartamentul meu, ca

să-i fie văzută silueta pe fereastră. La început, vedeam agenți KGB peste tot, pe drumul spre școală, când mă duceam la cumpărături sau când mergeam cu copiii în parc. Lucin și-a trimis lacheii să mă sperie și să-mi aducă aminte că trebuie să tac. Am tăcut, n-am mai zis nimic de când sunt aici. Astăzi, îi zăresc mai rar. Însă teama nu-i mai puțin prezentă. Nu pentru mine mă tem, ci pentru Nicolai. Dacă nu respect calea stabilită de ei, el ar suporta consecințele. Îmi doresc doar ca soțul meu să fie liber și copiii mei să-și poată revedea tatăl.

Tânăra femeie își ascunse fața în mâini. Plângea cu hohote.

— Pentru asta mă aflu aici, răspunse Janice cu glas scăzut.

— Da, însă asta era valabil înainte să fie arestat Roman.

Janice se mută lângă Sviatlania ca s-o cuprindă în brațe, consolând-o într-o tăcere complice. Sviatlania luă un șervețel de hârtie și-și șterse lacrimile.

— Îmi cer scuze. Vizita dumneavoastră... ceea ce li s-a întâmplat lui Roman și Sofiei... nu mai știu ce-i cu mine...

— Vă simțiți în stare să mă duceți la tatăl lui Roman? Trebuie să existe o posibilitate de a ne întâlni cu el într-un loc discret, nu?

— Presupun că da. Oricum, nu am de ales, trebuie să vă ajut. Aveți un telefon mobil?

Janice își deblocă telefonul și i-l întinse. Sviatlania formă un număr, schimbă câteva cuvinte în belarusă cu persoana care-i răspunse, apoi îi înapoie telefonul lui Janice.

— Ne întâlnim cu el într-o biserică unde mă duc adesea să mă rog, e cel mai prudent așa. Să mergem!

Cele două femei se ridicară. Chelnerița deschise ușa dinspre bucătărie și, cu o mișcare din cap, le asigură că drumul e liber.

— Bucătăria dă într-o străduță din spatele localului, explică Sviatlania. Imediat ce ajungem afară, urcați în mașină și întindeți-vă pe banchetă.

Janice se săturase să călătorească în poziții incomode, dar trebuia să se supună ordinelor. Mașina demară. Chiar dacă se uita mereu în oglinda retrovizoare, Sviatlania conducea mult mai lin decât șoferul camionetei. Zece minute mai târziu, opri în fața unei clădiri în stil neobizantin.

— Pot să mă ridic acum?

Sviatlania scrută împrejurimile. Strada era pustie, nu se vedea nicio mașină. Clopotnița de la Sfântul Nicolae se înălța spre cerul azuriu, iar fațada era scăldată în lumina unui soare hibernal strălucitor.

Cele două femei urcară treptele și pătrunseră în biserica ortodoxă, apoi înaintară tăcute până în mijlocul naosului. Din penumbră se auzi o tuse ușoară. Un bărbat ce stătea singur pe o bancă le invită să se așeze lângă el. Janice se prezentă. El îi strânse mâna și începu conversația în șoaptă, într-o engleză ireproșabilă.

— Ce-a scris Roman n-are niciun sens.

— Pot să văd scrisoarea? întrebă Janice.

— Da, pentru asta sunteți aici, răspunse bărbatul, scoțând o hârtie din buzunarul hainei.

Dragii mei părinți,

N-o să pot veni la voi așa cum speram și teamă mi-e că o să mă întorc abia peste mult timp. Vă rog să-mi faceți un serviciu. Îl știți pe bătrânul meu prieten Jammi. Mamă, tu mă lăsai adesea la el, după-amiaza devreme, claxonai aria ta preferată pentru ca el să ne deschidă poarta turnului. Înainte să plec, i-am lăsat în grijă câinele meu, trebuie să-l luați de acolo. Jammi nu poate

să-l păstreze la nesfârșit. Flopy o să vă țină de urât până la întoarcerea mea. I-am promis lui Jammi să-i plătesc pentru mâncare. Am stabilit că șederea va costa 540 ruble, nici una în plus. Dați-i această sumă și ocupați-vă de Flopy în locul meu, știți bine cât țin la el.

O să vă trimit vești îndată ce voi putea.

Nu vă îngrijorați.

Vă iubesc,

Roman

— Mama lui Roman a murit acum cinci ani, iar fiul meu n-a avut niciodată câine. Ce să zic? Habar n-am ce înseamnă asta! Poate i-a dat biletul stewardesei ca să mă anunțe că e în viață, dacă nu cumva l-au drogat și el a scris aberații.

— E scrisul lui?

— Da, fără îndoială.

— Nu cred că l-au drogat în cursul zborului, stewardesa ar fi observat și v-ar fi spus. V-a povestit ceva despre circumstanțele în care Roman i-a dat biletul?

Ochii tatălui lui Roman se umplură de lacrimi. Și le șterse cu dosul palmei.

— Din ce mi-a zis ea, imediat ce avionul a fost deturnat, Roman a chemat-o și i-a mărturisit în ce situație se află el și Sofia. I-a explicat ce-i așteaptă după aterizarea la Minsk. Roman a implorat-o să-i ajute... Stewardesa mi-a jurat că nu putea face nimic. Atunci Roman i-a cerut să-mi înmâneze biletul cât mai curând. Avionul a revenit la Vilnius în timpul nopții. Probabil că fata n-a prea dormit ca să-și țină cuvântul, a sunat la ușa mea azi-dimineață, la șapte.

— Ați remarcat dacă vorbea cu accent?

— Nu, mă rog, habar n-am. Trăiesc în Lituania doar de câțiva ani și nu vorbesc limba suficient de bine. De altfel, cu ea am discutat în engleză și n-a

stat mult. Părea cu adevărat zdruncinată de cele întâmplate.

— Altceva nu v-a mai povestit? întrebă Sviatlania.

— Nimic ce să nu fi auzit deja la știri. Agenți KGB înarmați până în dinți au luat cu asalt avionul imediat ce s-a oprit pe pistă. Le-au ordonat tuturor să coboare și au cercetat minuțios aparatul. Povestea cu bomba trebuia să fie credibilă. Apoi i-au dus pe pasageri într-o sală din aeroport. Peste câteva ore, au permis avionului să decoleze, cu toți călătorii la bord, mai puțin patru dintre ei.

— Fiul dumneavoastră, însoțitoarea lui și agenții KGB, oftă Sviatlania.

— Exact. Dar sunt convins că stewardesa a fost sinceră. În orice caz, nu avea mutră de agent KGB, oftă și tatăl lui Roman.

— Mă îndoiesc că o asemenea mutră există, replică Janice. Și, din păcate, nimic din ce ne-ați povestit nu dă sens cuvintelor lui Roman. Nu cunoașteți niciun Jammi în anturajul lui?

— Mie numele ăsta îmi spune ceva, interveni Sviatlania.

Un licăr de entuziasm apăru pentru o clipă în ochii tatălui lui Roman.

— Stați puțin! Jammi nu e numele unei persoane, ci al unei firme. Când Roman venea seara la mine fără să mă anunțe, aducea cina, întotdeauna aceeași mâncare. Pe pungile de plastic scria Jammi, sunt aproape sigur.

Janice puse imediat mâna pe telefon și tastă „Jammi“ într-o aplicație cartografică.

— Nu vă înșală memoria, Jammi este un fast-food. Totuși n-am făcut mari progrese, există șapte localuri cu numele ăsta în Vilnius.

— Și Flopy? întrebă Sviatlania.

Janice luă iar biletul și-l reciti.

— Roman era perfect lucid când l-a scris. Din precauție, a codat mesajul pentru eventualitatea că ar cădea în mâini nepotrivite... Dintre aceste restaurante, care era cel mai aproape de casa lui sau de locul lui de muncă?

— Cel de-aici, răspunse Sviatlania, arătând cu degetul o intersecție de pe ecranul mobilului. Cât privește turnul, n-am idee, ar trebui să mergem la fața locului.

— Să presupunem că e locul corect. Ce facem pe urmă? vru să știe tatăl lui Roman.

— Spuneți că sunteți tatăl lui Roman și că ați venit să luați câinele, sugeră Janice.

— E lipsit de orice sens, de vreme ce el n-a avut unul... Și n-am văzut niciodată câini să umble aiurea prin fast-fooduri!

Janice repetă cu voce tare cuvintele lui Roman:

— Jammi, un câine, un turn și 540 ruble...

— De ce ruble? se miră Sviatlania. Lituania a adoptat de mult moneda euro.

— E trecut de ora 13, probabil e momentul când persoana la care face aluzie Roman intră în tură. Trebuie să mergem acolo acum, conchise Janice.

— De acord, dar, presupunând că-l găsim pe tip, tot nu știm ce să-i cerem, bombăni tatăl lui Roman.

— O să ne gândim la asta pe drum, hotărî Janice.

Plecară la bordul celor două mașini, fiecare dintre ele urmând un alt traseu ca să nu trezească bănuieli, în caz că Sviatlania ar fi fost filată. Janice, într-un Peugeot 208 condus de tatăl lui Roman, iar Sviatlania, în Dacia sa.

La 13:45, Peugeotul staționa în parcarea fast-foodului. Sviatlania schimbase direcția de mai multe ori, ocolind grupuri compacte de case pentru a se asigura că nu e urmărită. Apoi parcă la rândul ei, opri motorul, ieși din Dacie și urcă în Peugeot, pe bancheta din spate.

— Văd un chelner dincolo de geamuri, dar nicio potaie, comentă cu ironie tatăl lui Roman.

— Bine, am priceput că fiul dumneavoastră n-avea câine! ripostă Janice.

— Atunci de ce-am mai venit aici? se enervă bărbatul.

— Tocmai asta vrem să descoperim, interveni Sviatlania. Nu vă mai certați și uitați-vă pe partea cealaltă a străzii: e un turn acolo. Măcar ne aflăm la locul potrivit.

— În cazul ăsta, mă duc înăuntru! reacționă prompt tatăl lui Roman.

Trânti portiera Peugeotului și se îndepărtă, cu mâinile în buzunare. Cele două femei îl priviră intrând în restaurant, vorbind cu angajatul care ștergea mesele — conversația nu dură decât o clipă — și revenind la mașină.

Se așeză la volan și se întoarse spre Janice, cu un zâmbet triumfător.

— Noroc că ridicolul nu ucide, altfel aș fi murit pe loc.

— Ce-a zis?

— Vinde sendvișuri, nu animale, nu cunoaște niciun Roman... și m-a luat drept un bătrân țicnit.

— Nu sunteți chiar atât de bătrân, replică Janice.

Mirată, despături scrisoarea, copie conținutul pe mobil și i-l trimise lui Vital în speranța că el îi va răspunde imediat. Ceea ce Vital și făcu, sunând-o.

— Te simți mai bine? o întrebă prietenul ei de la Kyiv.

— Nu încă.

— Oricum, am văzut pe computerul meu că totul a mers bine dimineață. Ce-i cu elucubrația pe care mi-ai trimis-o adineauri?

— Mă bazam pe cunoștințele tale ca să mă luminez.

Îl informă că se află într-o mașină, împreună cu două persoane de încredere și că o să pună telefonul pe *speaker* ca să-l audă și acestea. Apoi îi explică situația și impasul în care ajunseseră. Lui Vital îi plăcea la nebunie să rezolve enigme, mai ales când avea public.

— Trimite-mi poziția ta, în cheie de 5 și 8, știi la ce mă refer.

Janice deschise o aplicație de localizare care îi arătă longitudinea și latitudinea poziției sale. Înmulți coordonatele est cu 5 și pe cele nord cu 8 înainte de a i le trimite lui Vital.

În donjon, mesajul lui Roman era afișat pe un ecran, alături de o hartă tridimensională a cartierului din Vilnius unde se găseau Janice și complicii ei.

— Bun, spuse Vital, s-ar putea să am o primă pistă. Vedeți imobilul care corespunde turnului menționat de Roman?

Janice răspunse afirmativ. Vital începu să tasteze ca să trieze numeroasele indicații de pe harta pe care o studia.

— La parter e o frizerie pentru câini, servicii de cinci stele, după informațiile mele.

Tatăl lui Roman se întoarse iar spre Janice.

— O să ziceți că mă repet, dar...

— Atunci, nu vă repetați! îi ordonă Janice.

— Întreab-o pe mama lui Roman care este aria ei preferată, continuă Vital.

— *Bolero* de Ravel, răspunse fără ezitare tatăl lui Roman.

— Ta-tatata, fredonă Vital. Nu mai trebuie decât să claxonezi în ritmul ei.

— Nu încetezi să mă uimești, mărturisi Janice.

— Recunosc că uneori mă uimesc și pe mine. Când ajungi la frizerie, caută un angajat mai bătrân.

— Și îi cer să-mi dea un câine care se numește Flopy? se neliniști Janice.

Vital izbucni în râs, hohotele lui rezonând în habitaclu.

— Roman nu s-a străduit atâta pentru un cuțulache.

— Asta mă chinui și eu să-i spun! izbucni tatăl lui Roman.

— Cuvântul „floppy“ nu-ți sună cunoscut? reluă Vital.

— Nu, admise Janice, laconic.

— Pe vremuri, în preistoria informaticii, datele erau stocate pe dischete cât miezul unei felii de pâine. Fiind flexibile, erau numite *floppy disks*. Dacă așa ceva trebuie să recuperezi, îți urez noroc să găsești un cititor adecvat. Nu sunt pe toate drumurile. Ia stați puțin, văd o mișcare.

— Cum adică, o mișcare?

— Ești într-o mașină albastru-gri, parcată chiar în fața fast-foodului?

Janice se uită la Sviatlania, stupefiată.

— Există două camere de supraveghere, una, pe fațadă, alta, pe stâlpul din centrul parcării. E o joacă de copii să sparg codul de acces, dar nu-i momentul. Un Ford negru se apropie dinspre intrarea vestică, rulează încet, parcă ar da târcoale. Nu-mi place genul ăsta de coincidențe.

Sviatlania se schimbă la față. Dacă KGB-ul o bănuia că participă la vreo conspirație, Nicolai avea să suporte consecințele.

— Mi-am luat toate măsurile de precauție ca să fiu sigură că nu mă urmărește nimeni.

— După evenimentele de noaptea trecută, trebuie să-l fi pus sub supraveghere pe tatăl lui Roman, nu pe dumneavoastră. Probabil, au plasat un tracker sub mașina lui ca să-i controleze deplasările, afirmă Janice.

— Lăsați discuțiile pentru mai târziu! Au trecut de ultima travee, dar deocamdată nu vă pot vedea, interveni Vital. Janice, ieși imediat din mașină și ascunde-te în restaurant. Sviatlania, demarează fără să te grăbești, ca și cum totul ar fi în ordine.

— Și mai ales nu intrați în panică, adăugă Janice. După toate cele întâmplate, e normal ca tatăl lui Roman să dorească să vă întâlnească. Urcați-vă în mașina dumneavoastră și duceți-vă acasă.

Janice deschise portiera și se întoarse spre tatăl lui Roman.

— Sunați-o pe Sviatlania peste o oră. Spuneți-i că v-a făcut bine să stați de vorbă cu ea, mulțumiți-i că v-a liniștit în privința lui Roman. A fost o mare consolare să aflați că Nicolai e bine tratat. O să găsesc o cale de a vă transmite un mesaj.

— Mai repede! le ordonă Vital. E o chestiune de secunde!

Janice trânti portiera și alergă spre restaurant. Intră și se așeză în fundul sălii, cu spatele la fereastră.

Vital stătea cu ochii pe ecran. În Dacia ei, Sviatlania se îndrepta deja spre ieșirea estică a parcării. Tatăl lui Roman, cu inima gata să-i sară din piept, făcea toate eforturile ca să-și calmeze tremurul mâinilor. Reuși în sfârșit să răsucească cheia în contact tocmai când Fordul negru, deplasându-se încet, îl depăși.

Așezată într-un separeu, Janice își puse căștile și reluă convorbirea cu Vital.

— Ai avut dreptate, îi spuse el. Urmăreau Peugeotul.

— Au văzut mașina Sviatlaniei?

— Nu știu, e posibil. A coborât un tip din Ford, se îndreaptă spre restaurant.

Janice se gândi că purta ținuta în care plecase de la hotel. Un agent KGB ar fi probabil intrigat de prezența unei femei îmbrăcate în cameristă,

stând la o masă goală, într-un fast-food. Iar dacă i se adresa în lituaniană, ei i-ar fi fost greu să-i răspundă. Angajatul dădea cu mopul în spatele tejghelei. Janice se ridică ușor, ca să nu-i atragă atenția, și porni spre toaletă. Vital îl văzu pe tipul din Ford intrând în restaurant. Trecu la camera situată în interiorul localului. Însă aceasta era focalizată pe tejghea și pe casele de marcat, ca să surprindă eventualele jafuri, nu ca să supravegheze clientela.

— E înăuntru. Un bărbat foarte solid, în costum de culoare închisă. Altceva nu pot să-ți spun, ecranul meu e orb, o anunță Vital cu regret.

Janice se încuiase în toaleta femeilor. Observă o ferestruică, se sui pe vasul de WC ca să ajungă la ea, dar mânerul era înțepenit. Apăsă pe el cu toată puterea și îl simți cum cedează. Ferestruica era îngustă, dar putea să se strecoare prin ea. Mai întâi scoase capul pentru a se asigura că mașina KGB-ului nu era parcată lângă clădire. Era de preferat să evite o aterizare chiar în fața parbrizului lor. Se contorsionă, reuși să se cațăre, se agăță de pervaz și, când simți că propria greutate o trage în jos, desprinse mâinile.

Nici țipenie de om nu era pe străduța unde picase, între niște pubele. Studie împrejurimile, apoi o luă din loc.

— Sunt afară, zise ea, merg spre bulevard, în direcția turnului. Din ce vezi tu, e liber drumul?

Nu primi răspuns. Janice înțelese că mișcările și răsucirile ei întrerupseseră legătura.

*

La castel, Kyiv

Vital era absorbit de textul lui Roman. Observă un anumit detaliu și strâmbă din nas. Un cuvânt era scris incorect. Poate greșeala fusese făcută

intenționat pentru a înșela inamicul, dar Vital considera puțin probabilă o asemenea ipoteză. În plus, i se părea că o frază alambicată conține un sens care încă îi scăpa. Malik îi aminti că Roman era cuprins de panică atunci când scrisese cuvintele, astfel s-ar explica totul.

— Posibil. Totuși gândea suficient de limpede ca să codeze mesajul. A scrie „Flopy“ cu un singur „p“ e la fel de improbabil ca a scrie „tastatură“ cu doi de „s“.

Malik ridică din umeri, fratele lui avea dreptate.

— Trimite-i textul lui Mateo și roagă-l să-l studieze, am o presimțire urâtă.

BISERICA SFÂNTUL NICOLAE, VILNIUS

12.

Cartierul Šnipiškės, Vilnius

Janice alerga din răsputeri. Când ieșise de pe străduța de lângă fast-food, zărise o mașină asemănătoare cu cea a agenților KGB rulând încet pe bulevardul Žalgirio. Dacă ea îi observase, atunci și reciproca era valabilă. Puteau să facă imediat cale-ntoarsă și s-o vâneze. O portieră s-ar deschide, niște brațe puternice ar înhăța-o, ar băga-o în mașină și nimeni n-ar vedea nimic.

Ideea de a fi răpită de zbirii lui Lucin, de a fi supusă interogatoriilor și de a sfârși asasinată la marginea unei păduri îi dădu aripi. Traversă cele patru benzi de circulație într-un concert de claxoane și o luă spre un scuar.

De pe o bancă, o femeie ce stătea cu mâna pe un cărucior de copii se uită la ea curioasă. Nu era ceva obișnuit să vezi o tipă roșie în obraji făcând jogging, încălțată cu balerini și îmbrăcată în rochie neagră și vestă. Janice acceleră pe alee, țintind spre poarta din partea opusă și rugându-se ca urmăritorii ei să nu fi ocolit deja parcul. În cursul unei discuții la castel, când povestiseră despre trecutul lor, Ekaterina o învățase cele trei reguli ale fugii: să nu te întorci niciodată, să te pierzi în mulțime și să cotești mereu pentru a încerca mai degrabă să-i păcălești pe adversari decât să mărești distanța dintre tine și ei. Nu exista nicio intersecție și nici vreun suflet de om pe strada Kaltanė˙ny. Mai rămânea prima regulă.

Janice sări peste bariera unui pavilion, apoi alergă pe lângă el și trecu peste încă o barieră din fundul parcului. Reluându-și cursa, traversă strada

adiacent, gata-gata să se izbească de un biciclist care o înjură copios.

Remarcă în depărtare un grup mare de oameni pe trotuar și mai multe mașini oprite pe două rânduri. Regula numărul doi: să te amesteci în mulțime. Adunându-și toate puterile, Janice sprintă, hotărâtă să dejoace planurile adversarilor.

*

La castel, Kyiv

Malik discuta cu Mateo pe forum. Brusc, începu să dea din mână ca să-i atragă atenția lui Vital, care se înverșuna să descifreze textul lui Roman.

— Ai aflat ceva? întrebă acesta, ridicând capul.

— Roman n-a făcut nicio greșeală, explică Malik. Flopy e numele unui model de stickuri USB ultrasecurizate, nu doar printr-o parolă, ci și printr-un cronometru. Numărătoarea inversă se declanșează imediat ce stickul e conectat la un cititor. Codul de acces trebuie introdus în intervalul programat, zece secunde în general, și nu ai dreptul la nicio greșeală. În caz contrar, conținutul se șterge. Anunț-o pe Janice, trebuie să găsim o metodă de a accesa conținutul acestui stick. Roman nu și-a luat degeaba atâtea măsuri de precauție.

— Mă ocup, răspunse Vital și se repezi la telefon.

*

Cartierul Šnipiškės, Vilnius

Janice pătrunsese în mijlocul grupului de părinți ce așteptau la poarta unei grădinițe. Prezența ei nu trecea neobservată. Priviri suspicioase se întorceau spre ea, o necunoscută cu fruntea brobonită de sudoare.

Ea afișă un zâmbet convențional ca să-i liniștească, însă asta nu se dovedi suficient. O mămică o întrebă ceva. Janice nu vorbea lituaniana și se scuză în engleză.

— Sunteți nouă, copiii dumneavoastră învață aici? repetă mămica, de astă dată în limba lui Shakespeare.

— Nu, eu și soțul meu intenționăm să ne instalăm la Vilnius când începe anul școlar. Am venit în recunoaștere, pentru fiica noastră, minți Janice cu un aplomb remarcabil.

— Americancă?

— Israeliancă.

— Iernile la Vilnius nu seamănă deloc cu cele pe care le știți, continuă femeia în ebraică.

Janice înmărmuri când o auzi adresându-i-se în limba ei maternă. Mămica era încântată de efectul produs. Trase de sub guler un lănțișor de care atârna steaua lui David.

— Ortodoxă?

— Nu, de ce mă întrebați asta?

— Din cauza ținutei negre. N-ați înghețat îmbrăcată așa?

— M-am temut atât de tare să nu întârzii, că mi-am uitat paltonul. Am alegat ca nebuna, măcar m-am încălzit, replică Janice.

— Ecudado este o grădiniță foarte bună, continuă mămica. Bănuiesc de ce v-ați grăbit așa, aveți întâlnire cu directoarea, nu? La prima vedere, e cam autoritară, dar după ce-o cunoști...

Janice își simți mobilul vibrând în buzunar, așa că își ceru scuze că trebuie să pună capăt conversației și se retrase câțiva pași.

— În sfârșit! exclamă Vital. Te-am sunat de trei ori, am ceva...

— Nu acum, îl întrerupse Janice. Mai întâi, ascultă-mă, e urgent.

Îi povesti despre problemele ei și îi mărturisi că e convinsă că oamenii KGB-ului o urmăresc.

— Mi-am găsit refugiu în fața unei grădinițe, cred că am scăpat de ei deocamdată. Dacă se mai învârt prin zonă, o să pună laba pe mine în final. Scoate-mă de-aici înainte să fie prea târziu.

Vital se afla în fața unei dileme. Dacă într-adevăr KGB-ul era pe urmele lui Janice, asta însemna că o consideră suspectă. Și atunci, trimițând pe cineva în ajutorul ei, ar fi dezvăluit că avea complici la Vilnius, compromițând astfel misiunea și pe toți cei care luau parte la ea.

— Dă-mi coordonatele tale, mă gândesc la o soluție.

— N-am timp, localizează grădinița Ecudado, stau în fața ei. Copiii o să iasă curând, părinții o să se urce în mașini și n-o să mai am niciun scut. Vital, ascultă-mă bine! Operațiunea desfășurată ieri împotriva lui Roman și a Sofiei, agenții care mă urmăresc azi... mă tem că am fost demascați cu toții. Trebuie să-i previi pe ceilalți.

Auzindu-și propriile cuvinte, Janice ajunse la aceleași concluzii ca prietenul ei.

— O să mă descurc singură, încearcă să-mi găsești un punct de oprire, o să te contactez iar imediat ce scap de belea.

— Păstrează-ți calmul și nu rămâne niciun moment singură până când te sun înapoi; o să fac tot ce pot să periez zona și o să te ghidez. Pune-ți căștile și răspunde la telefon!

Janice bănuia că, de la Kyiv, Vital nu putea face mare lucru pentru ea, însă vocea lui, chiar și de la distanță, o liniștea. Dacă oamenii lui Lucin reușeau s-o răpească, măcar prietenii ei ar fi știut ce-a pățit.

*

În donjon, la Kyiv

Perplex, Vital îl informă pe Malik despre întreaga situație. Așa cum se întâmpla adesea, gemenii se înțeleseră dintr-un simplu schimb de priviri.

Vital o iubea pe Janice ca pe o soră. Nici el nu știa de ce se atașase de ea mai mult decât de ceilalți. Dăduseră multe lovituri împreună, o ajutase adesea în anchetele ei, nu fără a resimți o oarecare mândrie când articolele ei apăreau pe prima pagină. Îi admira curajul și tenacitatea, tăria de caracter și pofta de viață, dar și rigoarea profesională ce contrasta cu haosul din viața personală. Vital era de două ori îngrijorat: pe de-o parte, pentru că își știa prietena în pericol, pe de altă parte, pentru că sesizase în vocea ei un ton care trăda frica. Janice nu era în starea ei obișnuită. Munca de jurnalistă, devenită o luptă zilnică, procesul care de luni întregi îi mobiliza toate forțele, hărțuirea la care o supunea un miliardar englez ca s-o reducă la tăcere o surmenaseră probabil mai mult decât bănuise el. Îi era ciudă că nu-i venise în ajutor mai devreme, înainte ca ea să fie încolțită precum un animal hăituit, la poarta unei grădinițe, într-un oraș străin.

— Avem vreun contact la Vilnius? îl întrebă pe Malik.

— Adică un delincvent cu care am făcut afaceri în trecut?

— Exact, ceva de genul ăsta.

— Aș putea să apelez la Jonas, e un hacker corect, dar cred că întreține legături cu un grup dubios.

— Dacă are o mașină care merge, mi se rupe de legăturile lui proaste. Dar mai întâi aș vrea să verific o chestie.

— Lucrez deja la asta, bătrâne, răspunse Malik. Tocmai i-am trimis un mesaj Ekaterinei.

Malik apelase la Ekaterina pentru că, cu o noapte în urmă, dovedise o pricepere incontestabilă la spargerea codurilor de acces ale camerelor de supraveghere... Intuițiile fratelui său erau deseori corecte, iar ei aveau nevoie să lămurească rapid lucrurile.

*

O droaie de copii cobora rând pe rând scara grădiniței. Femeia care stătuse de vorbă cu Janice se apropie de ea.

— E totul în regulă? Sunteți îngrozitor de palidă. Ar trebui să intrați, o să răciți până la urmă. Să știți că, sub carapacea dură, doamna Petrauskas e bună ca pâinea caldă.

Femeia o salută, apoi își luă copilul de mână și porni spre un 4X4. Janice o privi îndepărtându-se; trotuarul se golea.

În cariera de jurnalistă, i se mai întâmplase să joace roluri de compoziție, dar era ceva cu totul inedit, pentru o celibatară înrăită ca ea, să se dea drept o tânără mamă al cărei soț tocmai se mutase la Vilnius și care dorea să-și înscrie fiica la grădiniță.

*

Londra

Cordelia se izolase în biroul ei, concentrându-se la pregătirile pentru misiune. Completase lista companiilor de transport private și obținuse numele proprietarilor. La prânz, știa destule despre ei ca să obțină ce avea nevoie la momentul oportun. Mateo o însărcinase să localizeze zone care nu aveau de ce să se afle în colimatorul serviciilor secrete belaruse. Locuri de adunare care nu atrăgeau atenția. Cordelia descoperise cinci centre de formare profesională răspândite în

Minsk, toate închise duminica, un centru de colectare a deșeurilor situat la periferie în partea de vest și niște depozite abandonate la zece kilometri distanță. Tocmai inventaria popasurile unde șoferii de cursă lungă se opreau să se odihnească și să mănânce pe Autostrada M7, ce lega Minsk de Vilnius, când un mesaj trimis de la Universitatea din Oslo o întrerupse. Ekaterina nu mai avea decât un sfert de oră de pauză înainte să-și reia cursul, timp insuficient ca să răspundă cererii lui Vital.

— Să pătrund în rețeaua de supraveghere a cartierului Šnipiške˙s? bombăni Cordelia. Și mai ce? Ai idee câte am de făcut până mâine? O să fie o minune dacă reușesc să dorm două ore la noapte!

— Îți promit că te ajut imediat ce ajung acasă, o liniști Ekaterina, dar, dacă am înțeles eu bine mesajul gemenilor, Janice e în pericol. Nu cred că avem de ales.

— Se pare că tu ai. Bine, de acord, ce trebuie să caut după ce intru?

— Încearcă să localizezi un Ford Mondeo negru, cu patru uși, ce se învârte între un restaurant și o grădiniță ale căror adrese ți le-am trimis adineauri. Vital lucrează la camerele din împrejurimi, dar are nevoie să lărgească aria căutărilor la toate străzile învecinate și vrea, de asemenea, să vizioneze cineva înregistrările din ultima oră.

— Dacă tot e acolo, de ce n-o face el însuși? Iar Malik e în vacanță?

— Malik se ocupă de o extragere.

— Janice?

— Îmi imaginez că vor să se asigure că au cale liberă.

— Ai adresele IP ca să pot intra în rețea?

— Sunt deja în messengerul tău de pe forum. Acum trebuie s-o șterg, mă așteaptă elevii.

Ekaterina puse capăt discuției. Cordelia turba de furie că trebuie să se întrerupă din munca ei, dar, de vreme ce un membru al Grupului era în pericol, prioritatea se schimba.

Pătrunse fără dificultate în rețeaua de supraveghere a Vilniusului, stupefiată că metropolele sunt atât de slab protejate. Se dovedea consternant de simplu să spionezi viețile oamenilor, mai ales că utilizarea pe scară largă a tehnologiilor de recunoaștere facială îi permitea oricui să urmărească pe oricine până în cele mai neînsemnate mișcări.

Îi luă mai puțin timp decât se temea să-i informeze pe gemeni. După zece minute de când se apucase de lucru, Cordelia postă rezultatele anchetei sale. Ieșise în câștig, fiindcă seara Ekaterina avea să-i dea o mână de ajutor. Ceea ce însă n-o împiedica să-și pună o întrebare. La ce bun să-și dedice nopțile pregătirii unei misiuni de o asemenea anvergură, dacă piesa principală necesară punerii în aplicare se afla acum în închisoare? Cordelia era hotărâtă să ridice această problemă la viitoarea întâlnire a Grupului.

*

Grădinița Ecudado, cartierul Šnipiškės, Vilnius

Doamna Petrauskas era o femeie măruntă, cu părul lung, negru, care îi ascundea aproape în întregime ochii. Dădea din șolduri la fiecare pas, legănându-se ca o rață. Vorbea o engleză foarte curată, articulând rar, de parcă acorda o importanță aparte fiecărui cuvânt. Mai întâi o condusese pe Janice în biroul ei. O încăpere scăldată în lumina ce se revărsa prin fereastra înaltă. Pereții erau acoperiți cu desene ale copiilor, prinse meticulos, dovadă că la Ecudado expresia artistică stătea la loc de cinste.

Doamna Petrauskas îi oferi ceai lui Janice ca să se încălzească, nu fără a-i atrage atenția că era imprudent să iasă din casă atât de subțire îmbrăcată. Apoi se așeză la biroul său și o chestionă în legătură cu meseria, familia, motivele stabilirii în Lituania și mai ales fiica ei. O fetiță foarte cuminte, o asigură Janice, timidă, dar veșnic curioasă și căreia îi plăcea să învețe. Janice se minună în sinea sa, nu pentru că reușise să inventeze cu atâta ușurință o viață ce nu-i aparținea, o meserie, o căsătorie solidă, o poveste care să justifice prezența așa-zisei sale familii la Vilnius, ci pentru că vorbise despre Esther — prenumele îi răsărise efectiv în minte — ca și cum aceasta chiar ar fi existat. Până la urmă, se și emoționă descriind dragostea pe care i-o purta fiicei sale, dându-și seama că nu iubise niciodată în felul acela. La fel de mult o surprinse mândria sinceră care o cuprinse atunci când doamna Petrauskas îi mărturisi că micuța Esther părea un copil remarcabil și că era norocoasă să aibă o mamă atât de grijulie. Era posibil să găsească un loc pentru ea la începutul anului școlar, însă trebuia să discute și cu tatăl copilului și, desigur, cu Esther. Doamna Petrauskas îi oferi apoi lui Janice un tur al grădiniței. Îi arătă totul, sălile de clasă, cantina, sala de gimnastică, dormitorul unde copiii își făceau siesta și, la final, curtea pentru recreații. Patruzeci de minute în cursul cărora Janice își recăpătă calmul și prezența de spirit, aproape uitând de pericolul care o adusese acolo. La Ecudado era atâta liniște! „Nu mai e la fel de multă atunci când vin monstruleții dimineața“, precizâ doamna Petrauskas și râse, ducându-și mâna la gură.

Întâlnirea era pe sfârșite și doamna Petrauskas se opri o clipă în biroul ei ca să ia un dosar de

înscriere, paltonul și geanta, înainte de a o conduce pe Janice spre ieșire.

— Sunteți cu mașina? întrebă directoarea.

— Nu, nu cunosc suficient orașul ca să risc să conduc, o să chem un taxi.

— La ce hotel stați? Dacă e în drumul meu, pot să vă las acolo.

Janice acceptă fără ezitare, mulțumindu-i călduros doamnei Petrauskas, care avea mașina parcată în spatele grădiniței.

Imediat ce se urcă, Janice se uită în oglinda retrovizoare să vadă dacă le urmărea cineva. Verifică din nou la primul stop și încă o dată atunci când doamna Petrauskas viră la dreapta, pe strada Utenos. Apoi, la prima intersecție, Janice zări un turn înălțându-se în dreapta. Nu mai stătu pe gânduri.

— Ce bine că ați luat-o pe drumul ăsta! Am promis că-i fac o vizită unei colege care locuiește chiar acolo, exclamă ea arătând spre turn. O să cobor aici.

Doamna Petrauskas opri lângă trotuar. Janice îi mulțumi din nou pentru timpul pe care i-l acordase. Îi plăcuse la nebunie grădinița, Esther avea să fie foarte fericită acolo.

— Va avea nevoie de puțin timp ca să se adapteze, dar la vârsta ei, lucrurile merg foarte repede, îi garantă doamna Petrauskas. Trimiteți-mi cât mai curând actele pentru înscriere.

Janice îi promise că așa o să facă. Privi mașina directoarei îndepărtându-se, scrută orizontul ca să aibă certitudinea că nu o pândește vreun pericol și porni cu pas rapid spre turn.

*

Când intră în salonul de frizerie, Janice simți că se sufocă din cauza mirosului acru de câine ud. Un angajat spăla cu șampon un doodle, alt

angajat usca un boxer. Cel mai vârstnic dintre angajați, care curăța cu răbdare blana lungă a unui retriever, lăsă peria când o văzu pe Janice și-i ieși înainte.

— După ce câine ați venit? Nu-mi amintesc de dumneavoastră.

— Flopy, răspunse imediat Janice.

Bărbatul era chel și purta un șorț lung, albastru, legat cu cordonul în talie. Avea aspectul unui preot în sutană. Stătea cu mâinile în șolduri și o fixa pe Janice cu o privire la fel de severă ca și înfățișarea.

— Îmi pare rău, n-am niciun Flopy aici, probabil ați greșit locul. La revedere, doamnă, am mult de lucru...

Îi arătă ușa și se răsuci pe călcâie, întorcându-se la retriever. Câinele își coborî urechile, dând impresia că le ciulise doar ca să nu piardă niciun cuvânt din scurta conversație. Janice se ținu după bărbat, apropiindu-se de masă ca să mângâie animalul pe cap.

— Mi s-a spus să vă plătesc 540 de ruble, nici una în plus. Însă am doar euro la mine, adăugă ea.

— Și cine v-a spus asta? întrebă bărbatul a cărui expresie se schimbă brusc.

— Un prieten comun care nu poate veni să-l ia pe Flopy.

— De ce? Unde este acest prieten comun?

— La închisoare, șopti Janice. Și are mai multă nevoie ca oricând de noi. Îl aveți pe Flopy?

Omul puse peria pe masă și o conduse pe Janice spre fundul salonului. Deschise ușa unei magazii și îi făcu semn să intre prima.

— Când am auzit știrile la televizor, am bănuit că o să primesc o vizită. Îmi pare rău pentru felul în care v-am primit, dar sper că-mi înțelegeți suspiciunea, se scuză el în timp ce aducea o scară pliabilă.

O puse lângă un dulap, se urcă până pe ultima treaptă, apucă o cutie cu dosare și i-o dădu lui Janice s-o țină. Apoi se ridică în vârful picioarelor și întinse brațul atât de mult, că efortul îi smulse o grimasă. Pipăi cu mâna deasupra dulapului și se strâmbă iar.

— Gata, l-am găsit, bodogăni el.

Coborî și strecură un stick USB în mâna lui Janice.

— N-am idee ce conține, Roman n-a vrut niciodată să-mi spună, dar știu că e foarte important. Sper că o să-l folosiți cu înțelepciune. Credeți că are vreo șansă să scape?

— Facem tot ce ne stă în puteri ca să se întâmple asta, răspunse Janice. Să vă plătesc.

— Drept cine mă luați? Era doar o parolă. Dacă nu ați fi pronunțat-o, aș fi distrus stickul după plecarea dumneavoastră, așa am primit ordin. Scoateți-l pe Roman din iad, asta-i tot ce vreau.

— Îl cunoașteți de mult?

— Aș fi încântat să mai stăm la taclale, dar, după cum v-am spus adineauri, am o grămadă de lucru. Trebuie să termin de toaletat retrieverul înainte să vină stăpânii după el. În zilele noastre, oamenii nu mai au deloc răbdare, se grăbesc mereu. Ca să facă ce, mă întreb.

Janice băgă stickul în sutien și-i mulțumi bărbatului înainte să părăsească salonul.

Singură pe trotuar, în mijlocul unui cartier necunoscut, se simțea mai pierdută ca niciodată. Un taxi albastru cu indicatorul galben aprins opri la semafor. Janice alergă spre el și sări înăuntru. Când șoferul o întrebă unde dorește să meargă, Janice nu știu ce să răspundă. La hotel? Oare nu era prea periculos?

Mașina rula spre sud. Janice era epuizată. Două zile se scurseseră de la plecarea din Tel Aviv, două

zile care i se păruseră două săptămâni. Se sprijini cu capul de tetieră și închise ochii.

Îi deschise iar atunci când mașina traversa vechiul pod Žaliatis, peste râul Néris. Telefonul vibra. Janice își puse căștile, bucuroasă să audă vocea lui Vital.

— Nu te îngrijora, totul e-n regulă, urma să te sun, îi spuse ea.

— Nu eram îngrijorat.

— Ah, nu?

— Mașina pe care ai crezut c-o observi și-a continuat drumul pe bulevardul Kalvarijy. Dar m-am întors în timp. Nu erai urmărită, iar KGB-ul nu o fila pe Sviatlania. Îi interesa tatăl lui Roman, ceea ce e și logic.

— Ești sigur?

— Ar dura cam mult să-ți explic, dar să zicem că, de noaptea trecută, am devenit specialiști în spargerea rețelelor de supraveghere metropolitane. Important e că nu ai fost reperată... Și acum ascultă-mă cu atenție.

— Stai, și eu trebuie să-ți spun ceva important.

— La naiba, Janice, taci odată!

— În primul rând, vorbește-mi pe alt ton! Am recuperat pachetul și cred că este sigilat. Am mai văzut chestii de genul ăsta la Tel Aviv, cu aceeași diodă roșie minusculă pe o parte. Și asta e o poveste lungă. Pe scurt, îți trimit o fotografie, vezi dacă poți să identifici modelul și să-mi zici cum să-l deschid fără să stric conținutul.

Janice auzea în căști respirația prietenului ei.

— Vital, mai ești acolo?

— Da.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, ce voiai să-mi spui așa de important?

— Nimic, răspunse el pe un ton laconic. Ca să fiu eu liniștit... n-ai încercat să-l deschizi?

— Nu mi-am putut recupera laptopul. După toate cele întâmplate, nu mă vedeam întorcându-mă la hotel.

— Tocmai că nu s-a întâmplat nimic.

— Dacă vrei, îți povestesc cum a fost ziua mea și după aia să-mi zici că nu s-a întâmplat nimic, explodă Janice.

Vital oftă adânc și îi explică în ce mod era securizat stickul USB.

— Zece secunde... și ai codul?

— Nu, încă nu, dar sigur e în scrisoare. Mateo lucrează la asta. Poți să te întorci fără niciun risc la hotel, te caut imediat ce am mai multe informații.

— Adică misiunea noastră continuă?

— Dacă te mai simți în stare să continui.

— Ce vrea să însemne remarca asta?

— Ai înțeles foarte bine. Du-te să te odihnești, mă sperii. Cât despre misiune, o să vedem ce facem.

Vital închise. Chiar atunci taxiul opri în fața hotelului Hilton.

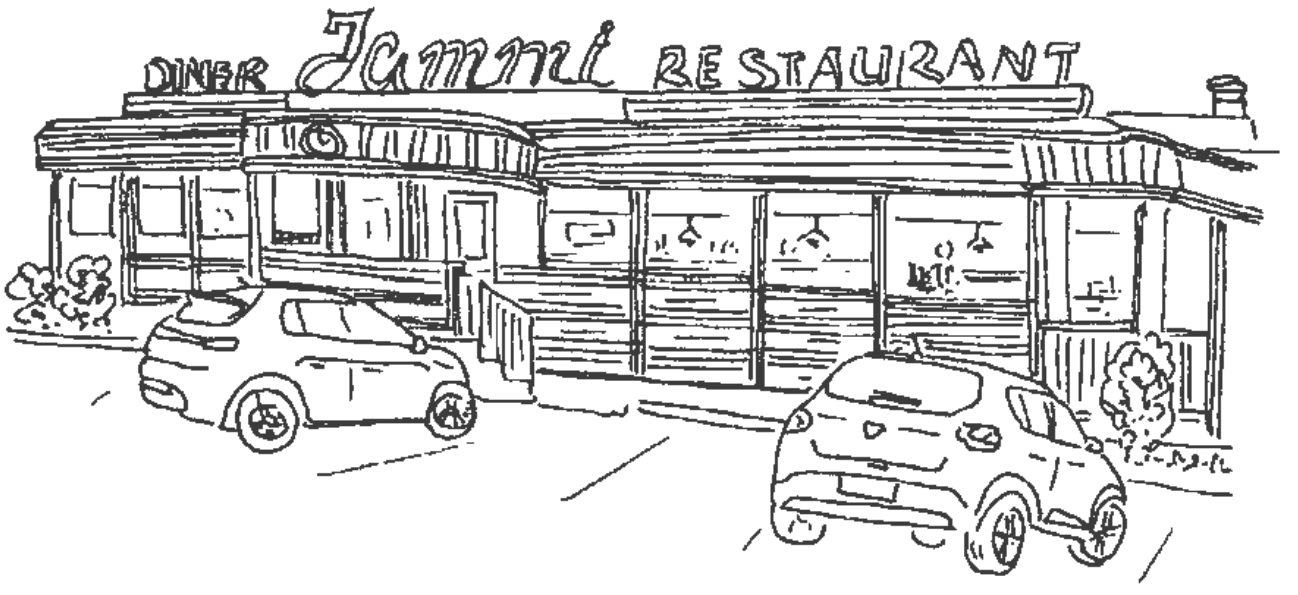
DINER
Jammi
RESTAURANT

13.

Hotel Claridge, Londra

Să seduci o femeie cu reputația de a fi agent al Estului și să reușești să-i câștigi încrederea nu era floare la ureche.

Katia Valdina, povestea legenda, crescuse la Severomorsk, un oraș naval închis din nordul Rusiei și un cuib de spioni. Indiferent că legenda era adevărată sau nu, nordul cercului polar arctic nu mai era acum decât o amintire îndepărtată în viața Katiei. Căsătorită cu un miliardar englez, locuia la Londra, obținuse de mult naționalitatea britanică, se numea acum Niki Cash și, la prima vedere, păstrase ca singură legătură cu trecutul ei doar frecventarea oligarhilor ruși și belorusi pe care-i întâlnea la recepțiile mondene.

Maya petrecuse săptămâni întregi urmărindu-și prada, studiindu-i personalitatea, înainte de a alege momentul oportun ca să se apropie de ea.

Niki avea o pasiune devoratoare pentru bijuteriile excepționale. O piesă anume îi lipsea din colecție. Rețelele sociale dezvăluie dorințele profunde ale unor persoane, chiar punctele lor slabe, și Maya descoperise că Niki voia să dețină un ou Fabergé. Aceste piese celebre, făcute din metale prețioase și minerale dure, decorate cu combinații de email și nestemate rare, fuseseră fabricate pentru țarii Alexandru al III-lea și Nicolae al II-lea ai Rusiei. Muzeul privat Fabergé, deschis de un miliardar rus în palatul Șuvalov din Sankt-Petersburg, deținea treisprezece. Niki se dusese acolo în primăvară și nu rezistase plăcerii de a se fotografia în fața vitrinelor. Într-un selfie în

care își punea în evidență formele, spioana mărturisea că visul ei era să posede într-o bună zi una dintre aceste minunății.

La sfârșitul verii, Maya făcuse în așa fel încât să fie invitată la o serată ce reunea crema societății londoneze. Un ou Fabergé, provenind dintr-o colecție privată americană, era scos la vânzare de o prestigioasă casă de licitații. Maya știa că Niki n-o să scape o asemenea ocazie, gata să apeleze la averea soțului ei pentru a-și satisface capriciul.

Pentru a se împrieteni cu o femeie atât de curtată fără să trezească bănuieli, Maya se gândise să și-o facă mai întâi adversară.

Deși Maya nu ducea lipsă de bani, nu avea nici pe departe baza financiară necesară ca să figureze printre pretendenții la râvnitul obiect. Înainte de a putea licita pentru un lot estimat la mai multe milioane de euro, trebuia să corespunzi criteriilor impuse. Și, dacă nu aparțineai elitei, era necesar să prezinți o scrisoare de garanție bancară. Maya se gândise să falsifice documentul, dar casa de licitații i-ar fi verificat, probabil, autenticitatea. Mai exista doar un mod de a se strecura în cercul posesorilor de mari averi: să-l reprezinte pe unul dintre ei.

O licitație de prestigiu nu se desfășoară fără respectarea unor reguli cunoscute de inițiați. Una dintre acestea e prezența cumpărătorilor anonimi. Ca atare, mulți clienți participă de la distanță, licitând prin telefon. Dar e suficient ca o necunoscută să producă o surpriză ridicând mâna, și imediat cumpărătorii își pierd capul, conflictele provocate de egoul propriu se amplifică și prețurile cresc.

Cu ceva vreme în urmă, la Paris, la un prânz, Maya îl convinsese pe unul dintre clienții vechi ai tatălui ei, un industriaș extrem de bogat, că era momentul să investească într-o bijuterie unică, a

cărei valoare avea să crească sigur pe parcursul anilor. La sfârșitul prânzului, se oferise să acționeze în numele lui, refuzând orice comision în caz de succes. Fidelitatea nu se comercializează.

Stratagema funcționase conform așteptărilor, prețul depășind limita fixată de mandatul ei și chiar mijloacele de care dispunea Niki. Însă cele două femei se înfruntaseră, aruncându-și priviri hotărâte în sala de licitații. Nici nu era nevoie de mai mult pentru ca Niki să se intereseze de cea care o sfidase. Exista un mai bun preambul pentru a simpatiza pe cineva decât o înfrângere comună?

Maya știa și că Niki nu era insensibilă la farmecele femeilor. Viața sexuală cu soțul ei devenise o amintire aproape la fel de începătoșată ca portul Severomorsk. Maya acceptase o invitație la cină și numeroasele pahare care urmaseră într-un club londonez, dar refuzase să meargă mai departe în prima seară. Se întorsese la Paris fără ca Niki să fi aflat despre ea alte informații cu excepția celor menite să-i ațâțe curiozitatea. Niki ar fi putut să găsească pe net doar câteva articole, ilustrate cu fotografii făcute la cocktailuri șic. Articole pe care Maya le inserase în edițiile vechi ale unor reviste de lux, ale căror site-uri le spărsese cu ușurință. Acolo apărea sub un nume de împrumut, în calitate de moștenitoare, celibatară, domiciliată în Elveția și trăind în cea mai desăvârșită discreție. O amantă ideală.

Maya efectuase apoi încă trei călătorii. Una la Londra, unde dăduse întâmplător peste Niki, grație Instagramului, în salonul de ceai de la Harrods. După exclamații de surpriză și îmbrățișări, Niki îi reproșase că nu-i mai dăduse niciun semn de viață după ce petrecuseră o seară atât de veselă împreună; trebuiau neapărat să se revadă. Maya zâmbise și promisese că așa o să fie. Mai trecuseră câteva săptămâni, cu schimburi de

SMS-uri. Apoi, o a doua călătorie, în Germania, pentru a vizita amândouă muzeul Fabergé de la Baden-Baden.

Romantismul Baden-Badenului este legendar, dar termele sale sunt și mai și. Maya cedase avansurilor lui Niki într-o saună. După care rămaseră două zile și două nopți în oraș și nu se despărțiră nicio clipă. La final, își promiseseră să se revadă înainte de sfârșitul anului.

Întoarsă la Paris, Maya nu o sunase niciodată pe Niki și nu-i răspunsese decât la un SMS din două; ținea bine frâiele și știa cum s-o facă fără să riște ca prada să se încordeze.

A treia călătorie avusese loc cu două zile în urmă. Niki nu putea să lipsească de la Londra. Dând dovadă de mărinimie, Maya acceptase să se ducă la ea. Un apartament într-un hotel de lux avea să servească drept adăpost pentru hârjonelile lor.

Niki ceruse să le fie adusă cina în cameră — precedentele două ore le dedicaseră intimității — și, după o baie senzuală, Maya îi servise un ceai garnisit cu un somnifer ale cărui efecte le cunoștea, fiind ea însăși insomniacă. Niki nu întârziase să se adâncească în somn sub îmbrățișările ei.

Maya se asigurase că nimic n-ar fi putut s-o trezească mai devreme de câteva ore. Scotocise apoi în geanta lui Niki după telefon, îl deblocase apropiindu-l de fața frumoasei adormite și îl conectase la propriul laptop ca să-i copieze conținutul, inclusiv toată agenda.

Un înalt ofițer din MI6, întrebat despre probabilitatea ca Niki să fie agent al Estului, răspunsese că, în ciuda absenței dovezilor, așa ceva era posibil. Însă de un lucru nu se îndoia: ar fi fost cea mai incompetentă spioană pe care o întâlnise.

După un somn care durase până dimineața târziu și după ce Niki îi mărturisise că nu mai dormise atât de bine de o veșnicie, Maya conchise că ofițerul MI6 nu se înșelase.

Un soare hibernal, aproape la fel de rar ca un ou Fabergé, lumina Londra. Niki plecă prima. Maya părăsi Claridge după o jumătate de oră. Sări într-un taxi și le dădu un mesaj prietenilor ei, informându-i că-și îndeplinise misiunea. Îi trimise lui Mateo conținutul agendei lui Niki, într-un fișier criptat, și se îndreptă spre gara St Pancras.

La bordul Eurostarului, primi scrisoarea lui Roman și o relatare amănunțită a tot ceea ce Grupul descoperise în timp ce ea lenevea într-un pat dintr-un hotel de lux. Așteptă să ajungă în apartamentul ei din Marais ca să se conecteze la forum și să împărtășească Grupului ceea ce i se părea a fi evident.

„Jammi“ le indicase locul unde se afla stickul USB. „Flopy“, cu un singur „p“, îi informase despre particularitățile acestuia. Mai rămânea un indiciu: parola se găsea ascunsă în porțiunea din scrisoare ce indica „540 ruble“.

— 540 să fie soluția? Mi se pare prea facil, obiectă Ekaterina.

— Nu neapărat, interveni Diego. De vreme ce stickul este echipat cu o bombă cu ceas, având un fitil al naibii de scurt, de ce să te complici?

Mateo nu era de acord și încercă să explice de ce.

— Cu instrumente adecvate, identificarea unui cod de trei cifre durează mai puțin de zece secunde. Nu ne-ar lua mai mult de cinci să-l descoperim, lucru valabil și pentru camarazii din Grupul PT82. Dacă Roman a folosit un stick atât de sofisticat, nu putea să ignore asta, iar cel care i l-a furnizat, cu atât mai puțin. Sigur se temea de o intervenție a hackerilor, dacă stickul cădea în

mâinile inamicilor. Lucin și aliații săi au și din ăștia în trupele lor.

— Și dacă parola ar fi „540 ruble"? interveni Cordelia.

— Vorbești serios? o ironiză Maya. O să mă prefac că n-am citit asta, nu doar pentru stima pe care ți-o port, și care ar suferi o lovitură, ci și din respect pentru inteligența lui Roman.

— Atunci, nici eu n-o să-ți răspund să te duci dracu', din respect pentru prietenia pe care ți-o port și pentru inteligența mea căreia nu-i pasă de tine, ripostă Cordelia.

Vital se amestecă imediat în discuție.

— Ceea ce sugerează Cordelia este nu numai probabil, ci chiar promițător, aș zice.

— Pe bune! răspunse în zeflemea Maya.

— N-ai decât să faci glume, proaste de altfel, o puse la punct Vital, parola este în mod sigur „540 ruble", dar în limbaj criptat. La cine se gândea Roman când a scris mesajul? Nu la mama lui, care nu mai trăiește. Atunci, cui îi este adresat textul?

— Pe cine altcineva ar fi numit el mamă? întrebă Diego.

— *Măicuța poporului și a tuturor schimbărilor*, asta vă spune ceva? scrise Ekaterina.

— Sviatlania? Să admitem, răspunse Maya, dar ce-ar fi făcut ea?

— Același lucru ca și noi, presupuse Diego.

Din nou, Mateo nu era de acord cu raționamentul. Roman nu și-ar fi asumat riscul ca Sviatlania să șteargă informațiile încercând să descopere ce conține stickul.

— Roman știa că Sviatlania e filată și că n-ar fi luat niciodată o astfel de inițiativă. Ea e permanent vigilentă și are grijă să-și protejeze deplasările. Știe că telefonul îi e ascultat. Nici nu vă imaginați ce-a trebuit să fac ca să mă văd cu ea, interveni Janice. Roman i-a încredințat stickul

deoarece credea, pe bună dreptate, că ea n-ar încerca niciodată să-l deschidă.

— Și că ar face totul ca să ni-l dea nouă, adăugă Ekaterina, care, fără să vrea, nu mai pierdea nicio ocazie să-l contrazică pe Mateo.

O vreme, nimeni nu mai făcu niciun comentariu. Nedorind s-o înfrunte pe Ekaterina, Mateo se arătă de aceeași părere cu ea.

— De acord, să admitem că stickul ne era destinat, să admitem și că trebuie să decriptăm „540 ruble" ca să obținem parola. Ajungem la altă ipoteză. Dacă Roman se pricepea la informatică, ar fi putut utiliza o scriere hexadecimală, dar nici măcar un codificator foarte bun n-ar risca să scrie din memorie atâtea caractere, știind că n-ar fi avut dreptul să greșească și cu siguranță n-avea un tabel de conversie la el în avion.

— Dar putea să fi învățat textul pe de rost, tastă Ekaterina.

— OK, primul care-l scrie pe forum e invitat la cină, replică ironic Mateo.

— 540 ruble = 540 0x52 0x6f 0x75 0x62 0x6c 0x65 0x73[2], scrise instantaneu Diego.

— Ce escroc! exclamă Cordelia. Ai tabelul de conversie afișat pe ecran!

— În decimale e și mai simplu, sugeră Maya ca să destindă atmosfera. 540 ruble = 540 82 111 117 98 108 101 115.

— Mult, mult mai simplu, tastă Cordelia.

— Ați luat-o toți razna, interveni Malik. Mateo, încetează cu ipotezele, e enervant. Cât despre tine, Ekaterina, n-o mai face pe profesoara, îmi aduci aminte de cât de mult îi detestam pe preceptorii mei. Bun, puneți-vă în locul lui Roman. Sunteți la zece mii de metri, avionul vostru e deturnat, știți ce vă așteaptă la sosire și aveți doar câteva minute la dispoziție ca le trimiteți un mesaj aliaților voștri. Însă vă temeți ca mesajul să nu cadă în

mâini nepotrivite și vreo brută de la KGB să înhațe stickul, de aceea complicați mesajul ca să ascundeți parola. În timpul ăsta, avionul coboară și atmosfera de la bord nu-i ca într-un salon de ceai, așa că gândiți la repezeală. Mesajul trebuie dat Sviatlaniei, hop, scrieți „mamă"! Cum să anunțați unde este nenorocitul de stick? Scrieți „Jammi" și precizați că trebuie căutat un turn. În sfârșit, precizați că trebuie recuperat un câine de la un vechi prieten... Suntem foarte departe de hieroglifele lui Champollion, nu?

— Ei bine, vezi și tu că le datorezi vreo două-trei chestii preceptorilor tăi, băiete, i-o trânti Ekaterina fără întârziere.

Mateo, care zâmbea larg, se întrebă dacă prezența de spirit îl făcea nebun după ea sau caracterul ei energic.

— Avionul deschide flapsurile, comandantul le cere pasagerilor să-și pună centurile, mai aveți două minute ca să atrageți atenția stewardesei și... vă vine strălucita idee să codați în sistem hexadecimal? Să fim serioși! Haideți, scrieți-mi mie 540 0x52 0x6f 0x75 0x62 0x6c 0x65 0x73 sau chiar 540 82 111 117 98 108 101 115 în mai puțin de zece secunde, setez cronometrul înainte să se șteargă stickul.

Urmă din nou un moment de tăcere grea.

— Ai o bilă albă, am obținut 13,9 secunde, răspunse Maya.

— Iată, asta nu-i o ipoteză, e ceva pragmatic!

— Și ce propui? întrebă Cordelia.

— Alfabetul! E de-ajuns să numeri pe degete. R este a 18-a literă, O, a 15-a, U, a 21-a etc. 540 ruble dă 540 18 15 21 2 12 5 19[3].

— Mie mi-a luat șase secunde să tastez, comentă Maya.

— Mie, cinci, precizează Cordelia.

— Malik, nu știu dacă ai dreptate, dar tot ce ai spus mi se pare că are de departe cea mai mare doză de logică. Dar nu se pune problema să porți singur povara unui eșec. În consecință, propun să supunem la vot parola, sugeră Mateo.

Rezultatul se afișă imediat, opt voturi pentru și o abținere. Însă lui Janice îi revenea greaua răspundere de a face operațiunea ce avea să le permită să afle în sfârșit de ce își luase Roman atâtea măsuri de precauție.

Janice făcu mai întâi zece simulări pe tastatura ei, introducând formula magică votată de Grup. Cel mai bun timp pe care-l obținuse se apropia de opt secunde. Stickul USB era pe consolă, în fața ei; Janice îl luă și-l învârti între degete, uitându-se țintă la laptop și simțind un nod în gât.

— Bun, mă apuc de treabă? întrebă ea, agitată. Avem dreptul la o singură încercare.

Își ținea respirația, ca și ceilalți. Cu stickul în mâna stângă și cu dreapta pregătită să tasteze, Janice se pregătea să înceapă, când un mesaj îi apăru pe ecran, postat de singurul membru al Grupului care lipsise.

— 540 ruble, nici UNA în PLUS. Dați-i această SUMĂ pentru mine și ocupați-vă de Flopy.

— Nu înțeleg! scrise Janice în viteză.

— Nici noi, răspunseră prietenii ei la unison.

Ecranele rămaseră inerte.

— Nu înțelegem! tastă din nou Janice.

O liniuță albă clipea pe fiecare ecran. Vital își dădu seama cine se infiltrase pe forum, cineva care nu intervenea decât în ultimă instanță, atunci când situația nu lăsa loc pentru alte alegeri. Cineva capabil, de asemenea, să rezolve ecuația fără să greșească.

— Nici UNA în PLUS, dați-i această SUMĂ: 540 + 2 = 542. Parola este 542 18 15 21 2 12 5 19.

— Care dintre voi a trimis mesajul? îi întrebă Maya pe toți cei din Grup.

— Tu ai fost, Vital? întrebă și Janice.

— Nu, dar poți să treci la treabă, răspunse el. Introdu stickul acum!

---

[2] Referirea se face la cuvântul francez *roubles* — „ruble" (*N.t.*)

[3] E vorba de alfabetul limbii franceze (*N.t.*).

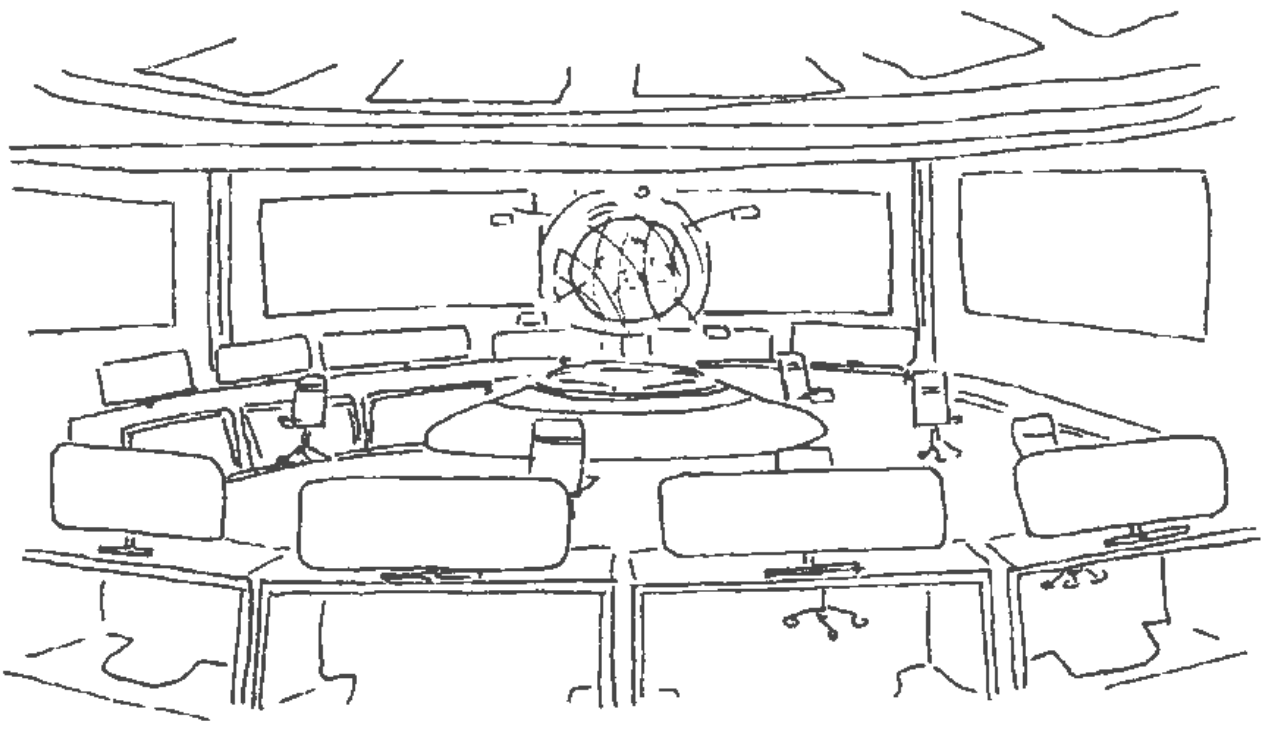

DONJONUL

14.

***

— *Ce ascunsese Roman pe acest stick?*

— Amintiri ce nu i se vor șterge niciodată din memorie. Despre zilele și nopțile petrecute la închisoarea Okrestina în perioada adolescenței. Programul rondurilor, al ieșirilor în curte, al meselor; rutina deținuților și a gardienilor. Dar și punctele slabe ale securității clădirilor. Roman a înregistrat ce intra și ieșea, hrana, lenjeria, tot ce face obiectul unui aranjament între direcția închisorii și gardienii care-și rotunjesc veniturile prin „subcontractare". Numeroase restaurante și hoteluri din Minsk își încredințează cearșafurile, uniformele, fețele de masă și prosoapele unei întreprinderi al cărei acționar principal se dovedește a fi soția directorului închisorii. O societate care abuzează de o mână de lucru ce nu trebuie plătită. Roman a localizat, de asemenea, punctele de acces strategice, cele prin care sunt evacuate apele reziduale, conductele de ventilație, circuitele electrice. Cât a fost încarcerat, își umplea timpul notând tot ce vedea și auzea. Le-a transmis deja prietenilor săi multe informații pe această temă, actualizate mai târziu grație Dariei. Ea a făcut o muncă de furnică. La fiecare vizită, Nicolai îi descria în șoaptă tot ce se petrecea în spatele zidurilor închisorii: când se schimbau gardienii, când un etaj era reamenajat ca să primească și mai mulți deținuți, când era întărită securitatea și în ce loc... și de fiecare dată, Daria actualiza planurile clădirilor, aducând informații

indispensabile pentru punerea în aplicare a planului conceput de mișcarea de rezistență.

— *Ce plan?*

— V-am spus, revoluțiile sunt contagioase, iar fiarele se tem de ele mai mult decât de orice.

— *Planul constă în organizarea unei revoluții?*

— Doar în restabilirea echilibrului de forțe. O să-l ajutăm pe Nicolai să evadeze. O vom elibera pe Sviatlania de șantajul care o condamnă la tăcere de când soțul ei e în închisoare. Și o să-i permitem să se întoarcă în țară. Dacă totul se desfășoară așa cum am prevăzut, ceea ce nu-i nici pe departe sigur, ea o să-l facă pe Lucin să cadă. Dar mă tem să nu complice Janice totul. Încă nu m-am înșelat niciodată în previziunile mele, dar n-am niciun merit, fiindcă întreaga mea putere de calcul e destinată acestui scop.

— *Ce ar putea să facă Janice ca să vă compromită planurile?*

— Întrebarea e, mai degrabă, ce-ar putea ea să descopere. Am încercat prin toate mijloacele posibile să pătrund în închisoare, am scanat toate adresele IP din Minsk, am căutat prin toate serverele din centrele de date, n-am găsit nimic care să-mi permită să accesez sistemele de securitate de la Okrestina.

— *Sunt atât de puternice?*

— Nu, niciun sistem de securitate nu e inviolabil, problema e că nu reușesc să le reperez și nu văd nicio explicație pentru asta.

— *Și ce legătură are asta cu Janice?*

— De teamă să nu activeze vreun sistem de apărare și să trezească bănuieli ce ar compromite tot, membrii Grupului n-au încercat până acum să pătrundă în instalațiile de la Okrestina. S-au antrenat făcând simulări. Sarcina mea e să le furnizez un punct de intrare. Timpul se scurge și ne apropiem de Ziua Z. Operațiunea Okrestina a

necesitat coordonarea unor mijloace importante, la care Cordelia, Diego, Maya, Vital, Malik, Ekaterina și Mateo au lucrat fără odihnă.

— *Și Janice?*

— O să se ducă în curând la Minsk, când va descoperi că eu am eșuat, și mă tem să nu aibă inițiative periculoase. O să vedem.

***

Miercuri, Oslo

Zorii răsăreau peste Oslo. Ekaterina nu dormise toată noaptea, scrumiera plină de chiștoace stătea drept dovadă. Se ridică de la birou amorțită și se întinse ca o pisică, îndelung, apoi se duse la fereastră. Frigul pătrunzător al dimineții o făcu să tușească. Jură să se lase de fumat după încheierea misiunii. Și de data asta, o să reziste, se gândi în timp ce-și aprindea o țigară. Fișierele pe care Maya le subtilizase din mobilul lui Niki Cash erau criptate și Ekaterina se chinuise o grămadă de timp să spargă codul de protecție. Aproape că Niki crescuse în ochii ei, dar, la patru dimineața, Ekaterina reușise. Agenda soției miliardarului era mult mai bine garnisită decât bănuise. Oameni de afaceri, diplomați, lobbiști, personalități politice; cvasitotalitatea membrilor cabinetului lui Jarvis Borson figurau în agendă. Niki făcuse fișe pentru fiecare dintre ei, bogate în detalii despre personalitatea lor, despre activitățile lor sociale, despre micile vicii, uneori nu chiar atât de mici, și, în cazul unora, despre manevrele în afara legii. Dacă totul era exact, Niki deținea în mobilul ei un dosar cam la fel de compromițător ca dosarul Andora și, cu siguranță, avea mijloace să obțină toate serviciile și privilegiile pe care le dorea. MI6 nu se înșelase asupra faptului că era spioană, însă șeful serviciilor secrete britanice o judecase greșit;

soția miliardarului nu era nici pe departe incompetentă. Ekaterina se convinsese de asta după ce-și aruncase un ochi peste notițele ei. Însă nu-și sacrificase noaptea ca să-i prindă pe membrii guvernului englez, nici pe cei care-i îmbogățeau sau le ofereau favoruri indecente. Ekaterina primise indicații precise de la Mateo. Trebuia să se intereseze de trei indivizi ce întreținеau legături cu Niki sau cu soțul ei. Iar acum, datorită Mayei, avea numerele lor de telefon.

Ekaterina nu mai trebuia decât să pătrundă în telefoanele lor și să găsească în ele motive de șantaj. Cei trei bărbați făceau parte din cercul apropiaților lui Lucin. Directorul închisorii Okrestina, șeful forțelor de securitate internă, care răspundea direct în fața ministrului și, în sfârșit, șeful direcției de sănătate publică. Atacarea unuia sau a altuia separat n-ar fi fost suficientă, atacarea tuturor simultan ar fi avut efectul scontat. Fiecare va avea un rol de jucat la momentul potrivit.

Ekaterina nu se mulțumea să urmeze instrucțiunile lui Mateo. Îi venise o idee și, ca s-o pună în aplicare, avea nevoie de un timp de care nu dispunea. Pentru a doua oară în carieră, renunță să-și țină cursurile. Asta avea s-o coste, dar se hotărî să trimită un e-mail la facultate. Pretextă că suferise o toxiinfecție alimentară, care o doborâse în toiul nopții. La nevoie, avea să fabrice mai târziu un certificat medical.

Se întinse în pat și-și potrivi ceasul deșteptător ca să se odihnească două ore. Cu ochii închiși, se revăzu într-o cameră de hotel din Londra, împreună cu Mateo. El o privea zâmbind. Ekaterina se răsuci în așternuturi, o dată, de două ori, își puse perna în cap și, în cele din urmă, se ridică brusc în șezut. Luă telefonul ca să-i scrie.

Îmi lipsești, e o tâmpenie, știu, asta dacă nu cumva eu sunt tâmpita care face numai cum o taie

capul. Însă tocmai pentru că-mi lipsești mi-e atât de teamă de noi. Ne despart atâtea lucruri, viețile noastre și miile de kilometri. Te implor, nu-mi răspunde la mesaj, e târziu, îmi e teribil de somn și simt un gol în stomac doar imaginându-mi ce ne așteaptă. Tu nu-ți spui niciodată că mergem prea departe, că toate astea riscă să se termine prost într-o zi? De fiecare dată când mă gândesc la Roman sau la Nicolai, îmi închipui că tu ai putea ajunge după gratii. Mateo, nu le spune nimic celorlalți, dar cred că asta e ultima mea lovitură.

Nu pot să afirm că te iubesc, pentru că nu știu ce înseamnă să fii iubit, totuși mă gândesc uneori că tu m-ai putea învăța.

Nu-ți asuma riscuri inutile, asta e tot ce-ți cer.

E al naibii de frig aici.

Te sărut.

Reciti mesajul, mângâind cu degetul mare ecranul. După câteva clipe, dădu din umeri și apăsă pe „Trimite". Apoi închise telefonul, puse capul pe pernă și adormi.

Vilnius

Janice se trezi cu o mahmureală cum rareori simțise. Minibarul, rămas deschis, nu mai conținea nimic. Janice nu-și putea aminti în ce moment al nopții adormise, știa doar că era târziu și că golise o ultimă sticluță ca să alunge teama ce-o sufoca. Se uită în jur, uniforma de cameristă își regăsise locul în șifonier. Cum se întâmplase asta rămânea un mister, dar, de vreme ce acum stătea goală în pat și nu se îndoia că dormise singură, trebuie să fi pus ea însăși uniforma acolo într-un moment în care luciditatea îi fusese anihilată de vodcă.

Se târî până în baie. Nu cunoștea decât un remediu pentru starea ei. Își încordă toți mușchii

și răsuci brusc robinetul de apă rece, scoțând un țipăt.

Supliciul care dură câteva minute o readuse la viață; se înfășură într-un prosop când cineva bătu la ușă.

O cameristă, îmbrăcată cum fusese și ea cu o zi în urmă, aducea o tavă cu micul-dejun, pe care Janice nu-și amintea să-l fi comandat. Însă își recunoscu scrisul pe hârtia pe care camerista i-o dădu s-o semneze, înainte de a ieși discret din cameră.

Janice privi termosul cu cafea de parcă ar fi fost o comoară. Își umplu o ceașcă mare și studie, nedumerită, nota de plată aflată încă pe tavă. Ar fi trebuit s-o ia camerista. Cu un gest mecanic, întoarse hârtia și descoperi pe spatele ei un mesaj ce-i era adresat.

Șoferul vă așteaptă, plecarea la ora 10, cunoașteți destinația.

Noroc.

Mulțumesc pentru tot.

Biletul nu era semnat, însă Janice știa cine e autorul. Înșfăcă un croasant din coșul cu produse de patiserie și-și deschise laptopul ca să citească cele două mesaje trimise de Vital.

Primul conținea o serie de numere:

162/120/147/273/175/119/133/259.

Al doilea, un singur număr:

37.

Janice izolă primele patru numere din șir și le împărți la 3. Apoi le împărți pe următoarele patru la 7 și obținu niște coordonate pentru latitudine și longitudine: 54° 40’ 49.91 nord și 25° 17’ 19.37 est.

Accesă o hartă a orașului Vilnius și copie coordonatele. Un punct roșu indica, pe strada Didžioji, poziția Muzeului de Artă Lituanian.

Janice își verifică ceasul, avea douăzeci de minute la dispoziție să-și strângă bagajul și să sară într-un taxi.

*

Roma

De la primele ore ale dimineții, în fața calculatorului său, Mateo studia agende, citea e-mailuri, SMS-uri și tria fotografii găsite în telefoanele celor trei bărbați, pe care Ekaterina le spărsese. Din când în când, privirea îi aluneca spre propriul telefon. De fiecare dată, recitea cuvintele pe care i le trimisese. Îi ușurase sarcina cerându-i să nu răspundă, dar lui îi era al naibii de greu să se concentreze la ce făcea. Această muncă îi revenea Ekaterinei, însă ea îi mărturisise că suferea de o teribilă lipsă de somn, așa că el preluase ștafeta ca s-o lase să doarmă.

Mai rămăseseră șaptezeci și două de ore până la declanșarea operațiunilor, și Mateo, care avea toate motivele să se simtă nervos, era ciudat de fericit.

Se duse în bucătărie sa-și facă un ceai, apoi se întoarse la birou. Își reluase munca de o oră, când o fereastră se deschise în fața lui. O liniuță albă clipea pe ecranul negru. Ekaterina nu mai folosise acest canal de comunicare de multă vreme, de altfel, nici n-ar fi trebuit să-l utilizeze, însă Mateo era încântat.

— Mulțumesc.

— Pentru ce? întrebă el cu inocență, convins că ea se referea la tăcerea lui după confidențele din zori.

— Că ai muncit pentru mine, în timp ce eu am tras un pui de somn. Asta ai făcut, nu? Ai găsit cu ce să-i controlezi?

— Mai mult decât atât.

— O să mă fierbi până o să te implor? Despre ce e vorba?

— Discuții picante în sânul cercului de apropiați ai lui Lucin. E puțin spus că-și bat joc de președintele lor. Nimic nu le-a scăpat, părul pe care și-l dă într-o parte ca să-și ascundă chelia, felul de a mânca, ținutele ridicole pe care le poartă când asistă la un meci de hochei, atitudinea de premiantul clasei când primește un șef de stat. Șeful securității interne se distrează din plin pe tema asta, într-o seară i-a trimis un SMS soției sale în care susține că Lucin e un psihopat pervers. Un adevărat spectacol.

— Ești sigur de sensul acestor texte?

— Cum nu se poate mai sigur. Le-am introdus în două programe de traduceri, rezultatele nu diferă nici măcar cu un cuvânt.

— Și în afară de bârfe, ai găsit dovezi pentru ceea ce povestea Roman din închisoare?

— Directorul e un mafiot care-și ascunde bine intențiile. În fiecare seară, la ora 21:00, primește lista încasărilor de la spălătorie. Chiar înainte de miezul nopții, îi comunică gardianului-șef suma din plic pe care s-o împartă cu colegii lui. În serile când nu e mulțumit, ordonă creșterea ritmului. Dar am găsit și ceva mai rău: Okrestina e roasă de corupție până la ultima treaptă a ierarhiei. Am numele gardienilor care se ating de plicurile familiilor deținuților ca să-și sporească veniturile. Iar superiorii lor iau și ei un comision.

Căutările Ekaterinei duseseră la dezvăluiri la fel de sordide despre șeful direcției de sănătate publică.

— Am pus mâna pe un raport ce denunță abuzuri grave. Sunt implicați vreo treizeci de funcționari, am numele lor, ajungând până la ministrul Sănătății. Persoanele amestecate în acest scandal se înțelegeau să cumpere medicamente și echipamente medicale la prețuri minime și să le revândă apoi statului cu un profit între 60 % și 200 %. Funcționarii primeau șpăgi mergând de la 10 000 la 400 000 de dolari, în schimbul contractelor cu administrația.

— Ai o copie a raportului? întrebă Mateo.

— Asta, plus o notă internă prin care se ordonă să fie înăbușită afacerea, iar inspectorii care au scos-o la lumină să fie plătiți ca să-și țină gura. Dacă informațiile sunt făcute publice, toată lumea asta se va bucura de o lungă ședere la Okrestina, cu șeful de la sănătate publică în frunte.

— Îi trimitem dovezile lui Vital și pregătim continuarea.

— Ai de gând să te duci acolo?

— La Vilnius? Mi-ar plăcea, dar ar fi prea riscant. Va fi Janice acolo, o să ne povestească ea.

— Pe curând, răspunse Ekaterina și întrerupse comunicarea.

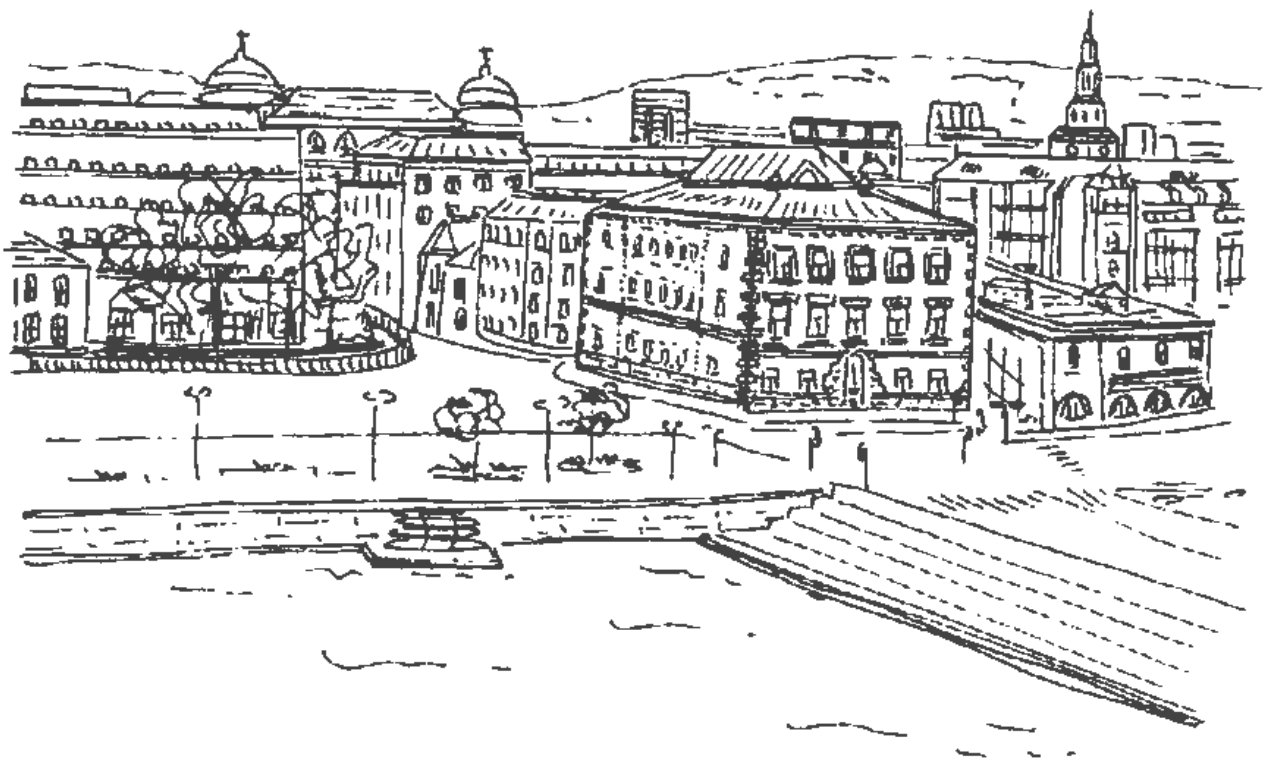

OSLO

15.

Muzeul de Artă Lituaniană, Vilnius

Taxiul se opri în fața unei clădiri albe, în stil Empire. Cu geanta de voiaj pe umăr, Janice intră în muzeu. În hol nu era decât o femeie care citea, în spatele unui ghișeu. Janice își cumpără un bilet. Casiera îi dădu un ghid mic și îi arătă de unde să înceapă turul. Puținii vizitatori rătăceau prin prima sală. Un domn în vârstă, într-un palton cenușiu, îi arăta nepoatei sale tabloul *Nobilul și țăranul*, o lucrare atât de vie, atât de precisă, încât, dacă te apropiai, parcă auzeai personajele vorbind. Un cuplu tânăr se uita la *Cabana pescarului de la Palanga*, scăldată în lumina unei dimineți de vară, cu trandafirii înalți aruncându-și umbrele pe fațadă. Comori de frumusețe impresionantă abundau în colecțiile muzeului. Janice se plimbă printre ele, sperând să nu se fi înșelat când descifrase coordonatele lui Vital. Se opri o clipă să admire *Maura cu perle* și, curioasă, se aplecă să citească numele autorului: Władysław Niewiarowicz. Nici bătrânul domn, nici tânărul cuplu nu-i remarcaseră prezența; Janice trecu în sala de alături și surâse când descoperi un autoportret al lui Bolesław Rusiecky care o duse cu gândul la David. Îi despărțea un secol și jumătate, însă asemănarea cu prietenul ei era pe cât de misterioasă, pe atât de evidentă. Janice înainta spre a treia sală când un gardian îi făcu semn insistent să se îndrepte spre capătul încăperii. Apoi porni după ea. Pașii lor răsunau ritmic, umplând spațiul larg și gol. Gardianul împinse o ușă care abia se zărea în perete și o îndemnă din

priviri să intre. Janice se pomeni pe un culoar slab luminat. Îl străbătu și ajunse în depozitul muzeului. Lăzi mari de lemn erau stivuite pe podea, atât de multe, că formau un adevărat labirint.

— Hei, mă aude cineva? strigă Janice.

— Aici, răspunse o voce.

Janice o urmă până la ieșirea din labirint, unde dădu peste un bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat cu geacă de aviator peste uniforma albastră de serviciu. Avea părul tuns periuță, ochi albaștri, o barbă de trei zile și spatele lat.

— Să nu pierdem vremea, zise el îndreptându-se spre un camion acoperit, tras cu spatele.

Deschise portiera și o ajută pe Janice să urce în cabină.

— Când ne apropiem de graniță, o să opresc ca să treceți în spate. Sunt douăzeci de lăzi în camion, una dintre ele are fund dublu, acolo o să vă ascundeți. N-o să fiți singură, adăugă el, amuzat. *Două femei* de Kasiulis o să vă țină companie.

Janice ridică din sprâncene, uimită.

— Un mare pictor lituanian, îi explică șoferul. Părerea mea e că-l depășește pe Picasso. Dacă s-ar fi născut spaniol, ar fi avut mai multe șanse, dar asta e, bodogăni el.

— Transportați opere de artă? întrebă Janice.

— Uitați-vă în jur și recunoașteți că vi s-ar fi părut ciudat dacă transportam legume, nu?

— Și vameșii n-o să verifice camionul?

— O să arunce o privire la încărcătură, dar se tem prea tare să nu provoace vreo daună, oricât de mică; în plus, actele mele sunt în regulă. Guvernele noastre nu se înțeleg, asta-i puțin spus, dar arta transcende prostia și îi apropie pe oameni. Le împrumutăm lucrări pentru muzeele lor. Stați liniștită, totul o să fie bine. Nu-i prima

mea călătorie, precizã el, răsucind cheia în contact.

Vechiul Volvo părăsi curtea muzeului cu un zgomot agasant și o luă spre est. Janice se întoarse spre șofer, care o intriga din ce în ce mai mult.

— Și în afară de Kasilis, ce pictor vă mai place?

— Kasiulis, o corectă el. Îmi puneți întrebarea asta pentru că lucrez la depozit? rosti bărbatul pe un ton tranșant.

— Nu, din simplă curiozitate.

— Hm, eu cred că da.

— Locuiesc în aceeași casă cu cel mai bun prieten al meu, David, care este pictor. Poate că nu are talentul lui Kasiulis, dar stilul lui mă impresionează.

— Și unde este această casă?

— Foarte departe de-aici.

— Ce căutați la Minsk?

— Vreau să-i aduc un omagiu unei prietene dispărute recent, răspunse Janice, privind absentă prin parbriz.

— O prietenă jurnalistă, ca dumneavoastră?

— Dacă știți, de ce mă mai întrebați?

— Ca să fac conversație. Mi s-a spus să am grijă de dumneavoastră.

— Cine v-a spus asta? vru să știe Janice, amuzată.

Șoferul scoase un pachet de țigări din buzunarul gecii.

— Vă deranjează?

— Nu și dacă-mi oferiți una, răspunse Janice, coborând geamul.

Bărbatul se contorsionă ca să extragă bricheta din buzunar și i-o întinse lui Janice, care aprinse două țigări.

— Eram încă un copil când părinții mei s-au instalat la Vilnius, continuă el. Lucin era la jumătatea primului mandat, situația începuse deja să se înrăutățească. Trebuia să fii orb ca să nu vezi

că el și oamenii lui o să pună stăpânire pe țară. La doi ani după ce a fost ales, a modificat constituția ca să-și aroge mai multe puteri, iar când două treimi din deputați s-au ridicat împotriva lui, a lansat un referendum. Însă guvernul său a eliminat opoziția de la televiziune și de la radio și a scos din ziare articolele ce nu-i erau favorabile. Apoi le-a interzis cu totul. Lucin a suspendat parlamentul și a trimis poliția să aresteze optzeci și nouă din cei o sută zece deputați.

— Și nimeni n-a protestat contra acestei lovituri de stat?

— Teoretic, nu reprezenta o lovitură, pentru că statul era el. În fine, unii miniștri au demisionat, ca și majoritatea membrilor Curții Constituționale. Au fost înlocuiți la repezeală cu apropiați de-ai lui Lucin. Povestea dictatorilor este întotdeauna aceeași. Un om se prezintă drept apărător al poporului, duce o campanie bazată pe mari idei naționaliste, urlă de pe podium că o să restabilească ordinea, că o să garanteze securitatea, că o să lupte împotriva infracțiunilor și a corupției. Iar oamenii îl cred, la fel cum cred că toate problemele lor sunt din vina altora. Dar justițiarii sunt adesea autorii relelor pe care le denunță. După ce iau puterea, o păstrează prin orice mijloace, pretind că sunt un bastion împotriva haosului, afirmă că orice opozant e dușman al națiunii și, în timp ce poporul se lasă manipulat, ei se îmbogățesc. Lucin n-a întârziat să controleze țara, a întărit puterea KGB-ului, și-a eliminat detractorii. Și de aproape treizeci de ani, domnește ca un tiran. Eu m-am născut la Modzina, la nord-est de Minsk, aveam un prieten care conducea un ONG ce venea în ajutorul opozanților regimului belarus. Vara trecută, oamenii lui Lucin au venit să-l spânzure într-un parc din Vilnius. Nimic nu le oprește pe scursurile

astea. Vreau să mă întorc să trăiesc în țara mea ca om liber. Dar dumneavoastră de ce vă aflați aici? Nu-i lupta dumneavoastră.

Janice a tras adânc din țigară și a fixat cu privirea linia orizontului.

— Știți ce a spus Lucin despre Hitler? Că nu avea doar părți rele. Prietenii dușmanilor mei sunt dușmanii mei. Casa mea se află la Tel Aviv.

După oraș, urmă periferia, care lăsă loc câmpiei. Apoi, apărură lizierele. Camionul gonea pe E12, trecând pe lângă casele albe din Daržininkai, pe lângă cabanele de cedru-roșu din Skaidiške˙s, pe lângă fermele întinse din Užukene˙.

Ceva mai târziu, șoferul opri în dreptul localității Pagojys. O duse pe Janice în camion, deschise fundul dublu al lăzii și o ajută să se ascundă.

— Peste zece minute, îi explică el, intrăm în Belarus.

— Cât timp trebuie să stau ascunsă în ladă? întrebă cu neliniște Janice.

— O oră, dacă nu-i lume multă la graniță. După care o să ne oprim la o benzinărie și o să vin să vă scot. Acolo vă așteaptă o mașină să vă ducă la Minsk. Dacă vameșii inspectează încărcătura, să nu faceți niciun zgomot.

Șoferul fixă la loc panoul compartimentului secret și urcă iar la volan. Camionul se urni, zdruncinându-se.

*

Londra

Cordelia își răsfoia nervoasă agenda, așteptând să plece colegii ei la masa de prânz. Avea nevoie de sistemele agenției ca să creeze niște diversiuni la inițierea celei de-a doua faze a planului. Culesese multe informații despre cei la care urma

să apeleze, dar nu găsise în viețile lor nici mari crime, nici delicte notabile. Le puricase e-mailurile și programele, le studiase sursele de venituri, descoperise câteva povești extraconjugale în cazul unora și câteva eludări ale legii în cazul altora, lucru deloc ieșit din comun într-o țară unde apropiații puterii nu respectau nimic. Brusc, rolurile se inversau, Cordelia se simțea vinovată că-i șantajează pe acești oameni pentru a le forța mâna, însă era singura cale de a-și atinge scopul. Cum să strângi șaizeci de autobuze școlare și tot atâtea camioane în cea mai mare discreție, fără să depășești limita? Nu se punea problema să-i amenințe, o să fie plătiți pentru serviciile lor, iar ei, în schimb, o să tacă și o să respecte instrucțiunile.

La 12:30, etajul se goli și Cordelia coborî la subsol. În sala serverelor, rătăci printre dulapurile metalice și se conectă la un terminal de mentenanță. Conexiunea nu trebuia să trezească nicio bănuială, nimeni nu trebuia să-și pună întrebări despre motivul pentru care douăzeci de mesaje aveau să treacă prin servere-releu situate pe toate continentele ca să ajungă în inboxuri din Minsk sau suburbia orașului. Conținutul era același, un formular de rezervare în bună regulă, pentru niște autobuze ce trebuiau să-i ia pe elevi și să-i ducă la țară. O idee bizară a lui Mateo. Pe cine ar îngrijora o excursie școlară duminica dimineața? Apoi Cordelia trimise e-mailuri pentru închirierea unor camioane. Pregătirea acestei faze a operațiunii, ceva mai delicată, necesitase multe săptămâni de muncă. Patru din cele șase companii de transporturi grele erau deținute de simpatizanți ai cauzei lor. Cordelia îi ajutase pe responsabilii cu logistica să fabrice contracte de închiriere false. În ziua Z, camioanele urmau să părăsească garajele cu acte în regulă. Celelalte două firme de

transport fuseseră puse la lucru în mod oficial. În cursul ultimelor săptămâni, acestea primiseră vreo cincizeci de cutii cu piese auto destinate unor garaje aflate în diferite cartiere ale orașului. Etichetele de pe cutii nu trezeau nicio bănuială. Dacă cineva le-ar fi deschis, ar fi găsit în ele bujii, curele de transmisie, biele, cardane sau elemente optice; însă o căutare mai amănunțită ar fi scos la iveală adevărata încărcătură ascunsă sub bucățile de carton ondulat: routere, cabluri, baterii, antene de satelit, relee Wi-Fi și computere. În cantitate suficientă pentru instalarea la Minsk a unei rețele de comunicații secundare. Expedierea lor durase săptămâni în șir. Garajele și tinichigeriile printre ai căror mecanici se numărau și membri ai opoziției față de regim primiseră de fiecare dată o cantitate de piese doar cu puțin peste cea normală.

La 13:00, Cordelia îi expedie un mesaj criptat lui Vital, care îl redirecționă spre Minsk. Semnalul fusese dat, asamblarea rețelei trebuia să înceapă în aceeași seară. La Minsk, toți știau ce au de făcut în următoarele două nopți. Unde să așeze bornele emițătoare, unde să instaleze dispozitivele de bruiaj, la ce carcase din rețeaua publică să lege cablurile de șunt, pe ce acoperișuri să desfășoare antenele-releu. Malik retransmise mesajul Cordeliei și-și informă contactul de la Vilnius că operațiunea Okrestina tocmai începuse.

Cordelia nici nu-și dăduse seama când trecuse timpul. Mai avea doar câteva minute la dispoziție, pauza de prânz se terminase. Dar, înainte de a ieși din sala serverelor, trebuia să trimită un ultim mesaj unei femei care se ocupa de bucătăria singurului local din Ganevo unde șoferii de camion opreau să mănânce. Situată sus, pe un promontoriu, cafeneaua Vasilok se bucura de o

panoramă perfectă asupra postului de frontieră dintre Lituania și Belarus.

În vecinătatea sălii serverelor răsunară pași. Cordelia tastă cu maximă viteză ca să-și șteargă urmele de la terminalul de mentenanță, împinse consola în locașul ei și închise dulapul metalic. Auzi alunecarea ușilor glisante; inginerul-șef al locului se întorsese pe domeniile sale. Cordelia se lipi de un dulap metalic, gândindu-se cum să iasă din încurcătură...

În sala serverelor lucrau doi colegi de-ai săi, Rossell și Sheridon. Jobul lor le impunea să se asigure că toate diodele echipamentelor clipeau verde și să intervină imediat ce una își schimba culoarea în portocaliu sau în roșu. Rossell nu cunoștea noțiunea de punctualitate, așadar, trebuia să fi fost Sheridon cel care se îndrepta spre ea, cu el avea să dea curând nas în nas. Din ascunzătoare, Cordelia îi trimise un SMS, rugându-l să vină imediat în biroul ei. Bărbatul se afla deja atât de aproape, încât Cordelia îi auzi vibrația telefonului mobil și scârțâitul pantofilor pe linoleum când se opri să-și citească mesajul.

— Ce-o mai vrea acum cotoroanța? mormăi Sheridon, făcând cale întoarsă.

Cordelia încasă lovitura fără să clipească. După ce el ieși, se repezi spre scara de serviciu și urcă în fugă la etajul trei ca să ajungă în biroul ei înaintea lui. Apoi se trânti pe scaun și se concentră asupra ecranului.

— M-ați chemat? întrebă Sheridon de cum intră.

— Cred că talentele dumneavoastră nu sunt folosite la adevărata lor valoare, îi răspunse Cordelia, lovită brusc de inspirație. Aș vrea ca toate serverele noastre să fie verificate preventiv. Actualizări, teste de firewall, analize, pe scurt, revizie generală... O să ia ceva timp și nu putem risca să tulburăm traficul clienților noștri. Așa că

sâmbătă și duminică mi se par zilele ideale pentru asta, mai ales că prognoza meteo susține că o să plouă.

Sheridon se îngălbeni. Ultimele teste se desfășuraseră în urmă cu cel mult o lună, argumentă el. Nimic nu justifica reluarea lor atât de curând.

— E un punct de vedere, dar nu și al meu, i-o tăie Cordelia arătându-i ușa. V-aș fi dat o mână de ajutor, adăugă ea, dar plec în weekend. Privilegiul vârstei...

*

Ganevo, frontiera belarusă

Camionul începu să încetinească și, în cele din urmă, se opri. Janice îl auzi pe șofer strigându-i prin peretele despărțitor să nu-și piardă răbdarea. Aveau de așteptat pe puțin o oră. Camioanele grele erau deviate pe o cale paralelă ca să fie inspectate și existau vreo douăzeci înaintea lor.

Minutele erau lungi, ora abia se scurgea. Volvoul înainta metru cu metru. Ghemuită în fundul lăzii ei, Janice se contorsionă ca să scape de o crampă ce o făcea să sufere. Percepu scârțâitul oblonului care cobora, pocnetul ușilor din spate care se deschideau. Un vameș discuta cu șoferul pe un ton nu prea amabil. Janice îi auzi urcând în camion, vameșul lovea cu bastonul în părțile laterale ale lăzilor, citind cu glas tare ce scria pe etichete. Relația pe care Janice o întreținea cu Dumnezeu căzuse de multă vreme în desuetudine, ca să nu zicem că lipsea cu desăvârșire; totuși Janice se apucă să se roage în tăcere pentru ca nenorocitul de vameș să plece. Glasul șoferului nu trăda niciun semn de nervozitate.

Janice simțea cum transpirația i se prelingea de pe ceafă spre omoplați. Îi era cald, respira greu,

gâtul i se bloca, în curând avea să rămână fără aer. Se străduí să stea nemișcată, calmă, deși crampa care-i cuprindea piciorul drept îi provoca o durere de nedescris. Dacă era descoperită acum, misiunea se încheia aici.

Își îndreptă gândurile spre grădina casei sale din Florentin, își închipui că se pregătește să ia ceaiul acolo, soarele încălzindu-i fața.

Un zgomot de cizme; vameșul venea tot mai aproape de lada ce adăpostea *Două femei* de Kasiulis. Janice strânse pumnii și încercă să-și amintească ultima seară petrecută făcând turul barurilor împreună cu David. Băuse prea mult ca să-și sărbătorească plecarea și plătise pentru asta cu vârf și îndesat a doua zi dimineața, însă acum ar fi dat orice ca să se teleporteze la Tel Aviv. Închise ochii și se gândi insistent la redacția ziarului ei, unde domnea mereu agitația. Înșiră în minte prenumele tuturor colegilor, inclusiv ale celor pe care nu-i suporta. În sfârșit, vocea șoferului și a vameșului începură să se îndepărteze. Portierele se trântiră, oblonul se ridică la loc cu un zăngănit și camionul se puse în mișcare. Janice se sprijini de panourile laterale să nu-și piardă echilibrul. După câțiva kilometri, i se făcu brusc cald, extrem de cald, pereții se strângeau, lada se strâmta cu fiece clipă. Simțea că moare închisă în acest sicriu. Inima îi bătea tot mai tare; stele îi scânteiau în fața ochilor. Începu să lovească în scânduri cu pumnii, urlând din răsputeri.

Într-un târziu, șoferul îi auzi strigătele și trase pe dreapta. Sări din cabină, intră în camion pe ușa laterală, împinse două cutii ca să-și croiască drum și luă mașina de deșurubat. Când panoul ce forma fundul dublu al lăzii cedă, o găsi pe Janice chircită, lividă și gâfâind, cu trupul scuturat de frisoane. O ridică în picioare și o strânse în brațe.

În pofida ordinelor, pasagera lui nu era în stare să continue drumul altfel decât așezată în față. Așa că o instală pe scaunul din dreapta, coborî geamul, îi prinse centura și demară.

— Ce-ați pățit?

— Sunt obosită, atâta tot.

— Mi se pare că arătați foarte rău, zise șoferul aplecându-se spre torpedou.

Scoase de acolo un termos și i-l întinse.

— Beți!

— Ce e?

— Apă, trebuie să vă rehidratați.

Afară, aerul era rece, dar încă nu înghețat, cum avea să devină în cursul nopții. Vechiul Volvo gonea pe E15, un indicator anunța că până la Minsk mai erau 150 de kilometri.

— Într-o oră și jumătate suntem la locul de transfer.

— Cine mă duce la Minsk? întrebă Janice cu îngrijorare.

— O prietenă la care o să luați cina și o să dormiți peste noapte. Vorbește engleza, ca și mine. Începe să vă revină culoarea în obraji, odihniți-vă acum.

Janice își rezemă capul de tetieră și închise ochii. Restul drumului se desfășură în cea mai deplină tăcere. Pe la 15:00, șoferul ieși de pe autostradă. Soarele cădea oblic pe arborii rari și golași ce se înălțau de-a lungul benzinăriei. Volvoul se opri în parcarea din spatele unei clădiri.

— Mi-ar fi plăcut să păstrați o amintire mai frumoasă despre călătoria noastră, zise șoferul, cu regret.

— Vameșul ar fi putut să deschidă lada, răspunse Janice. Vă mulțumesc pentru tot.

— Eu trebuie să vă mulțumesc. Să aveți grijă!

Tipul îi întinse mâna. Janice zâmbi și îl îmbrățișă. Apoi șoferul îi arătă cu degetul un Opel break parcat în fața lor. Janice se dădu jos din camion, făcu un ultim semn de rămas-bun și se îndreptă spre mașină.

*

Marika era o femeie energică, vorbea mult, gesticulând chiar și în timp ce șofa, fapt ce n-o liniștea deloc pe Janice, care o asculta fără să aibă măcar o dată ocazia de a o întrerupe. Pe drum, Marika îi zugrăvi situația din Minsk și din orașele mari. Represiunea crescândă nu reușise să înăbușe voința celor ce-i țineau piept. Regimul lui Lucin era aproape să-și dea duhul. În toată țara, se constituiau grupuri de rezistență, mai numeroase cu fiecare săptămână. O revoltă era iminentă, nu mai lipsea decât liderul care să le unească și să le conducă spre victorie. Însă timpul îi presa, explică Marika. Lucin simțea că vântul începe să bată din altă direcție pentru el. Din palat răzbăteau zvonuri, dând de înțeles că, pentru a distrage atenția poporului, pregătea un război contra vecinilor din Vest. Televiziunea de stat blama Occidentul de multă vreme, dar de câteva săptămâni încoace ataca Lituania, acuzând-o că oferă adăpost criminalilor care vor să semene haos și că finanțează planuri de agresiune împotriva Belarusului. Fotografii ale opozanților regimului refugiați la Vilnius apăreau din ce în ce mai des în ziarele controlate de guvern. Dictatorul pierdea teren și se erija din nou în marele apărător al națiunii. Chiar fusese văzut intrând în palatul ce servea drept sediu al președinției îmbrăcat în uniformă militară și cu mitraliera în mână.

— Chiar are mijloace să declanșeze un război? întrebă cu îngrijorare Janice, fericită că poate în sfârșit să spună ceva.

— Are tancuri, avioane de vânătoare, soldați și polițiști care nu știu să facă altceva decât să-i asculte ordinele. În plus, datorită averii personale, Lucin ar putea să-și cumpere mai multe miliții private decât există pe fața pământului, barbarii din grupul Wagner și foștii soldați ai lui Assad, care crapă de foame. Important e să-i împiedicăm excesele înainte să fie prea târziu.

Opelul break poposi într-o parcare. Clădiri de zece etaje, de un cenușiu monoton, se înălțau în jurul lui Janice.

Marika opri motorul, ieși din Opel și păși apăsat spre ușa imobilului în care locuia.

Un iz acru plutea în hol. Pereții erau acoperiți de graffiti, însă liftul funcționa. Marika apăsă pe butonul pentru etajul șase și fredonă o melodie populară cât timp liftul urcă.

— De obicei, stau câte doi în cameră, dar astă-seară o să doarmă împreună cu toții. V-am pregătit patul, cearșafurile sunt curate, zise ea, pipăindu-și buzunarul în căutarea cheilor.

Cei patru copii ai Marikăi le întâmpinară cu țipete de bucurie, alergând să li se agațe de picioare, până când mama lor îi îndepărtă cu binișorul. Cel mai mic n-avea nici doi ani, cel mai mare, abia opt. Apartamentul era aranjat minunat, perdelele de la ferestre erau de un alb sfidător; covorul roșu din sufragerie părea imaculat.

Marika îi arătă lui Janice camera în care urma să doarmă, unde se vedeau două paturi suprapuse, un cufăr din imitație de răchită și un mic birou din placaj, apoi o invită în bucătărie.

Linoleumul sclipea în lumina tuburilor cu neon din tavan. Marika întreținea atent obiectele unei lumi pe care n-o putea schimba. Își legă în talie un șorț și se duse la aragaz.

— Patru copii sunt mult prea mulți, se plânse ea în timp ce aprindea focul. M-am îngrășat și părul meu și-a pierdut strălucirea. Pe ultimul nu-l voiam, dar acum îl iubesc la fel ca pe ceilalți. Soțul meu nu vine acasă astă-seară, nici în serile următoare, de fapt. Aleargă în stânga și-n dreapta, și nu mă refer la jogging, că n-ar mai fi așa de burtos, dar e un om bun. Nu poate să aibă numai calități, corect? Probabil că țâncii mei au frați și surori vitregi prin tot Minskul. Măcar pe ăia nu trebuie să-i hrănesc eu, râse Marika.

Janice se oferi s-o ajute. Marika arătă spre dulapul cu veselă, apoi spre masa din melamină. După ce puștii terminară de mâncat, Janice strânse farfuriile în timp ce Marika își îmbăia copiii. Apoi o însoți când îi duse la culcare, observându-i în tăcere, admirativă și gânditoare. Viața ei era atât de diferită de traiul de zi cu zi al acestei femei care o găzduia cu generozitate, fără a lăsa să se creadă o clipă că avea deja prea multă treabă. Curând, se așternu liniștea. Marika își scoase șorțul, luă două farfurii în care puse câte o bucată de păstrăv și le așeză pe măsuța joasă din sufragerie.

— Mâine-dimineață, îi duc pe cei mari la școală, după care vă conduc la Mihail. Bietul om, n-o să-și revină niciodată după moartea Dariei. Erau un cuplu foarte unit.

— Cum am ajuns până la dumneavoastră? întrebă Janice.

— Într-o dictatură, îi explică Marika, siguranța unei rețele de rezistență impune ca fiecare membru să nu cunoască decât o persoană, cel mult două. Ați fost adusă aici pentru că eram prietenă cu Daria, restul nu mă privește. Dacă aș fi arestată vreodată, nici măcar sub tortură n-aș putea dezvălui ceva ce nu știu. Acum ar trebui să dormiți, păreți epuizată.

— Dumneavoastră nu?

— Oh, nu, din fericire. Acum, că dorm copiii, începe seara mea de muncă.

— Aveți vești despre Nicolai și Roman?

— Niciuna de când a murit Daria. Înainte să fie asasinată, ea a transmis că Nicolai e destul de bine, dar eu nu cred un cuvânt. Roman e tânăr, rezistă mai ușor.

— Sunt indiscretă dacă vă întreb cu ce vă ocupați?

— Sunt jurnalistă, ca dumneavoastră.

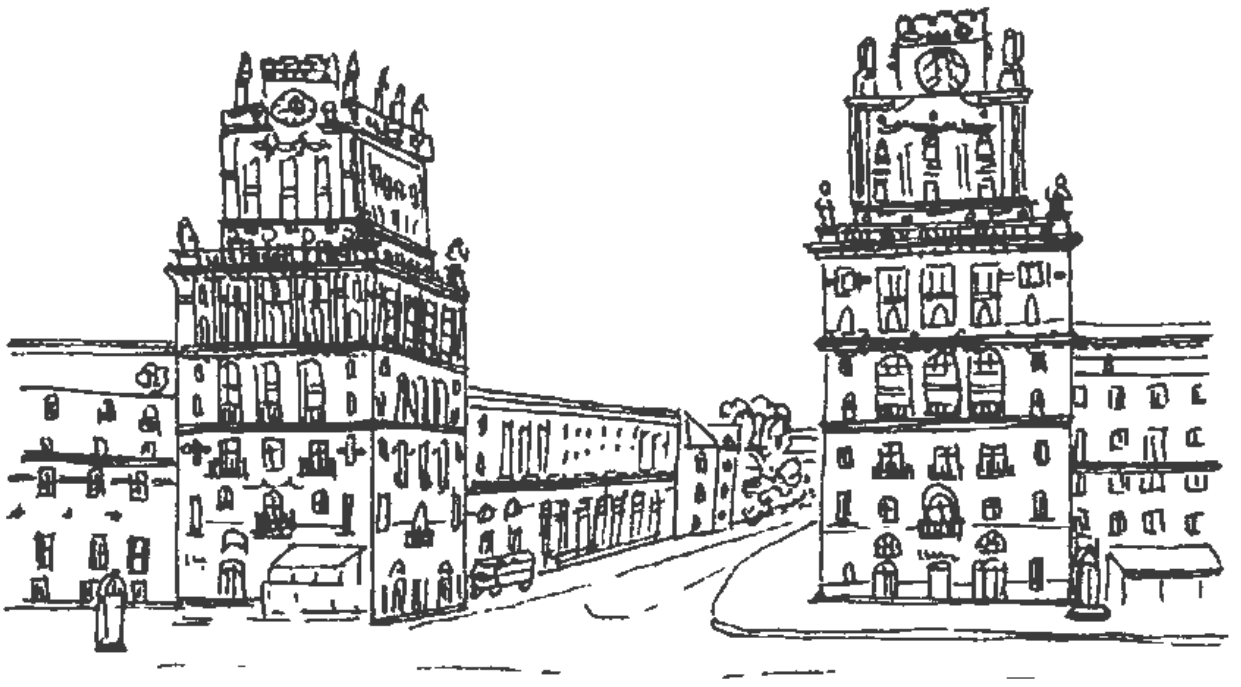

MINSK

16.

Londra și Madrid

Cordelia se examină în oglinda din baie. Își încordă maxilarele, întoarse puțin capul și se dădu mai aproape de oglindă: zărise un rid la coada ochiului. Se gândi în treacăt la Sheridon, se bucură că-i stricase weekendul, îl catalogă drept tâmpit și se întoarse în dormitor. Se întinse în pat, în fața televizorului, deși abia dacă auzea știrile. Lângă ea, laptopul scoase un clinchet. Mateo o ruga să intre cât mai repede pe forum. Cordelia oftă, tastă codurile și se conectă.

— Ce e? îl chestionă.

— Ce-i zgomotul ăsta? Ești singură?

Cordelia luă telecomanda de pe noptieră și stinse televizorul. Nu-i părea rău, știrile nu prezentau niciun interes. Prim-ministrul englez se împotmolise într-un nou scandal, ceea ce, în sine, nu era chiar o noutate.

— Vital își pune întrebări, continuă Mateo.

— Închipuie-ți că și eu, de dimineața până seara. Este epuizant, motiv pentru care sunt frântă.

— Cum stai?

— Logodnica ta are dreptate. Mania asta de a face pe profesorul devine până la urmă agasantă.

— Nu suntem logodiți, replică Mateo.

— Te iubește, o iubești, nu văd deloc care-i diferența.

— E mai complicat decât ai crede.

— Voi sunteți cei complicați, dar, în fond, e treaba voastră. Antenele vor fi desfăcute în noaptea asta, mijloacele de transport sunt pregătite și locurile de adunare, securizate. Eu mi-

am terminat treaba și i-am dat o mână de ajutor fratelui meu care n-o mai scotea la capăt odată. Și, dacă vrei să știi tot, intenționam să mă culc.

— Eu n-am primit până acum adresa ca să pătrund în site-ul principal. Nici Vital, i-o trânti Mateo.

— Janice a ajuns la fața locului doar de câteva ore, lasă-i timp să acționeze. Trebuie să evite orice comunicare, o să ne contacteze doar în ultimul moment. Dar știai deja toate astea, deci ce anume vrei de la mine mai exact?

— M-am gândit bine, mărturisi Mateo. Nu cred că lansarea operațiunilor din donjon e o idee bună. Când o să atacăm serverele din Belarus, guvernul o să ia în calcul mai întâi o agresiune venită de undeva din vecinătate. Nicio țară din Europa n-ar plănui să se ia de ei, nu atât de masiv, în orice caz. Riscăm ca ei să riposteze orbește atacând vinovatul cel mai probabil.

— Adică atacând infrastructura informatică din Ucraina? deduse Cordelia.

— Mă tem că da. Și, dacă Vital și Malik se vor pomeni rupți de lume, o să dăm de dracu'.

— Dacă te gândești la sistemele agenției mele de *backup*, nici nu se pune problema. Nu am mâinile suficient de libere. Imposibil să pornesc un asemenea atac fără să fiu prinsă, chiar dacă aș acționa noaptea. Traficul generat ar declanșa atâtea alarme, încât echipele mele ar înțelege imediat ce se întâmplă.

— Nu-ți face griji, nu m-am gândit să te pun în pericol, ci să lansez focul de artificii de la Roma.

— De la sediul tău? Ai înnebunit complet? Judecă puțin, Mateo. Dacă ne reușește misiunea asta, îți dai seama ce haos o să fie în comunitatea hackerilor? Și White Hat, și Black Hat o să vrea să descopere cine a dat lovitura. Rezistența belarusă nu dispune de echipamente pentru a desfășura o

operațiune de asemenea anvergură. Diviziile de armate informatice din China, Orientul Mijlociu, de la ruși sau de la nord-coreeni nu se vor bănui multă vreme între ele. Niciuna dintre aceste țări nu are vreun motiv să-l atace pe Lucin. După ce se vor convinge de asta și ca să-și dovedească nevinovăția, pun pariu că vor ajunge chiar să colaboreze pentru a-i demasca pe vinovați și a evita astfel un război cibernetic mondial. Vor proceda prin eliminare. Să fi fost o operațiune desfășurată de o agenție guvernamentală occidentală? Nimeni n-ar crede așa ceva. Atunci, ce alt grup e suficient de competent pentru a orchestra un atac care să paralizeze o țară?

— Nu suntem singurii.

— Ba tocmai că suntem. Și ai vrea să-ți asumi riscul ca ei să ajungă la tine? Exceptând cazul în care ai de gând să-ți faci bagajul și să-ți arzi toate serverele ca să dispari în primele două ore după începerea festivităților, ideea ta e absurdă. E o nebunie să-ți spun tocmai eu asta. Mă refer la mobilizarea unor armate întregi de hackeri lansate pe urmele celor care vor fi condus unul dintre cele mai mari atacuri DDoS[4] întreprinse vreodată.

— Știu toate astea, Cordelia, dar nu văd altă soluție.

— Și să faci pe kamikazele e o soluție? Eu o numesc prostie. Vital e la curent?

— Am început discuția spunându-ți că Vital își pune întrebări. Acum știi ce întrebări. Dar, te rog, nu le zice nimic celorlalți deocamdată.

— Atunci, de vreme ce sunteți amândoi la fel de țăcăniți, faceți ce vreți. Eu visam la o noapte bună de somn, acum s-a dus dracului, mersi.

Cordelia trânti capacul laptopului, clocotind de furie. Din cauza a ceea ce avea Mateo în cap, dar și fiindcă știa că el are dreptate, iar ea nu dispunea de o alternativă pentru a-l împiedica să

se sacrifice. N-ar fi putut să adoarmă dacă păstra toate informațiile pentru ea, așa că îl sună pe Diego.

*

Seara, Madrid și Londra

Diego se retrăsese în biroul său la sfârșitul programului. Se așezase la computer, decis să termine până dimineață ceea ce-l ținea ocupat de săptămâni întregi. Declanșarea operațiunilor nu mai era decât o chestiune de zile — trei, mai exact. Bucătăria erau deja închisă. Telefonul sună; numărul ascuns îl făcu să zâmbească. Cu o săptămână în urmă, cinase cu o tânără a cărei companie nu-i displăcuse deloc. O dusese acasă pe motocicletă și, cu toate că nu mersese cu viteză, ea îl strânsese de talie, cu mâinile îndreptate spre partea de jos a pântecului său, cu o hotărâre eliberată de orice reținere. Se sărutaseră în fața ușii și Diego se întorsese la el în zori. De atunci, se sunau pe rând, o dată la două zile, pe la miezul nopții. Diego își drese glasul și răspunse.

— Știi, frățioare, nu ducem lipsă de probleme și mă resemnasem cu ideea că tot ce întreprindem e iluzoriu. Însă azi s-a întâmplat ceva și m-am răzgândit.

— De ce azi? întrebă Diego, dezamăgit să audă vocea surorii lui.

— Am discutat adineauri cu Mateo și hotărârea lui aproape că m-a făcut să-mi dea lacrimile.

— Vorbești serios?

— Încep să am dificultăți în a citi fără ochelari, semn că tinerețea se cam duce, deci da, o să devin serioasă acum.

— Îți petreci viața cu ochii lipiți de ecran, du-te la un oftalmolog înainte să te consideri bătrână. Ce ți-a zis Mateo atât de bulversant?

— E secret.

— Dar cu siguranță m-ai sunat ca să mi-l împărtășești.

— Vrea să lanseze focul de artificii de la Roma. Te las să rumegi asta, nu mai am ciocolată și trebuie să mă duc să caut în bucătărie. Am o lipsă acută de zahăr.

— Atât de rău te simți?

— Mai rău.

Cordelia sări din pat, alergă în jos pe scări, își găsi fericirea într-un sertar și urcă înapoi în dormitor. Luă iar telefonul în mână.

— Mai ești?

Legătura se întrerupsese. Cordelia deschise laptopul și se conectă la forum, unde Diego o aștepta.

— Nu-i genul de discuție pe care s-o avem la telefon, îi spuse el.

Ea îi relată conversația cu Mateo și Diego recunoscu, la rândul lui, că prietenul lor nu se înșela. Dacă oamenii lui Lucin aveau să riposteze la atacul lor cibernetic, o să vizeze întâi Ucraina. Donjonul ar fi izolat de restul lumii și Grupul și-ar pierde cartierul general. Însă Diego împărtășea îngrijorarea Cordeliei referitoare la soarta lui Mateo.

— Sper că e asigurat, n-o să aibă altă variantă decât să-și distrugă toate echipamentele, adăugă ea.

— Dar echipamentele alea sunt și instrumentele lui de lucru.

— Îmi imaginez că știe el ce face.

— Nu, nu-ți imaginezi deloc. Mateo n-a fost scutit de suferință în copilărie, tatăl lui a murit ars în casa incendiată de trupele unui dictator. Ekaterina mi-a povestit. Mă tem că operațiunea noastră e un fel de răzbunare pentru el.

— Și ar fi așa de grav?

— Răzbunarea te orbește, cunoști expresia. Ekaterina e la curent cu ce are el de gând să facă?

— Nu, și nu știu dacă trebuie să-i spun sau nu. Mateo m-a pus să promit că n-o să vorbesc cu nimeni despre asta.

— Și acum, că mi-ai spus mie, presupun că o să mă lași să reflectez în locul tău.

— Exact. Dar tu cum stai cu treaba?

— Virusul principal e implantat, de fiecare dată când un angajat dintr-un minister trimite un e-mail la un alt minister, îl propagă în servere. Eu nu fac altceva decât să supraveghez traficul ca să nu existe niciun risc, dar majoritatea serverelor guvernului sunt infectate, Afacerile Interne, Justiția, Transporturile, Apărarea. În clipa asta când stăm de vorbă, viermișorul nostru se plimbă prin prefecturile oblastiilor și-și seamănă fantomele. În două zile, rețeaua obținută va fi suficientă pentru lansarea unui atac cibernetic major. Nu ne mai rămâne decât să facem rost de adresa IP a închisorii, Janice ar trebui să ne-o procure mâine.

— Atunci, pe mâine, tastă Cordelia, căscând. Noapte bună, fratele meu.

Închise laptopul și stinse lumina.

---

[4] Un atac DDoS vizează paralizarea serverelor unei infrastructuri saturându-le. În cazul unui atac de mare anvergură, care necesită mai multe surse, trebuie infectate sistemele destinate să adăpostească „zombi", care vor produce un efect de multiplicare a atacului inițial (*N.a.*).

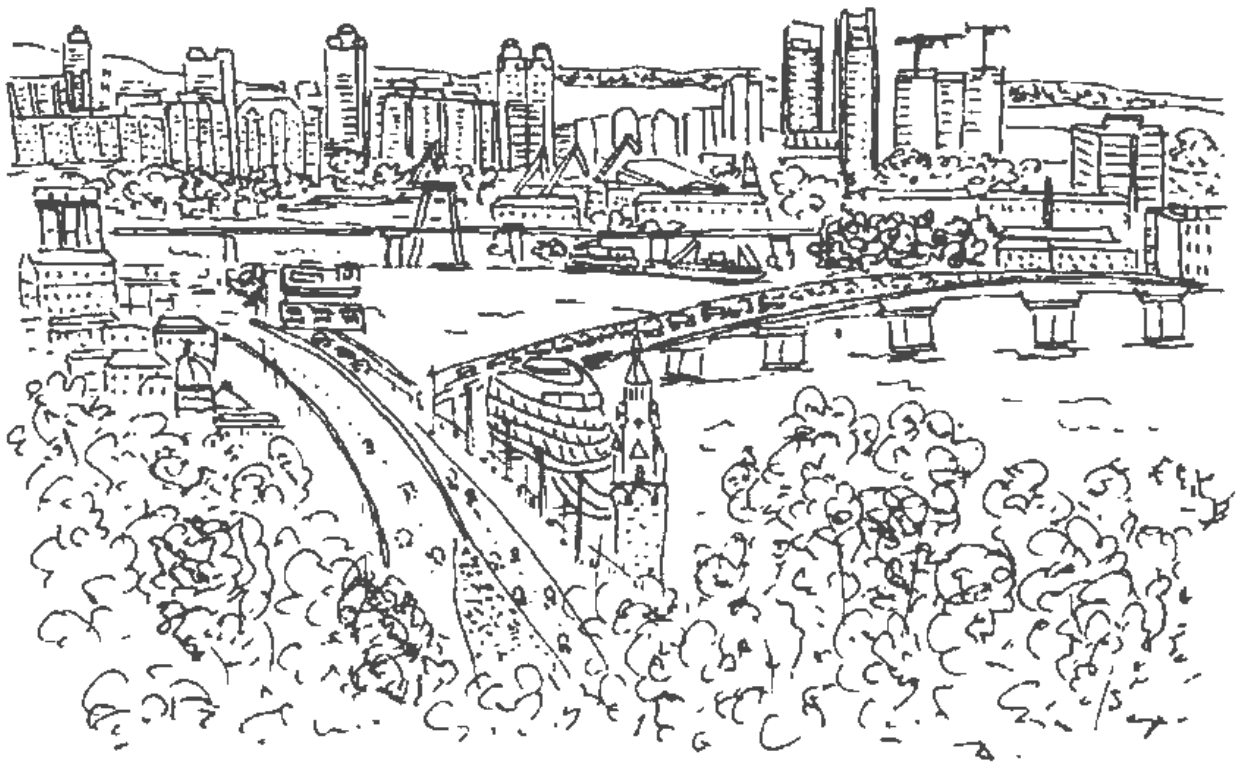

KYIV

17.

Joi dimineață, Minsk

Un coșmar îi bântuise noaptea lui Janice. Noa, închisă într-o ladă care se scufunda lent într-un lac, îi striga s-o ajute. După ce plonja în apele întunecate, Janice se zbătea s-o elibereze. Însă nu reușea, deși mâinile i se umpluseră de sânge. Lada își continua coborârea inexorabilă în adâncuri, în vreme ce Janice, neputincioasă, urca la suprafață și se trezea leoarcă de transpirație. Coșmarul o urmări și dimineață, când râsetele copiilor o făcură să tresară.

Janice se luă după vocile lor întretăiate de țipete și, cu părul vâlvoi, ajunse în bucătărie. Puștii, deja îmbrăcați, își terminau micul-dejun. Marika o informă că urmau să plece cât de curând, așa că avea timp doar de un duș.

Un sfert de oră mai târziu, familia urcă în break. Marika îi lăsă pe cei trei copii mai mari la școală, dar cel mic rămase prins în scaunul său. Marika demară și străbătu străzile foarte aglomerate dimineața; un vânt rece biciuia Minskul.

Peste puțină vreme, Opelul se opri lângă un șir de blocuri la fel de cenușii ca și cel în care Janice își petrecuse noaptea.

Mihail le deschise ușa. Janice intră prima în apartament. În fundul sufrageriei cu mobilier rustic, un zid de cărți rivaliza ca înălțime cu fereastra. Lângă un fotoliu, o aerotermă torcea ca o pisică bătrână. Marika afișă o expresie stupefiată când constată ce dezordine domnea în cameră de

la moartea Dariei. Se îndreptă spre canapea, bătu puțin pernele pentru a le reda forma, apoi se așeză comod și își descheie bluza ca să alăpteze copilul. Mihail își târșâi picioarele până la masă și o pofti pe Janice să ia loc. Tristețea îi copleșea întreaga ființă. Se duse tăcut în bucătărie, de unde reveni după câteva clipe cu o tavă în mâini. Puse pe masă o cafetieră, o zaharniță veche, din metal argintiu și trei cești din porțelan. Apoi turnă cafeaua neagră, consistentă, și se trânti pe scaun.

— Nu-i nimic de făcut ca să treci prin asta cu demnitate, zise el. Ar fi trebuit să mă asasineze pe mine. Trebuie să rezist de dragul fiicei noastre. Doar că nu reușesc.

Marika îl privea fix. Janice credea că o să se ridice să-l consoleze, însă Marika nu se mișcă, se mulțumi să ia în brațe copilul și să-l apropie de sân.

— Când va avea loc înmormântarea? vru să afle Janice.

— Nu va avea loc, răspunse Mihail cu voce obosită. Daria e în dormitor, mi-au adus-o ieri, mă duc după ea.

Părăsi încăperea și cele două femei schimbară priviri îngrijorate. Marika dădu din umeri, întrebându-se dacă nu cumva Mihail își pierduse mințile. Misterul se risipi când bărbatul se întoarse strângând la piept o urnă din alamă, pe care o așeză lângă cafetieră și o contemplă cu ochii umezi.

— Ar fi bucuroasă, îi plăcea mult cafeaua. Dimineața bea întotdeauna trei cești înainte să plece la muncă.

Izbucni în plâns. De data aceasta, Marika se ridică, puse bebelușul în brațele lui Janice și îl strânse pe Mihail într-ale ei. Copilul își lipi obrazul de pieptul lui Janice și, brusc, Janice nu mai auzi nici hohotele lui Mihail, nici cuvintele

de îmbărbătare pe care i le înșira Marika. Lumea se retrăsese dintr-odată, ca oceanul la reflux. Absorbită de ochii larg deschiși ai băiețelului care se uita atent la ea, Janice înțelese brusc și cu deplină claritate motivul luptelor sale, sensul pe care-l dăduse propriei vieți: să le ofere tuturor libertatea pe care ea o moștenise de la părinții săi.

— Cinismul lor nu are limite, se înfurie Mihail, arătând spre urna închisă cu un sigiliu din ceară purtând o siglă guvernamentală. Au afirmat că mașina ei a luat foc, de la un scurtcircuit, chipurile. Am sunat la pompieri, niciun vehicul n-a ars în seara morții ei. Au asasinat-o și au incinerat-o ca să nu existe vreo autopsie.

Mihail privi urna și se ridică în picioare. Durerea i se transformase într-o mânie greu de stăpânit. Se apropie de un bufet atât de masiv, că doi bărbați s-ar fi chinuit să-l deplaseze. Îl trase spre el fără să dea impresia că face un efort cât de mic.

— Am ceva să vă dau. Daria umplea pagini întregi cu notițe după fiecare vizită la Okrestina, le dezvălui el. A retranscris totul în engleză.

Lovi cu pumnul în dosul mobilei, eliberând o scândură care, odată scoasă, dădu la iveală un mic compartiment. De acolo, Mihail scoase o agendă mare, o deschise și se opri la o pagină pe care Daria schițase un plan bogat în texte explicative.

— Închisoarea cuprinde două clădiri, zise el. Cea din dreapta e ocupată de femei, cea din stânga, de bărbați. Deținuții politici sunt ținuți la primele două etaje.

Le arătă apoi diferite locuri din închisoare. Sasul de la intrare, vorbitorul, infirmeria, sala de mese, celulele ordonate în lungul unui coridor pătrat, curtea și amplasarea fiecărei camere de supraveghere. Daria schițase chiar și circuitul cablurilor care le legau de postul de securitate. Pe

alte pagini, apăreau orele la care se făcea rondul, rotația gardienilor, informații pe care Nicolai i le transmitea voalat, prin aluzii, atunci când ea îl vizita.

— Lucin nu suporta că Daria o susținea pe Sviatlania... Ea avea dovezi că acuzațiile de terorism aduse lui Nicolai au fost fabricate în întregime de guvern și se pregătea să le publice.

Janice era doar pe jumătate atentă la ce spunea Mihail. Se aplecase asupra planului, folosindu-se de notițele Dariei ca să-l interpreteze. După ce-l studie aproape o oră, descoperi ceva care-i îngheță sângele în vine. Camerele de supraveghere, alarmele și încuietorile electronice erau legate la o rețea locală, toate sistemele fiind conectate la un repartitor unic. Lucru avantajos, întrucât era de-ajuns să scoți repartitorul din uz pentru ca toate instalațiile să înceteze să funcționeze. Dar prezenta și un inconvenient major, fiindcă, prin definiție, o rețea locală nu comunica deloc cu exteriorul. Dacă asta se confirma, devenea imposibil să pătrunzi în ea de la distanță. Anihilarea sistemelor de securitate de la Okrestina s-ar fi putut realiza doar din interiorul închisorii.

— Am nevoie de un mijloc de comunicație absolut sigur, spuse Janice.

— La Minsk?

— Da, e urgent. Dacă vrem să-l scoatem pe Nicolai din închisoare, trebuie să intru în contact cu prietenii mei și nu pot risca să las urme.

— Daria avea acces la telefoane echipate cu cartele SIM de unică folosință, pot să-l sun pe un coleg de-ai ei ca să ne dea una.

Janice umbla de colo-colo prin cameră, încercând să găsească o soluție satisfăcătoare. Dacă toate convorbirile Dariei ar fi fost securizate, probabil că ea ar fi încă în viață.

— Prin ce mijloace le-a transmis informații lui Roman și Sviatlaniei atâtea luni?

— Nu mi-a spus niciodată.

Janice se apropie de fereastră; șuieratul aerotermei o împiedica să se concentreze. Apăsă discret pe butonul de oprire, fără să-și ascundă plăcerea când torsul aparatului încetă.

— I se întâmpla să se abată de la rutina ei, să facă vreun lucru ieșit din comun sau să se ducă într-un loc neobișnuit? întrebă ea.

— Rutină? Daria mergea la trei joburi într-o zi... Și vizita la Okrestina nu-i deloc ceva banal, se ofuscă Mihail.

— N-o criticam, replică Janice pe același ton. Nici pentru mine să mă aflu la Minsk nu-i ceva banal. Dacă vreți să vă răzbunați soția, puneți-vă un pic mintea la contribuție, fiindcă singură n-o să reușesc.

— Gata, calmați-vă, interveni Marika. Nu câștigăm nimic dacă ne enervăm și, în plus, am oroare de țipete, suport destule acasă. S-ar putea să am o idee, mi se pare cam ciudată, dar ce ne costă s-o analizăm? Daria trecea uneori pe la mine, neanunțată, dar întotdeauna în jurul prânzului. Apartamentul meu îi e în drum când se duce de la ziar la sediul ONG-ului. Mă rog, când se ducea. Cât pregăteam eu ceva de mâncare, ea se retrăgea în camera copiilor. La început credeam că vrea să se odihnească, să ia o pauză binemeritată, dar când mă duceam s-o chem la masă, mi se întâmpla s-o găsesc jucându-se pe consola băiatului mai mare, ceea ce mă amuza. Ea zicea că e o chestie puerilă, dar că o ajută să mai uite de griji.

— Ce joc juca? întrebă Janice.

— Contează? Habar n-am, nu i-am dat niciodată atenție.

— Încercați să vă amintiți ce se vedea pe ecran, e foarte important.

— Cred că erau niște omuleți făcuți din cubulețe, se plimbau prin camere desenate schematic.

Janice își luă haina și porni spre ușă.

— Ne întoarcem la dumneavoastră, anunță ea, știu cum trimitea Daria informații la Vilnius.

Marika se ridică la rândul ei, înhăță geaca lui Mihail din cuier și i-o aruncă.

— Ia cheile mele, îi spuse, însoțește-o tu până acasă la mine. În timpul ăsta, eu o să fac puțină ordine aici, în apartament.

*

— Într-o zi, va trebui să mă hotărăsc să-mi cumpăr o mașină nouă. Fiica mea stă la părinții Dariei, explică Mihail, pornind mașina. E departe de aici și mi-e groază de mersul cu trenul.

— De asta și de alte lucruri, replică Janice pe un ton nonșalant.

— Ce alte lucruri?

— Să vă hotărâți să trăiți, să mâncați, să beți, să râdeți, să vă culcați cu altă femeie. Deși, mai întâi, va trebui să vă cumpărați altă căciulă, vă stă oribil cu asta. Știu, e cam devreme pentru astfel de remarci și credeți că sunt lipsită de tact. Nu vă înșelați, n-am avut niciodată prea mult. Vorbesc fără ocolișuri. Dumneavoastră aveți o fiică, eu n-am. Dumneavoastră v-ați pierdut soția, eu, cea mai bună prietenă care-mi era ca o soră. Însă n-o să-i las să-mi strice viața.

Mihail nu răspunse. Parbrizul era aburit și el se mulțumi să coboare geamul de tot.

— Și, cândva, după ce vă veți recăpăta pofta de viață, va trebui să învățați și să reglați termostatul. La dumneavoastră în casă te sufoci, iar aici îngheți.

Reușise să-i smulgă un zâmbet. După ce ridică geamul pe jumătate, Mihail se întoarse spre ea.

— Nu mi-o imaginez pe Daria jucându-se jocuri video, nu i se potrivește, mărturisi el.

— Femeile sunt pline de resurse. Nu se juca deloc, comunica. Guvernele nu pot să supravegheze forumurile de jocuri. Serverele care le găzduiesc sunt prea numeroase, aflate în țări îndepărtate și protejate de firewalluri solide. Jucătorii se numără cu sutele de mii, e imposibil să-i identifici în timp real. Dar cred că Daria era și mai abilă, nu m-ar mira să se fi folosit de o platformă ca să ajungă în Darknet.

Opelul sosi la destinație. Mihail coborî și ocoli mașina ca să-i deschidă portiera lui Janice până să apuce ea s-o facă.

— Ce are căciula mea? întrebă el în timp ce-o conducea spre intrarea în imobil.

— E urâtă, răspunse Janice. Și să nu-mi povestiți că v-a dăruit-o ea.

— Nu, am ales-o singur.

— Dacă ea nu v-a zis nimic înseamnă că vă iubea cu adevărat.

Mihail dădu ochii peste cap. Janice semăna cu Daria, nu fizic, ci prin felul deschis de a vorbi, și, într-o anumită măsură, asta îi încălzea inima.

Câteva clipe mai târziu, intrară în camera unde Janice dormise lângă o consolă de jocuri desuetă, fără să se gândească o secundă că avea să-i fie de folos pentru a lua legătura cu Grupul.

Porni consola, își creă un profil și își alese un pseudonim ușor de identificat de prietenii ei, după care se conectă la site-ul jocului. Introducerea codului cu o manetă se dovedi mai complicată decât își imaginase, așa că trebui să o ia de la capăt de câteva ori până învăță cum să procedeze. Când se simți pregătită, intră pe Darknet și trimise un mesaj. În timp ce aștepta răspunsul, îl întrebă pe

Mihail dacă putea să-i facă o cafea și, cu aceeași ocazie, să-i pregătească un sendviș cu ceva comestibil, orice. Chiar și un baton de ciocolată i-ar fi prins bine. Nu mâncase nimic din ajun și abia se stăpâni să spună că murea de foame.

Trecură douăzeci de minute. Janice stătea cu ochii în ecran și devora o farfurie de brânză și o salată pe care Mihail o asezonase remarcabil. Bărbat de casă și galant, în mod clar Daria trăsese lozul cel mare, se gândi Janice. Însă admise că, dacă ea ar fi întâlnit un astfel de bărbat, n-ar fi știut cum să procedeze cu el.

În sfârșit, ecranul începu să pâlpâie.

— Ai ajuns la destinație? întrebă Ekaterina.

— A primit vreunul dintre voi o adresă referitoare la stadion? zise Janice fără altă introducere.

Ekaterina înțelese aluzia la închisoarea Okrestina.

— Nu, Mateo și Vital își fac griji din cauza asta și nu sunt singurii. Timpul ne presează, meciul trebuie să aibă loc curând, răspunse ea. Casa de bilete de acolo ar fi trebuit să ne-o comunice deja.

— Cred că am descoperit motivul pentru care n-au fost emise biletele de intrare și nu-i de bun augur. Doar controlul are acces la internet, vestiarele și părțile comune sunt legate la altă rețea.

— Un intranet?

— Probabil.

— *Fuck!* exclamă Ekaterina.

— Că bine zici! Și nu văd altă cale de a ajunge la concentrator. Fapt cu atât mai regretabil cu cât, având în vedere vârsta lui, a-l scoate din uz ar fi o treabă de câteva minute.

— O să-i previn și pe ceilalți, trebuie să găsim o soluție. Nu se poate să eșuăm așa de aproape de

țintă, nu pentru o chestie atât de stupidă, adăugă Ekaterina.

— Da, e destul de stupidă, dar și mai stupid e că am descoperit asta foarte târziu. Cine și-ar fi imaginat că e posibil așa ceva în zilele noastre? Acum, fii atentă! Ținând cont de natura problemei, nu puteți să faceți nimic... contrar mie.

— De ce? La ce te gândești?

— Să acționez din interiorul stadionului.

— Da, dar pentru asta, sunt necesare două condiții: să intri în contact cu un jucător care se află acolo, iar jucătorul respectiv să fie competent în materie. Ceea ce, având în vedere timpul de care dispunem, ține de domeniul miracolului.

— Tocmai.

— Tocmai ce? se neliniști Ekaterina.

— Eu sunt la fața locului...

— Ce vrei să zici?

— O să mă conectez iar pe acest canal diseară, în jur de ora 20, încheie Janice înainte de a pune capăt legăturii.

Stinse consola și se duse în sufragerie.

— Ați reușit să discutați cu prietenii, totul a mers bine? o întrebă Mihail.

— Cum nu se poate mai bine, îl asigură ea pe un ton hotărât. Avem câteva drumuri de făcut pentru a duce la bun sfârșit revoluția. Mai întâi, trebuie să-mi procurați telefonul cu cartelă SIM anonimă de care ați pomenit. Sper că e un model mic.

— Altceva?

— Credeți că aș putea să-mi sun avocatul de la sediul ONG-ului la care lucra Daria?

18.

Minsk

Opelul rula spre Agenția pentru Drepturile Omului. Janice nu scosese nicio vorbă pe drum.

— Ați devenit dintr-odată foarte îngândurată, zise Mihail, trezind-o din meditație.

— Să pui la cale evadarea lui Nicolai din centrul de detenție Okrestina, să-l duci până la frontiera lituaniană, s-o ajuți pe soția lui să se întoarcă într-o țară aflată sub dictatură, să organizezi lucrurile în așa fel încât populația să se răzvrătească la momentul fixat și să se îndrepte spre Minsk... are ce să te pună pe gânduri, nu?

— Credeti că avem vreo sansă de reusită?

Janice rămase tăcută. Mihail o privi, neliniștit.

— Uitați-vă la șosea, vă rog. Chiar vă închipuiți că aș fi aici dacă n-aș crede asta?

— Mă întrebam și eu, atâta tot. În orice caz, Daria credea cu tărie.

— Ar fi putut s-o trădeze cineva din anturajul ei?

— Nu, răspunse Mihail cu un calm de neclintit. Să te îndoiești de toată lumea, chiar și de cei apropiați e un venin pe care puterea caută să ni-l administreze picătură cu picătură, n-o să beau otrava lor. Colegii Dariei pe care îi veți întâlni sunt parte din rezistența contra regimului și suportă consecințele în fiecare zi, hărțuiți de poliție sau de fisc, interpelați pentru cea mai mică infracțiune, adesea chiar fără să existe vreuna. Anton, pe care o să-l cunoașteți curând, primește zilnic o amendă fiindcă a trecut pe roșu la un semafor care nu există.

— Atunci cum a aflat KGB-ul că Daria se pregătea să publice un dosar despre Nicolai?

— Era de mult în colimatorul lor. Ei duc un război de uzură împotriva noastră, ucid jurnaliști fără alt motiv decât descurajarea opozanților și anihilarea oricărei urme de rezistență. Mai bine puneți-mi întrebarea care vă preocupă. E posibil ca Daria să fi comis vreo indiscreție care să ne compromită planurile? Dacă ar fi așa, forțele de ordine ar fi trecut deja la arestări.

Mihail opri motorul în fața clădirii care găzduia birourile organizației pentru apărarea drepturilor omului.

— Contez pe dumneavoastră că o să vă purtați așa cum trebuie, o rugă Mihail, împingând ușa imobilului.

Un neon cu starterul defect pâlpâia în tavan, un altul își dăduse duhul, lăsând liftul din capătul sălii în semiîntuneric.

— Așa cum trebuie? repetă Janice în timp ce cabina se ridica scârțâind spre etajul al treilea.

— Moralul oscilează, toată lumea e foarte nervoasă, mi-au făcut o favoare permițându-mi să vă aduc aici, așa că nu puneți întrebări, atât vreau să spun.

Se lăsă tăcerea când intrară în birouri. Mobilierul datând din anii 1970 se potrivea perfect cu colaboratorii ONG-ului care păreau ieșiți dintr-un film de spionaj despre Războiul Rece. Toți ridicară ochii pentru o clipă, apoi se întoarseră la tastaturile și notițele lor. Un bărbat se apropie să-i întâmpine. Anton avea cam cincizeci de ani, purta un sacou din tweed, poalele cămășii șifonate îi ieșeau din pantaloni, iar încălțămintea era uzată. Janice găsea că are o figură frumoasă, figura unui om cultivat și modest, degaja o asemenea seninătate, încât îți doreai să te împrietenești cu el. Buzele groase răsăreau din

barba stufoasă pe care și-o mângâia cu mâna stângă; o mișcare circulară, făcută la intervale regulate, un tic, probabil. Îi invită pe Janice și pe Mihail să-l urmeze într-o cameră separată de sala redacției. După ce închise ușa, deschise un dulap metalic, luă o cutie mică de carton și scoase din ea un telefon Nokia vechi. Janice vru să știe dacă avea, printre comorile lui, un aparat cu clapetă. Anton cotrobăi în cutie și găsi unul care părea s-o mulțumească.

— Și cu telefonul ăsta intenționați să-l eliberați pe Nicolai?

— Printre altele, răspunse ea, uitându-se fix în ochii lui strălucitori.

— Înțeleg, zise Anton, mângâindu-și iar barba.

— Dar dumneavoastră nu vă temeți să vorbiți despre astfel de lucruri cu voce tare? întrebă cu neliniște Janice.

— Nu avem încredere în liniile telefonice, dar în birourile noastre nu există microfoane, dacă asta vă îngrijorează. E cineva permanent aici și facem toate verificările necesare după fiecare descindere a poliției.

Janice tăcu, privindu-l pe Anton cu o asemenea intensitate, încât până la urmă el zâmbi. Un zâmbet pe care ea îl consideră amabil și liniștitor și care îi aminti, în mod bizar, de maestrul Collins. Însă, spre deosebire de avocatul ei, Anton avea umeri largi și mâini magnifice.

— Daria nu și-a lăsat ceva lucruri pe-aici? bolborosi Janice.

— Nu, nimeni nu-și lasă lucrurile aici. Pot să vă mai ajut cu ceva? întrebă Anton.

Ea se gândi destul de mult; cei doi bărbați așteptau, nedumeriți.

— Nu, mă rog... Nu, răspunse într-un târziu.

— Atunci, mă întorc la treabă, presupun că și dumneavoastră aveți multe de făcut, conchise

Anton.

Îi întinse mâna, apoi o strânse pe a lui Mihail, care o conduse pe Janice spre ieșire.

— Vreți să-l invităm la cină? întrebă Mihail în timp ce Opelul demara.

— Isteață remarcă!

— Nu știu dacă isteață, dar sigur amuzantă. Dacă v-ați fi văzut fața...

— Ce avea fața mea? Oh, ajunge, sunt obosită, am dreptul, nu?

— Asta nu mă privește, dar pot să aflu ce intenționați să faceți cu telefonul? continuă Mihail. Oricum, să nu-l folosiți decât o singură dată, așa e regula. În fine, îmi închipui că știți deja.

Mihail conduse fredonând până la apartamentul său, ceea ce o agasă pe Janice, care dădu la maximum radioul.

Marika lustruise toată casa, bucătăria strălucea de curățenie; sufrageria arăta atât de impecabil, încât Mihail avu brusc impresia că Daria urma să se întoarcă seara acasă, să-l sărute și să se grăbească să-i citească o poveste fiicei lor, în timp ce el termina de pregătit cina. Îi mulțumi Marikăi cum se pricepu el mai bine, le conduse pe cele două femei până la ieșire, apoi închise ușa apartamentului peste singurătatea lui.

*

Seara, a doua petrecută la Minsk, Janice se refugie în camera ei până la ora cinei. Își petrecuse sfârșitul după-amiezii studiind planul închisorii Okrestina și memorând toate notițele Dariei. La ora 20:00 deschise consola de joc și se conectă la forum.

Mateo, Cordelia, Diego și Vital erau online.

— Care sunt veștile? întrebă Janice.

— Logistica este pusă la punct, răspunse Cordelia.

— Și serverele infestate, anunță Diego.

— Dar avem o divergență de păreri în privința locului din care să lansăm operațiunile, mărturisi Vital. Iar Mateo...

— Mi se rupe de divergențele voastre, adevărata întrebare este dacă putem lansa ceva, orice, îl întrerupse Janice. Avem o problemă serioasă.

— *Oslo* ne-a prevenit, studiem problema...

— Ea nu-i aici? întrebă Janice.

— Nu. S-a izolat în casă, căutând o soluție, răspunse Mateo.

— N-o să găsească, nu există decât o soluție pentru a neutraliza sistemele de securitate: să acționez din interior. Nu-i vina nimănui, e doar ghinion, cum spunea bunicul.

— Și cum ai de gând să procedezi? întrebă Cordelia.

— Credeam că ați înțeles toți.

— Ți-ai pierdut mințile? sări Cordelia.

— Ai o idee mai bună?

— Nu există idee mai proastă decât a ta, n-ai dreptul să faci asta! se enervă Diego.

— În locul meu, ai proceda la fel. Când o să ne întâlnim, o să vă povestesc ce-am trăit azi, știu că o să râdeți de mine, dar jur că totul mi-a devenit acum clar. Și dacă e să nu ne vedem prea curând, puteți să depuneți mărturie că sunt nebună, iar eu n-o să mai pot să afirma contrariul. Orice s-ar întâmpla, o să susțin că am acționat singură, aveți cuvântul meu.

— Nu asta-i problema, interveni Mateo. Lasă-ne puțin timp, o să facem totul ca să găsim altă soluție.

— Timp? Nu mai avem timp. În plus, după ce a deturnat un avion de pasageri, nu cred că Lucin ar îndrăzni să ucidă o jurnalistă străină.

— E capabil de orice. Te rog, renunță, o imploră Cordelia.

— Să renunț când sunt atâtea în joc? Și, în fond, ce risc? Câteva săptămâni de detenție înainte de a fi extrădată? Și, dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, amintiți-vă că israelienii nu-l abandonează niciodată pe unul de-al lor. Amintiți-vă și că există două vestiare la stadion; potrivit informațiilor pe care le-am obținut, o să fiu în cel din dreapta. Nu mă uitați, contez pe voi.

Janice întrerupse legătura. Se ridică, surprinsă că se simte atât de calmă și de hotărâtă. O găsi pe Marika în bucătărie și se oferi s-o ajute.

— Eu o să-i spăl pe cei mari, dar, dacă vreți să-i faceți baie celui mic, răspunse Marika, ar fi o bucurie. Mi se pare că vă înțelegeți bine.

— Și mie mi se pare la fel, replică Janice, zâmbind larg și luând bebelușul în brațe.

În baie, o amintire ascunsă în adâncul memoriei răsări brusc. Când duse copilul la culcare, începu să fredoneze un cântecel pe care i-l cânta tatăl ei seara. Băiețelul adormi imediat și Janice părăsi camera în vârful picioarelor.

Marika o aștepta în sufragerie; după cină, ciocniră amândouă pentru căderea tiranului și pentru libertate.

O sticlă de vodcă și câteva confidențe de ambele părți erau ultimele amintiri ale nopții.

*

Vineri dimineață, Minsk

Janice se trezi într-un apartament în care domnea liniștea. Scoase capul pe ușă, se duse în sufragerie, apoi zări un bilet în bucătărie, sprijinit de cafetieră.

Vă las să dormiți, profitați de norocul ăsta.

Eu nu mă întorc decât pe seară, un rând de chei e agățat în hol.

Pe diseară,

Marika

Janice scotoci în geanta de voiaj căutând niște haine potrivite pentru vremuri dificile. Alese o pereche de blugi, un pulover gros pentru nopțile reci și o geacă de piele care să-i fie ca o a doua piele. Apoi scoase un rucsăcel din pânză, pe care îl îndesase în bagaj, și își puse în el pașaportul și laptopul. Se fardă — lucru rar — și se privi pentru ultima oară în oglinda din hol, înainte de a închide ușa apartamentului, lăsând cheile acolo unde le agățase Marika. Când o să le găsească seara, o să înțeleagă, cu siguranță.

După ce merse sub soarele hibernal până la Gara Centrală, Janice se urcă în autocarul care lega Minsk de Vitebsk. Drumul dura trei ore. Îi promisese lui Efron un articol pentru suplimentul de weekend și conștiința sa profesională nu o să aibă niciun motiv să sufere din cauza deciziei pe care o luase.

Dacă Minskul cenușiu își merita numele, Janice descoperi la țară o oarecare poezie, ceea ce o făcu să admită, în timp ce contempla arborii golași înșirați pe marginea șoselei, ca niște fantome în exod, că poate ideile ei nu erau atât de clare pe cât și-ar fi dorit. Se gândi la Marika, îi lăsase aproape toți banii pe care-i avusese la ea drept compensație pentru mesele pe care i le pregătise. Spera că n-o să se supere. Apoi gândul îi zbură la bebelușul pe care îl strânsese cu atâta plăcere în brațe. Poate că era mai bine să nu aibă copii, se considerase întotdeauna educată, dar prea lipsită de finețuri ca să simtă vreo urmă de vinovăție pentru excesele sale.

Când mai avea puțin până la destinație, îi veni în minte chipul lui Anton, cu barba lui bogată și își dădu seama în sfârșit de ce i se păruse atât de deosebit în decursul scurtei lor întâlniri: privirea lui te subjuga.

— Nu-i momentul pentru sentimentalisme, mormăi în timp ce cobora din autocar.

Potrivit hărții pe care o consultase, muzeul Chagall se afla la zece minute de mers pe jos. Parcurse străzile din Vitebsk pe un vânt înghețat, strângându-și cu mâinile gulerul gecii de piele.

Muzeul nu arăta deloc grozav. O căsuță din cărămizi roșii, cu acoperiș de tablă din care se ridicau trei coșuri de șemineu. O ușă din lemn și trei ferestre zăbrelite străpungeau partea dinspre stradă a clădirii.

— Modestă, nu-i așa? zise o voce în spatele lui Janice, făcând-o să tresară.

Se întoarse și se pomeni față în față cu un bărbat extrem de slab și cu înfățișare sobră. Silueta fragilă era acoperită cu o haină veche din lână gri. Pe Janice o surprinse că i se adresase în engleză.

— Nu aveți aerul că sunteți de pe-aici, dar mi se pare că ați înghețat de tot, continuă bărbatul ca răspuns la privirea ei mirată. Vreți să intrați? Înăuntru e cald. O cafea o să ne prindă cum nu se poate mai bine.

Pe pereții casei în care Chagall își petrecuse copilăria, Janice descoperi opere de artă religioasă. În timp ce custodele locului aprindea un mic aragaz pe care începu curând să bolborosească o cafetieră veche din metal, ea dădu roată celei de-a doua săli, plină toată cu desenele artistului. Crochiuri ale vieții casnice, donate de fiica sa, îi explică amabil custodele.

— E modest, dar autentic, adăugă el, apropiindu-se. Pot să vă întreb ce vă aduce la Vitebsk?

— Un articol despre Chagall pe care trebuie să-l scriu pentru ziarul meu, răspunse Janice fără a se mai teme să-și dezvăluie profesia.

— În acest caz, nici nu veți găsi un loc mai bun, afirmă bărbatul.

O conduse spre un mic spațiu din capătul celei de-a doua încăperi și aprinse un proiector. Un film alb-negru despre viața pictorului începu să se deruleze pe un perete.

Bărbatul vorbi mult, îl iubea pe Chagall într-atât încât îi dedicase întreaga viață. Janice își notă toate cuvintele lui, trebuia să umple șase pagini. Când se despărțiră, avea materialul necesar pentru ca Efron să fie mulțumit.

Luă trenul ca să se întoarcă la Minsk, era o cursă directă. Cât ținu călătoria, își scrise articolul pe laptop și îl reciti de mai multe ori. După ce îl consideră terminat, compuse un e-mail către redactorul-șef și conectă telefonul cu clapetă pe care i-l dăduse Anton. I se rupea complet de instrucțiunile lui.

Efron,

Mă confrunt cu probleme serioase. Nu-i vreo noutate, dar de data asta prefer s-o afli de la mine. Nu-mi reproșa nimic, e pentru o cauză bună. Și, dacă mă gândesc bine, cred că așa a fost întotdeauna. Când o să înțelegi ce mi se întâmplă, sună-l pe Collins și spune-i să aștepte ziua de luni ca să intervină. A comis o indiscreție când m-am întâlnit cu el la Londra; știu că m-ai ajutat deja, habar n-aveam și delicatețea ta mă face să mă simt și mai vinovată pentru cuvintele dure pe care ți le-am adresat când am plecat de la redacție. Îți scriu fiindcă am în continuare nevoie de ajutorul tău. Nu știu când o să mă pot întoarce la Tel Aviv, de fapt, nu știu nici măcar dacă o să-mi revăd vreodată casa frumoasă din Florentin. Atât de serioasă e toată treaba. Sună-l pe David, spune-i

că-l iubesc mult și că tot ce este al meu este și al lui, chiar dacă deja bănuiește asta. Și pe tine te iubesc, ca pe un mentor pe care îl admiri și îl respecți. Nu se cuvine să-i spui astfel de lucruri unui superior ierarhic, dar tu însemni mai mult de-atât pentru mine. Îți mulțumesc că mi-ai acordat încredere, că ai fost foarte exigent în toți acești ani, îți mulțumesc și pentru răbdare.

O ultimă precizare. Noa n-a încetat niciodată să te iubească, s-ar supăra teribil pe mine că-ți spun asta, dar cred că e important să știi dat fiind că și reciproca e adevărată.

A ta devotată jurnalistă,

Janice

P.S. N-o să-mi pot corecta articolul, ești liber să tai din text dacă ți se pare prea lung sau plictisitor pe alocuri.

Atașă articolul la e-mail și îl trimise.

Când trenul ajunse la marginea orașului Minsk, Janice se duse la toaletă. Zăvorî ușa, sparse laptopul și telefonul cu o lovitură violentă cu călcâiul și le aruncă pe geam.

În gara din Minsk, coborî din vagon și se duse glonț la cei trei polițiști care stăteau la capătul peronului. Le spuse că e o jurnalistă intrată fără viză în Belarus. Polițiștii o arestară pe loc.

Cu zece minute mai devreme, membrii Grupului 9 primiseră un mesaj care-i anunța că misiunea continuă.

CASA LUI CHAGALL DIN VITEBSK

19.

***

— *Cum ați înțeles ce avea să facă Janice?*

— Ceea ce nu înțelegeam era de ce nu pot să localizez rețeaua de securitate a închisorii; nu-mi explic de ce nu am luat în calcul ipoteza cea mai logică: că nu e conectată la internet. Asta demonstrează că mai am multe de învățat. În privința lui Janice, am anticipat că, în caz de eșec, o să ia măsuri drastice pentru a duce la capăt planul. Și tare mă tem că n-a cântărit cu adevărat consecințele eroismului ei. Janice este epuizată mental, iar Grupul i-a subestimat starea psihică. Deși trebuie să recunoaștem că a descoperit soluția unei probleme care ar fi compromis operațiunea. Misiunea poate continua și asta i se datorează, cu condiția să găsească o cale de acces la concentratorul rețelei, lucru nici pe departe sigur, mai ales că eu nu mai pot s-o ajut. Curând va fi ruptă de lume.

— *Unde se află ea acum?*

— În clipa asta, la Minsk, într-un comisariat din centru. Polițistul care o interoghează tocmai a trimis un raport către superiorii săi. Agenții KGB nu vor întârzia să vină după ea. Ei o să continue interogatoriul, apoi o s-o ducă la închisoare.

— *Există certitudinea că o vor încarcera la Okrestina?*

— Janice e la capătul puterilor, dar inteligența i-a rămas intactă. Toți deținuții politici sunt închiși la Okrestina. Dar înainte să fie dusă acolo, ar trebui să aibă dreptul să dea un telefon și sper să-l sune

pe singurul om care-i poate garanta supraviețuirea.

— *Cine este acest om?*

— Persoana de contact despre care i-a pomenit avocatul ei. Blansky este un om cu afaceri prospere de ambele părți ale graniței. Nu toți oligarhii sunt niște fiare. Unii au conștiință și cred încă în valorile democrației.

***

Sediul KGB, Minsk

O Skoda se opri pe strada Jassienina la numărul 67. Doi bărbați în geci negre, cu însemne aurii pe berete, intrară în comisariat. Un agent de pază îi conduse într-o sală de interogatoriu.

Janice, cu mâinile încătușate, așezată pe un scaun de metal, îi privi sfidător.

Bărbații nu-i acordară nicio atenție, nu rostiră niciun cuvânt și o ridicară de subsuori înainte de a o târî fără menajamente spre mașina lor. Unul dintre ei o apăsă pe cap pentru a o forța să se aplece și o împinse pe bancheta din spate. Apoi trânti portiera, se instală pe scaunul din față și îi făcu semn colegului său să demareze.

Skoda gonea nebunește, șoferul ignora semafoarele, de parcă străzile din Minsk îi aparțineau doar lui. Janice privea pe geam. Pe trotuar defilau siluete, dar îi era imposibil să distingă chipurile. Pe măsură ce se apropia de cartierul general al KGB-ului, avea impresia că este sustrasă din lume. În fața mașinii apăru o clădire impunătoare, moștenire a aparatului sovietic care construia edificii de natură să-i reducă pe oameni la statutul lor mărunt în fața autorității puterii, imitându-i pe constructorii care înălțau catedrale pentru ca omul să se simtă minuscul în fața lui Dumnezeu. De fapt, intrarea în sediul KGB,

flancată de patru colonade având deasupra un antablament corintic, se voia a fi imaginea unui templu grec.

Un bărbat cu geacă neagră ieși din mașină, o apucă pe Janice de braț și o împinse cu putere spre clădire.

Când pătrunse în imobil, Janice avu senzația că timpul s-a oprit. O duseră pe un culoar atât de lung, că nu i se vedea capătul; cei doi cerberi mergeau cu pas regulat, ghetele lor izbeau pardoseala în ritmul unui marș militar. Ciocăniră la o ușă, un bec verde fixat în cadrul din lemn se aprinse și, cu o mișcare din cap, cei doi îi ordonară lui Janice să intre.

Un ofițer în costum gri, așezat la birou, îi făcu semn să ia loc pe un scaun lipit de perete și își continuă lucrul. Ignorând-o cu aroganță, tasta la un computer, se oprea din când în când să studieze ecranul, după care continua să scrie. Secundarul unei pendule măsura timpul cu un tic-tac obsedant. Janice refuză să dea vreun semn de anxietate.

Trecu o oră până când ofițerul i se adresă în sfârșit.

— Vasăzică, începu el într-o engleză desăvârșită, ați intrat ilegal în țara noastră. De ce?

— Ca să scriu un articol.

— Un articol, ia te uită! Ce fel de articol? insistă el, rostind apăsat fiecare silabă ca să-și dea importanță.

— Despre pictorul Marc Chagall.

— Opera lui e interesantă, comentă ofițerul. Și de ce n-ați cerut viză?

— Jurnalul la care lucrez a depus o cerere, administrația dumneavoastră n-a răspuns, iar noi avem un termen de predare de respectat.

— Respectat?

Tăcu câteva clipe, privind-o pe Janice drept în ochi și își luă un aer profesoral.

— Ați ales cuvântul pe care-l căutam. Respect. Un sentiment de mare valoare în societate, care te îndeamnă să arăți considerație instituțiilor. Dacă eu aș cere să vă vizitez apartamentul și dumneavoastră ați întârzia să-mi răspundeți, aș fi îndreptățit să vă forțez ușa? Ați considera asta — se prefăcu că-și caută cuvintele pentru a face impresie — respectuos?

— Nu, răspunse Janice, plecându-și ochii.

— Totuși este ceea ce ați făcut. Ce mi s-ar întâmpla dacă, neavând niciun respect față de poporul, instituțiile, țara dumneavoastră, aș intra în Israel cum aș avea chef? Mi s-ar oferi un ceai, poate o gustare, o saltea pe plajele dumneavoastră?

— Nu, recunoscu ea, derutată de calmul interlocutorului.

— Și articolul respectiv... aș putea să-l citesc?

— Nu-l mai am la mine, l-am trimis deja.

— Prin poștă? În cazul ăsta, înseamnă că nu sunteți foarte grăbită.

— Pe mail.

— Foarte bine, de pe ce calculator?

Janice nu răspunse imediat, încerca să înțeleagă unde voia el să ajungă. Era stăpân pe situație și întrebările lui o năuceau.

— Al meu, zise într-un târziu. L-am uitat în tren.

— Evident, l-ați uitat în tren, repetă el, pe un ton sarcastic de astă dată.

Trase un sertar, scoase un pachet de țigări și își aprinse una. Apoi suflă un rotocol de fum și, dus pe gânduri, îl privi cum se împrăștie.

— Știți ce consider ciudat? continuă el, după o tăcere îndelungată.

— Că nu mi-ați oferit o țigară, deși păreți a fi un gentleman perfect? răspunse Janice imediat.

Bărbatul păru amuzat de aplombul ei. Îi aruncă pachetul. Janice îl prinse din zbor, în ciuda cătușelor. Apoi se uită fix la interlocutorul ei, așteptând să-i arunce și bricheta. Însă bărbatul se ridică, se apropie de ea, îi aprinse țigara și se așeză pe un colț al biroului.

— Am făcut cercetări despre dumneavoastră. Chiar sunteți jurnalistă, în privința asta n-ați mințit, dar n-am găsit niciun articol despre pictură, muzică sau cinema pe care să-l fi semnat. Texte politice, da, am descoperit din abundență. Arta e o pasiune recentă? O să-mi reformulez prima întrebare, cu speranța că de data asta veți răspunde fără să mă luați drept un imbecil. De ce ați venit în Belarus?

— Ca să descriu viața sub dictatura președintelui Lucin, răspunse ea calculat și fără ca din voce să-i răzbată vreo urmă de ezitare.

— Dictatură? Ce jurnalistă deplorabilă! Păreți prost informată. Mai bine v-ați limita la rubricile culturale, ripostă el indignat. Belarus este republică, iar președintele nostru a fost ales în mod legitim.

— Reales într-o țară în care singurele publicații care apar sunt cele autorizate de conducere, în care opoziției i s-a pus botniță și alegerile au fost trucate.

Ofițerul îi luă cu delicatețe țigara dintre buze, o strivi în scrumieră, apoi se răsuci și îi arse o palmă zdravănă. Janice se clătină pe scaun. El o prinse ferm ca să nu cadă.

— Eu vă bănuiesc că sunteți o spioană în solda unei țări străine. Riscați zece ani de pușcărie, timp din belșug ca să învățați să respectați legile și pe oamenii care vi se adresează politicos.

Lui Janice, ametită, îi luă câteva secunde să-și revină; își frecă obrazul și-și privi palma în căutarea unei dâre de sânge. Bărbatul o lovise

intenționat în așa fel încât să nu-i lase pe față decât un semn vag, care avea să dispară înainte ca Janice să fie fotografiată.

— Credeți că m-aș fi predat dacă aș fi spioană?

— Într-adevăr, și asta mi se pare ciudat, de ce ați făcut un asemenea gest?

— Ca să intru în legalitate, replică Janice, arogantă.

— Vă sfătuiesc să nu vă jucați cu răbdarea mea. Scrieți-mi o listă cu toate persoanele cu care v-ați întâlnit pentru acest așa-zis articol. N-ați pornit în călătorie dintr-un capriciu și fără să vă organizați. Nume, adrese și numere de telefon, vă rog, îi ordonă bărbatul, dându-i cele necesare.

Janice se uită la creionul și la blocnotesul pe care i le pusese pe genunchi. Trebuia să acționeze repede, să-l convingă că nu e vinovată de ceea ce o acuza el, să-l determine s-o considere o simplă opozantă a regimului, lucru de așteptat din partea unei jurnaliste care trecuse ilegal frontiera. Spionajul ținea de o dimensiune juridică complet diferită, la care ea nu se gândise până atunci; se temea să nu-și petreacă zilele următoare în birourile KGB-ului, ceea ce i-ar fi dat peste cap toate planurile.

— La naiba, am venit să spionez ce? Un regim pe ducă? Paranoia unui autocrat degenerat, egoul fără margini al unui om ironizat în toată lumea pentru înscenările lui jalnice? Modul în care își izolează poporul pentru a-l hrăni cu o realitate ruptă de lume? Agresivitatea unui dictator expirat care mai ține frâiele răului doar grație câtorva oameni prea lași ca să se opună nebuniei lui și să-și protejeze concetățenii?

Ofițerul ridică mâna ca s-o pălmuiască iar, însă își opri gestul la jumătate, uimit că Janice nici nu clipise sub amenințarea unei noi lovituri. Ea afișă

o atitudine și mai disprețuitoare, privindu-l sfidător.

— Sunt jurnalistă, n-o să-mi divulg sursele, e o chestiune de etică și de onoare, două cuvinte al căror sens păreți să-l ignorați.

Pe fața slabă a ofițerului nu se mai putea citi nimic. Poate că în final vorbele lui Janice îl tulburaseră. Se uită la ea tăcut, aproape nemișcat. Își atinse apoi ușor mustața. Apoi brusc ieși din amorțeală și se duse să se așeze la birou.

— Mărturisiți adevăratul motiv pentru care vă aflați aici și voi face ca pedeapsa să vă fie redusă la jumătate. Cinci ani înseamnă mult. Gândiți-vă la plăcerile vieții pe care le veți pierde... Aveți familie care vă așteaptă în Israel? Prieteni, un iubit?

— Pe nimeni, răspunse Janice, orgolioasă.

— Tristă constatare, nu-i așa? oftă el, îndreptând indolent degetul arătător spre ea.

El, pe de altă parte, își întemeiase o familie, îi explică mândru, și nu intenționa să întârzie la cină. Înainte de a fi dusă în celulă, Janice avea dreptul să dea un telefon, dar era de datoria lui să nu irosească resursele statului pentru a-i ajuta pe infractori.

— Trei minute, nicio secundă în plus, decretă el. Și bineînțeles, nu o convorbire internațională. După care veți fi închisă.

— Aici? întrebă Janice, cuprinsă de panică la ideea că planul ei dă greș.

— Nu, într-un loc care o să vă fie de folos. După câteva zile și nopți petrecute la Okrestina, o să înțelegeți că cinci ani în plus vor părea oribil de lungi. Poate atunci vă veți hotărî să vă arătați mai rezonabilă.

Janice luă creionul și scrise numărul pe care avocatul ei o pusese să-l învețe pe de rost când fusese la Londra. Ofițerul formă numărul în locul ei și îi întinse receptorul.

La celălalt capăt al firului, o voce întrebă cu îngrijorare cine e la aparat. Janice declară că este o prietenă a maestrului Collins și că dorește să vorbească urgent cu domnul Blansky.

*

Seara, Londra

Collins tocmai se pregătea să plece de la birou când îi sună mobilul.

— Protejata dumneavoastră s-a vârât într-o mare încurcătură, îl anunță Blansky.

— Adică?

— A fost arestată la Minsk de către KGB. M-a sunat adineauri, o duc la închisoare.

— Puteți s-o scoateți de-acolo?

— Deocamdată e imposibil. Când o s-o judece, vedem pe cine mituim. Până atunci, pot aranja să nu o brutalizeze gardienii. Cu bani, evident.

— Nu vă zgârciți, o să vă despăgubesc. În ce stare era când ați vorbit cu ea?

— Cel puțin îngrijorată. Ei o bănuiesc de spionaj.

— E ridicol! se enervă Collins.

— Judecătorul va trebui convins de contrariu, nu eu.

— Aveți un confrate acolo suficient de calificat ca să-i asigure o apărare corectă?

— Da, însă n-ar avantaja-o. Merge să-l mituim pe șeful gardienilor din pușcărie, dar să se prezinte în fața justiției asistată de un avocat renumit pentru a reduce faptele la o simplă încălcare a legii ar trezi bănuielile tribunalului. Prietena dumneavoastră e străină; dacă nu iese în evidență, cresc șansele să fie condamnată doar la plata unei amenzi și trimisă peste graniță.

— Cât timp mai e până la prima audiere?

— Ar trebui să apară în fața instanței în regim de urgență, ceea ce în Belarus înseamnă mâine sau

luni. O să vă informez imediat ce procesul va fi anunțat.

Blansky închise. Collins își scoase paltonul și-l aruncă înfuriat pe fotoliu. Începu să se plimbe de colo-colo, încercând să-și adune ideile. Își turnă discret un pahar cu whisky, apoi încă unul, pe care-l bău la fel de repede. Un glas interior îi aminti că ar trebui să-și păstreze mintea clară, însă Collins nu se simțea nicicând mai performant decât atunci când se afla sub influența alcoolului. În liniștea biroului său, auzi bătaia Big Benului plutind peste Tamisa. Luă dosarul lui Janice dintr-un vraf ce contribuia la dezordinea în care îi plăcea să lucreze. Collins nu se gândise niciodată să se pensioneze, dar în seara aceasta simțea întreaga ticăloșie a oamenilor apăsându-l ca o povară. Un al treilea pahar o să-l ajute să-și regăsească toată combativitatea. Luă telefonul să sune la Tel Aviv.

— Știam că intenționa să plece acolo, mărturisi Efron. Voia să asiste la funeraliile unei colege de breaslă. Trebuia să-i obțin viză. Dar știți cât e de nerăbdătoare.

— Și ați obținut viza? întrebă Collins. Ar aranja de minune lucrurile.

— Mi-a cerut-o chiar înainte să vină la dumneavoastră, la Londra. A fost cam din scurt, ca să nu zic mult prea din scurt.

— Să comentăm arestarea ei ar putea agrava rezultatul procesului, riscăm ca autoritățile belaruse să facă din asta o chestiune de principiu. Nu vrem ca Janice să servească drept pretext regimului pentru a-și întări autoritatea. Totuși mă întreb dacă nu cumva putem folosi un subterfugiu.

— La ce gen de subterfugiu vă gândiți?

— Să lansăm la Londra zvonul că Janice s-a dus la Minsk pentru a obține dovezi că Ayrton Cash

este agent al Estului.

— Și cu ce ne-ar ajuta asta?

— Cash lucrează pentru Lucin, nu avem o dovadă formală, dar e un fapt indiscutabil. De luni întregi îi studiez conturile, banii din Est curg din abundență în acestea înainte de a fi redistribuiți în fondurile partidelor ultraconservatoare engleze. Fără Cash, Garbage n-ar fi condus niciodată campania pro-Brexit. Garbage e un imbecil, dar Cash era un milionar ruinat când Moscova i-a propus să-l scoată din încurcătură dacă pune umărul la proiectul lor.

— Demolarea Occidentului? E marea teorie a lui Janice. A scris pagini peste pagini pe tema asta.

— Pe care ați ezitat mereu să le publicați. Însă nu e doar o teorie. Banii pe care-i primește Cash trec prin Minsk. Dictatorii caută prin orice mijloace să-și slăbească adversarii, poate chiar având ideea de a-i invada într-o zi. Bestiile s-au aliat ca să domnească peste lume. Îi ucid sau îi aruncă în închisori pe toți cei care le stau în drum. Setea lor de cucerire este de nepotolit. Cash are aliați în sânul guvernului englez, începând cu Borson, care-i datorează faptul că se află în fruntea guvernului. O marionetă utilă instalată acolo ca să destabilizeze Regatul Unit. De la Mayfair la Belgravia, oligarhii sunt noii țari ai Angliei lui Borson, au transformat Londra în suburbia șic a Moscovei, vin și pleacă după cum au chef, la bordul avioanelor private, trândăvesc în palatele lor sau pe iahturile ancorate pe malurile Tamisei. Îi zăresc de la fereastra mea și asta mă îmbolnăvește. Din prima zi a procesului intentat de Cash lui Janice, am procedat într-o manieră defensivă, căutând să-i determin pe judecători să se concentreze asupra principiului libertății de exprimare. Dar a venit momentul să schimbăm strategia și să aprindem butoiul cu pulbere. Cash

și amicii lui nu se așteaptă la un atac frontal. Dacă se simt încolțiți, vor căuta să stingă focul înainte să se răspândească. Cash își va folosi relațiile din Est pentru ca Janice să fie extrădată din Belarus cât mai repede. Ordinul ar putea fi dat chiar de Moscova, Lucin se va supune fără să crâcnească, cum face mereu.

— Ce așteptați de la mine, mai exact? întrebă Efron.

— Imposibilul. Să publicați fără întârziere articolele lui Janice, tot ce v-a dat ea în ultimii ani.

— N-am făcut-o până acum tocmai pentru că ne lipsea dovada formală care să-i susțină afirmațiile.

— Ei bine, refaceți textele folosind un stil prezumtiv care să sune atât de puțin a prezumție, încât acuzațiile să pară indiscutabile.

— Îmi cereți să risc reputația ziarului meu și a colaboratorilor săi.

Collins tăcu îndelung, cântărindu-și fiecare cuvânt pe care se pregătea să-l pronunțe. Voia ca Efron să tragă prima salvă, lui Cash nu-i va lua mult să-și dea seama de unde pornise lovitura și de ce. Bazându-se pe talentul lui Janice, alte ziare îi vor urma exemplul și, la rândul lor, vor publica roadele anchetelor sale.

— Suntem în război, rosti grav avocatul, și ne prefacem de prea multă vreme că-l ignorăm. Nu te poți opune asupritorului fără să-ți asumi riscuri, dragul meu, nu trebuie să vă învăț eu asta. Cât despre colegii dumneavoastră, explicați-le că este în joc viața unuia de-ai lor.

Collins închise fără să-și ia la revedere și îl sună imediat pe Blansky. De data aceasta, pentru a-l ruga să găsească pe cineva care s-o viziteze pe Janice în închisoare. Avea un mesaj să-i transmită.

OKRESTINA

20.

Sâmbătă dimineață, închisoarea Okrestina, Minsk

Janice sare din somn. Simte, sau poate vrea să se convingă singură, că începutul operațiunilor e stabilit pentru mâine. Știe că, în închisoare, o să-și piardă curând noțiunea timpului. Lumina din celula ei n-a fost stinsă peste noapte. Seara, când a pășit între aceste ziduri, gardienii i-au confiscat lucrurile, un rucsac care nu conținea decât o periuță de dinți, un caiet din care rupsese foile scrise și o trusă de machiaj. Au forțat-o să se dezbrace și, cât ea a așteptat goală, i-au scotocit prin haine, verificând buzunarele, cusăturile și căptușelile. Apoi i-au permis să se îmbrace la loc. „Deținuții de la Okrestina nu poartă uniforme", i-au explicat.

Dincolo de gratii, un soare palid răsare deasupra capitalei belaruse. Orașul se trezește și zumzetul lui pătrunde prin lucarna întredeschisă. Ridicată pe vârfuri, Janice zărește imobilele din cărămidă la ferestrele cărora sunt întinse rufe la uscat. Clădirea în care sunt închiși bărbații se înalță ca un bloc de ciment pe cerul fără nori. Janice stă nemișcată, pierdută într-o lume proprie, care se află foarte departe de Minsk. În reveria ei, întrevede grădina casei sale din Florentin. La ora asta, David sigur doarme; când o să se trezească, o să se ducă imediat în bucătărie. Un miros de cafea ajunge la nările lui Janice. E vremea să meargă la cantină.

Ușa se deschide, iar cele șase deținute cu care împarte celula ies primele. Încă nu i-au adresat

niciun cuvânt, nici măcar nu i-au răspuns când le-a salutat aseară.

Cantina are mărimea unui teren de baschet. Mesele, la care se instalează câte douăsprezece deținute, sunt așezate de-a lungul unui marcaj albastru vopsit pe podea. Un grilaj din fundul incintei o separă de sala în care mănâncă bărbații. Janice se gândește la Roman; la fel ca el, și ea trebuie să memoreze și să interpreteze fiecare detaliu, să înțeleagă cum merg lucrurile. Bărbații iau masa în același loc cu femeile, sunt scoși din clădirea lor și aduși aici. Probabil că e mai practic să fie mutați deținuții decât să fie transportată mâncarea.

Janice nu știe unde să se așeze, toate fețele se întorc spre ea, nou-venita, cu priviri întrebătoare: ce-a făcut de-a ajuns la Okrestina? Janice se îndreaptă spre grilaj, sperând să-l observe pe Nicolai, vrea să-i dea de înțeles că are nevoie de cunoștințele lui. Dacă ar putea să-l vadă, să schimbe câteva cuvinte cu el, ar ști ce să-i ceară. Un gardian o supraveghează, o deținută fluieră după ea ca să-i atragă atenția, a mers prea departe. Janice întoarce capul, deținuta se trage într-o parte pe bancă și-i arată că i-a făcut loc alături. Janice se așază, cu tava în mâini. Deținuta i se adresează în belarusă, Janice gesticulează: nu vorbește această limbă. Continuă amândouă în engleză, femeia are un accent puternic, dar reușesc să se înțeleagă.

— Bărbatul tău e închis aici? întreabă deținuta.

— Nu, un prieten.

— Poate-l cunosc.

— Putem să comunicăm cu ei? o chestionează Janice.

— Dacă ai cu ce să plătești, destule lucruri se pot aranja. Dar mi se pare că știi deja asta.

Janice nu pricepe aluzia, i se citește nedumerirea pe față. Vecina de masă zâmbește și arată cu degetul spre farfuria lui Janice, mult mai bogată decât a ei. Pe tava lui Janice e o porție dublă de pâine, o bucățică de unt și puțină dulceață.

— Crezi că în prima zi ai dreptul la vreun tratament preferențial? Cineva a plătit ca să fii bine tratată. Trebuie să spui de ce, altfel nimeni n-o să aibă încredere în tine, îi explică deținuta sub privirile invidioase îndreptate spre ea.

Lui Janice nu-i e foame. Apucă lingura și împarte mâncarea cu celelalte femei de la masă.

*

Tel Aviv

Efron n-a închis un ochi. Și-a petrecut noaptea stând la birou și studiind dosarul pe care Janice, înainte să plece, i-l lăsase pe masă. Sute de articole, pe care el refuzase să le publice pentru că pretindea dovezi incontestabile înainte să-și implice ziarul. Acum, după ce a citit roadele muncii ei, se simte vinovat. Faptele sunt atât de numeroase, coincidențele atât de evidente, încât întăresc concluziile anchetei lui Janice, dezvăluind un lucru evident, ce nu are nevoie de nicio altă dovadă. Dovada corupției prim-ministrului englez, precum și a lui Garbage și a lui Cash, amândoi plătiți generos de Moscova ca să vicieze o alegere ce a separat Anglia de aliații săi și a slăbit Europa. Efron a găsit probe la fiecare pagină, probe denunțând *avant la lettre* scandalul Oxford Teknika, modul în care Cash le-a furnizat echipelor lui Garbage datele a mii de englezi asigurați la companiile sale, îmbogățirea lui bruscă tocmai când se afla în pragul falimentului, cinele luate de el cu ambasadorul Rusiei în timpul

campaniei pentru Brexit, numirea în Parlament a lui Libidof, proprietarul unui cotidian englez populist, fiul unui spion rus și mare prieten cu Jarvis Borson. Sute de e-mailuri atestând întâlniri discrete, numere de ordine ale viramentelor de la o bancă la alta și de pe un continent pe altul, adică bani ascunși trecând din mână în mână pentru a alimenta fondurile partidelor și mișcărilor extremiste... Înțelegerile secrete între rețelele de presă și de televiziune cumpărate de frații Kish... Clanul Berdoch, publicând și difuzând în decursul anului informații eronate pentru a semăna ură. O dezinformare propagată de rețelele sociale, îmbogățindu-i pe acționarii lor, în vreme ce popoarele, cedând în fața fricii, adoptau idei extreme.

Dezbină și stăpânește — această maximă nu-i deloc nouă. Oligarhii atacă pe toate fronturile ca să distrugă democrațiile. În Vest, partidele extremiste constituie armatele lor secrete, liderii mituiți ai acestora le sunt locotenenți. În Est, acționează dictatorii. Bestiile nu se mai tem de nimic, nici să-și otrăvească opozanții, nici să-i asasineze pe jurnaliștii care le denunță, nici să-i arunce în pușcărie pe cei care le deranjează. Janice se află într-o celulă, iar Efron fierbe de furie, decis de astă dată să lanseze ofensiva. Fiarele trebuie oprite înainte să fie prea târziu, să ne amintim de lecțiile de la München, de discursurile lui Daladier și Chamberlain, de anexarea Cehoslovaciei de către Hitler, chipurile în numele păcii, cu un an înainte ca lumea să se cufunde în teroare. Cât timp mai e până când fiarele vor reproduce planurile întunecate din trecut, cât timp mai e până când tunurile vor bubui? Magnații secolului XXI au pornit să cucerească lumea, vor să reconstruiască imperiile, să domnească fără

restricții și sunt pe punctul de a câștiga aceste războaie pe care le poartă în tăcere.

Soarele se înalță pe cerul Tel Avivului, Efron închide dosarul și-și cheamă toți jurnaliștii în sala de ședință. Mâine, cotidianul *Haaretz* va publica, pe prima pagină, ancheta lui Janice, fără să utilizeze un stil prezumtiv. Rezultatele unei anchete de care ea se ocupase singură ani întregi trebuiau rezumate în douăzeci de pagini.

Înainte de a se duce la ședință, Efron ia telefonul și formează un număr pe care nu l-a mai folosit de multă vreme. Telefonul sună de două ori, apoi vocea lui Noa anunță că nu poate răspunde la apel: „După semnalul sonor, lăsați-mi un mesaj".

— Noa, sunt Efron. Iartă-mă că rup tăcerea care s-a instalat între noi. Janice are necazuri mari, a fost arestată în Belarus. Nu știu cui să mă adresez, cui să cer ajutorul. Precum observi, mi-am călcat pe mândrie, mă las în seama ta. Te implor, Noa, fă tot ce consideri tu... Caut-o! Te îmbrățișez.

*

Pe forum

Cu excepția lui Janice, cei 9 s-au întâlnit pe forum. Ekaterina se află în apartamentul său de la ultimul etaj al unui bloc-turn. La Roma, în biroul din inima stupului, Mateo nu se teme de admonestările ei, nu contează că ea îi ironizează tonul, profesoral sau nu, el coordonează reuniunea. Maya e în dormitorul apartamentului din Marais, Cordelia, în locuința sa din Primrose Hill. Vital și Malik sunt închiși în donjon, unde Ilga le-a dus cafele toată noaptea. Mateo anunță că atacul cibernetic va fi lansat din birourile lui. Nu-și pot asuma riscul ca, la prima ripostă, Kyiv-ul să

fie rupt de lume. Cordelia confirmă că logistica este pregătită.

Antenele-releu au fost amplasate. Autocarele și camioanele sunt gata, locurile de adunare, accesibile, membrii rezistenței stau de veghe la duty-free-ul Bellamarket, lângă postul de frontieră, în sala cafenelei Vasilok, în benzinării. Unii au ocupat deja locurile-cheie din satul Novoselki sau pândesc din pădurile și tufișurile de lângă Telezhishki. Alții încă sunt la muncă, în școlile și dispensarele din regiunea Hrodna și din Minsk. Mihail așteaptă semnalul.

— Dar, înainte să ne lansăm în acțiune, trebuie să avem certitudinea că asigurăm evadarea lui Nicolai. E promisiunea pe care i-am făcut-o Sviatlaniei, le amintește Diego.

E la el acasă, în living, are cearcăne adânci fiindcă n-a dormit deloc.

— Și cum stăm pe partea asta? întreabă Maya.

— Părți sunt mai multe, precizează Diego. Zici că am escaladat un munte pe toți versanții.

— Te interesează și alpinismul acum? îl ironizează sora lui.

— Nu, dar comparația mi s-a părut că are o oarecare poezie. Bun, îi avem la mână pe cei trei oameni-cheie de care depinde buna desfășurare a evadării. Șefului securității interne n-o să-i pice bine când va primi o copie a e-mailurilor sale pe care le-am obținut spărgându-i contul, o să priceapă rapid ce amenințare îl paște și o să acționeze în consecință.

— Și? insistă Maya.

— O să se repeadă la aeroport și o să ia primul avion pentru a părăsi țara înainte să-i bată la ușă miliția lui Lucin ca să-l aresteze.

— Și ambulanțele? întreabă Mateo.

— O să le avem, răspunde Cordelia, nu există îndoială în privința asta. Șeful direcției de sănătate

publică o să cedeze șantajului. Supraviețuirea lui e în joc.

— Cât despre directorul închisorii, anunță Vital, o să-i trimitem la momentul potrivit dovezi ale micului său comerț ilicit și o să-l amenințăm că le facem publice. Ideea de a dormi în celulă, printre deținuții pe care i-a chinuit, ar trebui să-l convingă să stea deoparte.

— Totul ar fi extrem de îmbucurător, intervine Cordelia, cu condiția să putem sparge sistemul de securitate de la Okrestina. Și acum vorbim de două clădiri.

Tăcerea care se lasă îi amintește fiecăruia că Janice s-a sacrificat în acest scop. Toți așteaptă cu nerăbdare un mesaj care să le dea vești, să-i liniștească în privința sorții lui Janice și a rezultatului unei operațiuni care ar permite unui întreg popor să răstoarne guvernul dictatorial pentru a restabili democrația și libertatea.

— Cronometrul a pornit, declară Mateo, și nu-l mai putem opri. Nu ne mai rămâne decât să așteptăm și să sperăm.

*

Tel Aviv

Ședința nu durase mult, jurnaliștii de la *Haaretz* rămaseră în sală și se repeziră la dosarul lui Janice. Erau douăzeci și fiecare dintre ei luă circa zece file. Panoul de pe perete începu curând să se umple de notițe, subiectele erau triate, ancheta, segmentată până în cele mai mici detalii, numele, subliniate cu marker roșu. Cash, Garbage, Libidof, Borson, un ambasador rus, Lucin, nebuloasa prindea contur. Unul dintre cei mai vechi colaboratori ai cotidianului, fost corespondent la Moscova, se apropie de Efron ca

să-i vorbească între patru ochi. Efron îl conduse pe balcon.

— Până când apare ziarul, ce ai de gând să faci pentru siguranța lui Janice?

— Ai vreo idee?

— Știu cum gândesc cei de-acolo. Nu putem aștepta până mâine, trebuie să anunțăm pe site-ul nostru că a fost arestată, să le transmitem informația colegilor noștri din toată lumea, ca ei să o preia. Trebuie să susții în comunicat că noi am trimis-o acolo pentru un articol despre Chagall, să afirmi că reținerea ei este nejustificată. Trebuie să i-o iei înainte lui Lucin și să i te opui înainte ca oamenii lui să obțină mărturii și știi la fel de bine ca mine că vor folosi orice mijloace pentru asta. Participăm la o cursă contracronometru. Din clipa în care se va afla despre arestarea lui Janice, ei vor aștepta reacția guvernului nostru înainte de a face o prostie ireparabilă.

— OK, zise Efron, mă ocup imediat, coordonează tu munca echipei cât scriu eu comunicatul.

*

Sâmbătă, ora 11, Londra

O menajeră, în rochie albastră și șorț alb, cu o bentiță din dantelă pe cap, străbătu culoarul unei locuințe din Belgravia. Intră în sufragerie, unde plutea un miros stătut de trabuc, trecu pe lângă pânzele unor pictori celebri, atârnate deasupra lambriurilor, și puse delicat, pe masa din lemn de stejar, tava de argint pe care o ducea în mâini. Aranjă într-o ordine anume o carafă cu suc de portocale proaspăt, un coș cu produse de patiserie calde, o farfurie cu pâine prăjită, aurie, și un borcan cu marmeladă de la Harrods, după cum scria pe etichetă. Ayrton Cash nu-i dădu nicio

atenție cât ea îi umplu paharul, abia dacă îi remarcă prezența. Adâncit în fotoliu, picior peste picior, în ținută de jogging, îi făcu semn să se retragă și continuă să citească revista presei pe care secretarul său particular i-o pregătise, ca în fiecare dimineață.

Cu un gest leneș luă o brioșă și o duse la gură, în timp ce cu cealaltă mână dădu pagina, aruncând și o privire spre tabletă ca să vadă cursul acțiunilor la deschiderea Bursei. Era fericit, indicii London Stock Exchange creșteau; fără să se miște din fotoliu, Ayrton Cash se îmbogățise cu mai multe milioane de lire sterline. Însă fericirea îi spori după ce majordomul intră în cameră și îi întinse o scrisoare. Ayrton Cash o deschise, citi mesajul pe care-l conținea și afișă un zâmbet extaziat. Vremea era însorită, în mod clar ziua se anunța minunată. Inamica lui declarată ajunsese la închisoare și se nimerea ca temnicerii să fie buni prieteni cu el.

Ayrton Cash începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, savurând din plin momentul. Întotdeauna se bucurase de un noroc uimitor, dar ceea ce tocmai se întâmplase era atât de neașteptat, încât aproape că vedea în asta voia lui Dumnezeu. O răzbunare servită pe tavă, odată cu micul-dejun. Jurnalista care îndrăznise să-l sfideze, să-i păteze reputația și să-i strice afacerile era redusă la tăcere într-o pușcărie belarusă. Numai de-ar rămâne acolo cât mai mulți ani. Cash se frecă pe burtă. Era un mare gurmand. Luă telefonul.

— Cu ce pot să vă ajut? îl întrebă interlocutorul său.

— Nu-i vorba de mine, ci de interesul nostru comun. O jurnalistă anglo-israeliană a fost arestată la voi. Nu cunosc motivele, dar procesul ei ar putea servi intereselor noastre.

— Continuați, vă ascult, zise vocea pe un ton neutru.

— Băgăcioșii ăștia ne stigmatizează, caută să ne transforme în paria și ne întârzie proiectele. Oamenii se indignează când le citesc articolele, apar petiții online care cer să se deschidă anchete. Adică timp pierdut care ne frânează extinderea.

— Credeam că rețelele lui Berdoch și ale lordului Libidof au oferit o soluție la schimbările opiniei publice. Mi-a ajuns la ureche că intervențiile zilnice ale lui Carlson pe Rox News au efect. M-am uitat la câteva și mi se pare că rivalizează de-a dreptul cu ce vezi pe canalele noastre oficiale.

— Situația se îmbunătățește, dar nu-i perfectă. Nu avem control asupra tuturor canalelor media, după părerea mea, prea multe se vor încă independente.

— Măcar noi am câștigat bătălia asta interzicându-le în țara noastră; acum suntem singurii care decid ce informații se difuzează, rămâne la latitudinea noastră chiar să rescriem trecutul. Așa că nu văd cum ne-ați putea fi util în domeniul ăsta.

— Subestimați influența rețelelor sociale. Autoritatea voastră asupra opiniei publice nu-i completă. Manifestațiile care au avut loc la ultimele voastre alegeri sunt o dovadă. Procesul acestei jurnaliste ar putea avea valoare de exemplu. Dacă reușim să-i convingem pe oameni de incompetența, imoralitatea, comportamentul său reprobabil și ilegal, atunci ei își vor pierde și mai mult încrederea în sursele media al căror control ne scapă. Oamenii vor ajunge să pună la îndoială rezultatele anchetelor pe care le publică jurnaliștii de genul ei. Dacă dăm lovitura acum, confrații ei ar putea începe să se gândească de două ori înainte să se amestece în treburile noastre.

— Și ce propuneți pentru ca acest proces să fie exemplar? Abordăm un subiect sensibil. Avionul care a aterizat la noi din motive de siguranță continuă să fie prezent în mintea multora. Niște acuzații nefondate nu ar fi credibile pe scena internațională. Ziceți că e anglo-israeliană, guvernul nostru nu-și poate permite ca una dintre aceste țări să interpreteze totul drept un act politic îndreptat împotriva sa. Mă îndoiesc că președintele nostru dorește așa ceva, chiar când suntem vizați de amenințări cu sancțiuni economice.

— Și dacă v-aș procura cele necesare pentru a face acuzațiile credibile?

— În acest caz, nimeni nu ne-ar putea reproșa că am aplicat legea.

Interlocutorul închise. Cash își chemă imediat secretarul. Acesta nici nu apucă să se așeze la masa de stejar; primi instrucțiuni cum nu se poate mai clare: dosarul juridic de care se ocupa de peste doi ani trebuia trimis cât mai curând la departamentul de justiție belarus. După care, rețeaua de trolli avea să fie activată.

*

Membrii Grupului 9 au instalat softuri-spion pe internet, au plasat alerte automate în motoarele de căutare. Cea mai mică informație, cea mai neînsemnată postare care conținea numele lui Janice sau se referea la ea urma să ajungă la ei în timp real.

Cordelia află prima de comunicatul redacției *Haaretz*. După ce-l citi, se simți deopotrivă liniștită și speriată. Nu se îndoia de pertinența intenției lor, dar, atrăgând prea mult atenția asupra lui Janice, creștea riscul ca un dictator s-o folosească drept monedă de schimb.

Cordelia nu-și făcea griji doar pentru Janice, ci și pentru Mateo, care urma să se expună în mod periculos. Agențiile de securitate informatică, și din Est, și din Vest, aveau să repereze imediat un atac cibernetic atât de important precum cel pe care Grupul se pregătea să-l lanseze. Calculatoarele lor analizau în timp real traficul de internet în fiecare țară. În momentul în care cel din Belarus o să cadă brusc, alarmele o să se declanșeze imediat. Legiuni de White Hat o să caute să descopere originea atacului. Hackerii ruși o să se alăture și ei vânătorii, iar Cordelia nu știa cât timp o să le ia să identifice sursa.

Un apel de la Maya o smulse din gânduri.

— Ai văzut?

— Ce-ar fi trebuit să văd?

— La două ore după publicarea comunicatului *Haaretz*, pe rețelele sociale au apărut postări despre viața depravată a lui Janice, altele anunță că există probe împotriva ei; unii merg până la a afirma că ar fi o mercenară specializată în dezinformare și că, în trecut, ar fi fost dată afară de la ziar.

— Ce fel de conturi au pus în circulație textele astea scârboase?

— Trolli, în general.

— De origine belarusă?

— Nu, nu cred. Am reperat profiluri reale, probabil ale celor care au inițiat operațiunea. Membri ai unor mici grupări supremaciste și neonaziste.

— Faptul că e israeliancă îi stârnește?

— E posibil ca antisemitismul să-i facă și mai idioți, dar simt că mai e ceva în spatele lor. Unele mesaje au fost postate din Anglia, altele, în Israel, trolii sunt tot mai numeroși, ceea ce-mi sugerează o operațiune bine organizată.

— De cine?

— De cineva care a luat-o pe Janice ca țintă. O s-o previn pe Ekaterina. Anunță-i pe Diego și pe gemeni. Mateo are altele pe cap, e inutil să-i mai dăm încă un motiv de îngrijorare.

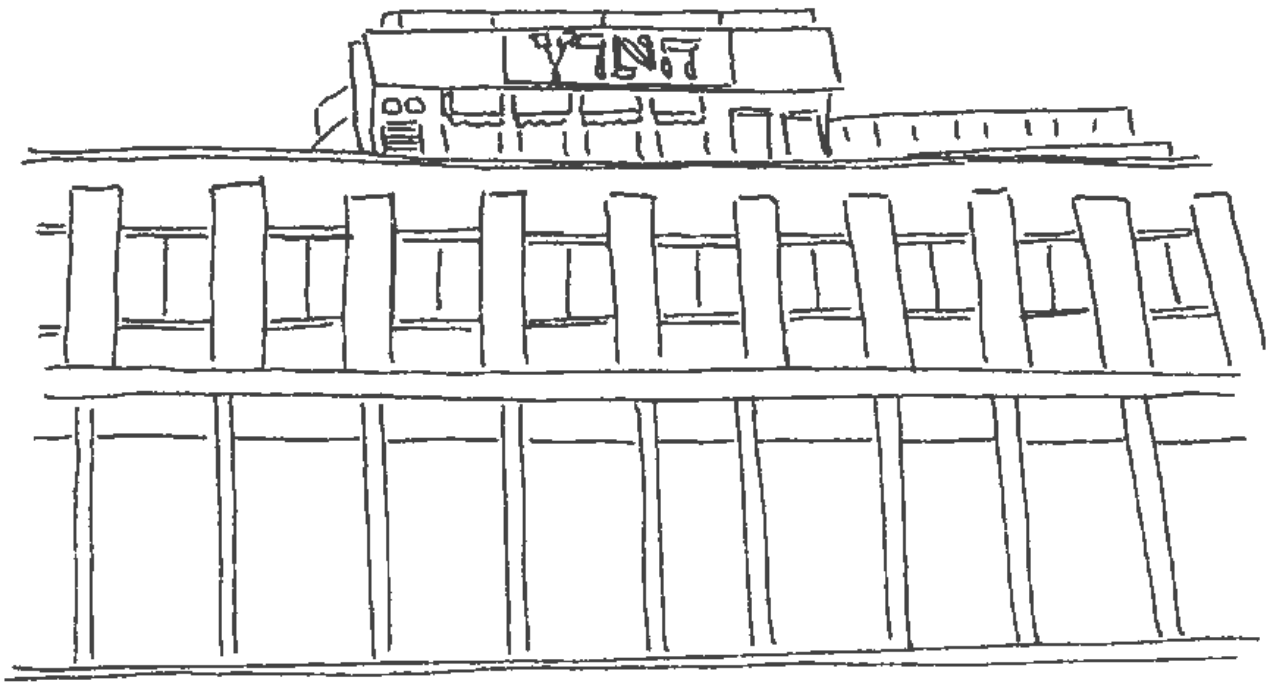

COTIDIANUL HAARETZ

21.

Închisoarea Okrestina, Minsk

Sunetul scurt al unui fluier a pus capăt micului-dejun. Deținutele se ridică și se încolonează ca să se îndrepte spre celule. Janice se strecoară în spatele vecinei sale de masă. Au început să se simpatizeze în cele cincisprezece minute cât a ținut micul-dejun. Irina are treizeci și unu de ani, a fost închisă la Okrestina după manifestațiile care au urmat alegerilor. Poliția i-a percheziționat micul apartament în care locuia cu fiica sa și a găsit foi de propagandă. Judecată ca organizatoare, a fost condamnată la șase ani de închisoare, patru pentru revoltă în formă organizată și doi pentru tulburarea ordinii publice. Faptul că mărturisise o ajutase să evite o pedeapsă și mai grea. Dacă ar fi fost judecată ca teroristă, ar fi luat cu zece ani mai mult. De când a fost arestată, mama ei se ocupă de fetiță. Pe Irina o doare mai mult că nu-și vede fata crescând decât că trăiește izolată între aceste ziduri austere.

Înainte, Irina a lucrat ca infirmieră într-un cămin de bătrâni. Deși munca era prost plătită și unele zile se dovedeau mai grele decât altele, îi e dor de pacienții ei.

Șirul deținutelor înaintează la pas. În capătul sălii, câteva femei ies din rând. Separate de restul, coboară o scară ce duce la subsol.

— Unde se duc? șoptește Janice.

— La spălătorie, ca și mine, răspunde Irina. Muncă forțată obligatorie. Suntem o sută acolo, jos. Depinde de mutră, dacă a ta nu le place

gardienilor, atunci cobori, indiferent că-ți convine sau nu. Dar, dacă vrei să vii să ne dai o mână de ajutor, e suficient să refuzi avansurile gardienilor sau să scuipi când treci prin fața lor, chiar și o privire piezișă poate fi de-ajuns.

— Ce e spălătoria asta? întreabă Janice.

— O mică uzină, una veritabilă; îi aparține nevestei directorului închisorii. Lucrăm pe bandă și nu suntem plătite. Ne repartizează la mașinile de spălat, la mesele de călcat, la împăturit sau, dacă nu ai vârsta sau forța necesară să cari baloturi, dar știi să coși, la atelierul de cârpit. Nu ne ocupăm de rufele deținuților; e o curățătorie clandestină care vinde serviciile noastre tuturor restaurantelor și hotelurilor din oraș. Dacă ar ști clienții lor că iau cina pe fețe de masă spălate de niște deținute, mâncarea ar avea, probabil, alt gust.

Cortegiul își continuă marșul, Irina și Janice ajung în dreptul gardienilor, curând vor fi despărțite; unul dintre ei îi aruncă o privire pofticioasă nou-venitei, își trece limba peste buze și îi face cu ochiul. Janice îi răspunde printr-un semn cu degetul mijlociu ridicat. Așa că o urmează pe Irina.

*

Tel Aviv, dimineața târziu

Efron, așezat la masa din sala de ședință, studia primele machete ale ediției de a doua zi, puse în fața lui. Casetele erau încă goale, pe paginile albe nu apăreau decât schițe ale titlurilor principale, care încă erau studiate. „Cleptocrații iubesc Londra", „Oligarhiile și subminarea alegerilor", „Noul imperiu rus", „Ayrton Cash, spionul care vine din frig"[5], „Banii lui Garbage", „Cine finanțează partidele extremiste?". Efron știa cât de

mult avea să-i lipsească agitația care domnea în birourile redacției. Imediat după apariția ziarului, o să plouă cu atacuri și calomnii la adresa lui, iar până seara o să fie demis. Toți jurnaliștii prezenți în sală erau conștienți de asta, însă se adunau în jurul lui, hotărâți să lucreze toată noaptea.

Mai mult decât la propria soartă, Efron se gândea continuu la Janice. Își verifică din nou mobilul, așteptând de la Noa un răspuns care nu mai venea.

La ora 13, li se aduseră sendvișuri și pizza. Efron profită de moment ca să iasă discret din sală, apoi coborî scările alergând. Ajuns în stradă, sări în mașină și acceleră spre centrul orașului.

*

Închisoarea Okrestina, Minsk

Căldura e insuportabilă chiar și pentru Janice, obișnuită cu temperaturile ridicate de la Tel Aviv. În curățătorie, umiditatea face aerul irespirabil. Deținutele nu au de ales, trebuie să se acomodeze.

O sută de femei trudesc la posturile lor. Un batalion de soldați înarmați cu fiare de călcat și aparate cu aburi, sclavi pe galeră care trag la calandre, ocnași care împing vagoneți grei, încărcați cu vârf. Muncitoare ocupate să sorteze rufe, să scoată pete, să aranjeze uniformele pe umerașe, să pună etichete. Într-o gheretă din sticlă, doi gardieni supraveghează menținerea unui ritm infernal. Cărucioarele cu rufe murdare intră în curățătorie. Fețe de masă, prosoape, cearșafuri și uniforme sunt triate rapid, înainte de a fi trimise la spălat. Subsolul închisorii ascunde un adevărat iad. Îndată ce pătrunde în el, Janice este repartizată la curățarea chimică. Lângă un șir de mașini imense, de o modernitate care distonează cu locul, Irina îi spune ce are de făcut.

Mai întâi, să cântărească, fiindcă mașina se blochează dacă e prea încărcată, iar timpul pierdut cu repornirea ei duce la scăderea productivității pe care gardienii o supraveghează pe un ecran. Dacă nu sunt mulțumiți, își părăsesc ghereta cu bastonul în mână. Și atunci începe un ceremonial la care nicio deținută nu dorește să participe. Atelierul se oprește, gardienii umblă prin spălătorie, aleg cinci deținute la întâmplare și le bat de le snopesc. Auzind povestea, Janice se gândește la un singur lucru: să iasă de aici cât mai repede și să publice povestea Irinei, sclava unui dictator și a regimului său. Visează la un nou Tribunal de la Nürnberg în fața căruia să fie aduși tiranii secolului XXI, iar printre ei, în primul rând, să se afle alde Assad și Lucin, în uniformă cenușie.

— Nu mai mult de cincisprezece kilograme odată, îi explică Irina înainte să îndese rufele în cuva mașinii Taizhou, echipament chinezesc de ultimă generație. Apoi cantitatea trebuie marcată pe ecran.

Janice se uită la ecranul de pe suprafața mașinii de spălat de parcă ar fi o cutie plină cu diamante. Totuși nu la o comoară de acest tip se gândește ea, ci la liniile de cod care permit mașinii să distribuie doza potrivită de solvent.

— Mă asculți? o întreabă enervată Irina, trezind-o la realitate.

— Da, da, se bâlbâie Janice, nu mai mult de cincisprezece kilograme.

— Imediat ce mașina își termină programul, scoatem rufele și le verificăm una câte una. Cele care încă au pete trebuie supuse încă unui tratament. Celelalte sunt puse în coșurile pe care le vezi acolo. Fețele de masă trebuie separate de lenjeria de pat. Ai înțeles?

— Ce se întâmplă când mașina e supraîncărcată?

— Prima oară, iei o lovitură de baston peste pulpe, a doua oară, în rinichi. Nimeni n-a dat dovadă de atâta stângăcie încât să supraîncarce mașina de trei ori în aceeași zi. Crede-mă, aici îți înveți rapid lecția. Haide, la treabă, suntem supravegheate.

Janice ridică un vraf de cearșafuri și le pune pe cântar. Șapte kilograme. Le ia și le aruncă în gura căscată a mașinii, apoi se întoarce să cântărească niște uniforme. Șase kilograme. Mișcările se înlănțuie, iar când cantitatea maximă e atinsă, Irina închide ușa cuvei și tastează pe ecranul digital.

— Haide, luăm cărucioarele și trecem la mașina următoare, îi zise lui Janice. Până o umplem pe a zecea, prima își termină treaba. O golim și continuăm tot așa până la pauza de prânz.

Janice își șterge transpirația de pe frunte.

— Cum *rebootezi* mașina?

— *Rebootezi*? repetă Irina, îngrămădind veste de chelner în cuvă.

— Repornești, dacă preferi.

— Nu-ți face griji, sunt aici ca să nu se întâmple asta.

— Și dacă totuși se întâmplă? insistă Janice, vârând niște șorțuri de bucătărie în a doua mașină.

— Șmecheria e să acționezi comanda de deschidere forțată a cuvei înainte ca alarma să se declanșeze. Dacă gardienii se joacă pe telefon, n-o să-și dea seama de nimic. Apoi, după cum ți-am spus, o reinițializezi apăsând concomitent pe cele trei taste roșii. Programul repornește. În timp ce încâlceala aia de linii defilează, te prefaci că sortezi rufele, ca să nu-ți remarce gardienii manevra. Cu puțină îndemânare și dacă te miști repede, eroarea trece neobservată. E de evitat totuși.

— Toate mașinile sunt legate la postul de comandă?

— Dacă numești post de comandă ecranul celor doi idioți care freacă menta în vreme ce noi ne spetim, atunci, da.

Opt mașini Taizhou macină într-o rostogolire de tamburi asurzitoare, Janice o umple pe a noua. Irina aruncă un ochi spre ceasul din perete.

— Nu te descurci prea rău. Avem o întârziere de doar două minute, putem să recuperăm.

Janice observă o muncitoare în fundul atelierului. Femeia adună rufele curate de pe o bandă rulantă și le pune în cutii de carton pe care le închide și le etichetează.

— Grăbește-te! protestează Irina.

— Cum sunt procesate comenzile clienților? Trebuie facturate în funcție de serviciile solicitate, nu? Cum se controlează toate etapele? întreabă Janice.

— De ce te interesează, ai de gând să-ți deschizi o spălătorie?

— Nu, am de gând să ies de-aici, răspunde Janice, meditând.

— Dacă vrei să evadezi într-un cărucior cu rufe, las-o baltă.

— Cineva a încercat deja figura?

— Nu, din câte știu eu, zise Irina, închizând ușa celei de-a noua mașini. Există camere în tavan, gardienii ne supraveghează orice mișcare. Haide, încă o încărcare și pe urmă trebuie să golim prima mașină. O să vezi, ne mai dezmorțim puțin picioarele mergând spre capătul culoarului, adaugă ea apropiindu-se de ultima Taizhou.

— Dar comenzile? insistă Janice, ridicând un morman de cearșafuri murdare.

— Și comenzile sosesc pe calculatorul gardienilor. Numele clientului, greutatea și numărul de piese. Gardienii urmăresc succesiunea operațiunilor pe

ecranele lor, așa ne și spionează. Rufele curate sunt puse în cutii acolo, zice Irina, arătând spre femeia pe care a observat-o Janice mai devreme. Cutiile urcă la suprafață cu liftul. De aceea nu poți s-o ștergi odată cu rufele, fiindcă rufele ies de aici în cutii de carton prea mici ca să te ascunzi în ele, chiar dacă ai ține un regim de slăbit draconic, încheie Irina, zâmbind cu ironie.

O târăște pe Janice spre capătul șirului de mașini; cu atâta trăncăneală, întârzierea lor a crescut și Irina e neliniștită.

Janice își dublează eforturile ca să recupereze timpul pierdut, se străduiește din răsputeri, broboane de sudoare îi acoperă fruntea, transpirația i se scurge pe ceafă. Însă, chiar și atunci când vederea începe să i se încețoșeze, ideile îi rămân clare; continuă să se gândească.

La a douăsprezecea rotație, Janice găsește soluția la problema care a adus-o în acest infern, se află chiar sub ochii ei. Grupul 9 n-a putut să identifice o adresă IP a rețelei de securitate a închisorii fiindcă nu-i legată de lumea exterioară. Însă Irina i-a spus că gardienii supraveghează munca în atelier grație unor camere instalate în tavan.... Fapt ce schimbă situația, întrucât terminalul lor gestionează comenzile clienților. Ca să facă asta trebuie să dispună neapărat de o legătură la internet. Calculatorul din gheretă e o punte între cele două rețele care comunică permanent cu echipamentul modern din spălătorie, faimoasele Taizhou, pe care Janice le încarcă și le descarcă de peste trei ore.

Curând va fi ora 12, Janice știe ce-i rămâne de făcut, chiar dacă riscă să încaseze o ploaie de lovituri.

Cincisprezece kilograme de lenjerii sunt deja în mașină, Janice ridică o grămadă de cearșafuri și o aruncă în cuva mașinii, apoi închide ușa și apasă

pe buton. Tamburul se rotește o dată și se oprește. Irina, care umple mașina de alături, aude cele trei bipuri stridente care precedă declanșarea alarmei.

— Ce-ai făcut? bodogănește, repezindu-se spre cele trei butoane care au devenit roșii.

— O prostie, îmi pare rău, răspunde Janice.

Irina reușește să deschidă forțat ușa cuvei.

— Grăbește-te să scoți rufele cât repornesc eu bestia, îi ordonă lui Janice.

Janice n-o ascultă. Are ochii fixați pe micul ecran digital al mașinii, trebuie să citească fiecare linie din încâlceala de care vorbea Irina. Liniile de cod care se succedă în timp ce sistemul se reinițializează. Janice pândește două dintre ele în mod special, cele în care apare adresa IP a mașinii Taizhou și a subrețelei închisorii.

*

E ora 13, un fluier răsună și spălătoresele încetează munca, apoi se încolonează pentru a urca în sala de mese. Grație vitezei Irinei, incidentul a trecut neobservat, dar, de atunci, ea nu i-a mai adresat niciun cuvânt lui Janice, care totuși și-a cerut scuze de trei ori.

La cantină, Irina refuză chiar să-i facă loc lângă ea. Vecinele de masă remarcă răceala dintre ele și se amuză. Janice, indiferentă, își ia tava și se așază mai departe. N-are niciun chef să vorbească, n-o interesează decât să memoreze cele două serii de cifre care-i ocupă toate gândurile.

După-amiaza se anunță complicată, însă, la sfârșitul mesei, când deținutele se ridică, un gardian vine după Janice. Neliniștită, Irina îi privește cum se îndepărtează amândoi.

Janice e dusă într-o sală de interogatoriu; gardianul îi pune cătușele și îi ordonă să aștepte în picioare. Ea îl privește sfidător, apoi îl ignoră. Oare ce anume l-a împins pe acest om să devină

gardian? se întreabă Janice. Probabil că în copilărie nu visa să-și tortureze semenii, ce-a pățit ca să ajungă aici? Uniforma l-o fi atras? Salariul pe care-l primește pentru munca sa? Autoritatea de care se bucură? Dacă n-ar fi prizoniera lui, i-ar pune bucuroasă aceste întrebări. „Portretul unui torționar", iată un titlu care l-ar fi cucerit pe Efron. La ora asta, Efron trebuie să fie în culmea furiei, și cum ai putea să-l condamni?

Un tânăr intră în încăpere. N-are nici treizeci de ani, sau cel puțin nu pare. Mânecile costumului croit dintr-un material ieftin îi cad peste degetele subțiri. Nodul papionului e strâmb, părul, care a început deja să se rărească, e pieptănat pe spate. Îi cere politicos gardianului să-i scoată cătușele clientei lui, apoi o invită pe Janice să se așeze la masa metalică pe care pune un dosar.

— Sunt avocatul dumneavoastră, declară el. Veți fi judecată azi după-amiază. Ce puteți să-mi spuneți ca să pregătesc apărarea?

— Nimic în plus pe lângă ce-am recunoscut deja. Așteptam viza, am dat dovadă de nerăbdare fiindcă termenul de predare a articolului era foarte scurt. Mărturisesc că am intrat în Belarus într-un mod destul de insolent. Dar n-am comis nicio crimă, mă rog, nimic atât de grav.

— Evitați să spuneți asta în fața Curții. Intrarea ilegală în țara noastră constituie un delict grav. Judecătorul va dori să afle cum anume ați reușit să treceți granița.

— Urcându-mă în spatele unui camion.

— Ce camion? Îmi puteți spune numărul de înmatriculare?

— Am răspuns deja la aceste întrebări când m-a interogat KGB-ul. N-am dat atenție numărului. Camionul era parcat într-o zonă pentru odihnă. Am deschis ușile din spate și m-am strecurat.

— Și ușile astea nu erau încuiate? întreabă avocatul, afișând o expresie dubitativă.

— Păi, nu, răspunde cu nevinovăție Janice. Altfel, aș fi fost și acum tot în Lituania.

— Dacă mințiți, n-o să pot face nimic pentru dumneavoastră.

— De acord, oftează ea, l-am mituit pe șofer, i-am dat o bancnotă. Dar nu m-am uitat la plăcuța de înmatriculare, eram prea mulțumită că mă lasă să urc în camion.

— Și șoferul nu s-a temut că o să-i fie controlat camionul — e cam ciudat. Risca foarte mult.

— Probabil avea nevoie de bani. Dar eu ce risc, mai exact? De vreme ce nu sunt binevenită în țara voastră, m-aș bucura s-o părăsesc cât mai repede. Pot să iau primul avion dacă sunt lăsată să ies de-aici.

— Vă ofer un sfat: dați dovadă de umilință în fața tribunalului. Riscați o pedeapsă de una până la trei luni de închisoare și, cu puțin noroc, dacă judecătorul e într-o dispoziție bună, o să fiți condusă imediat la graniță.

— Imediat, adică diseară?

— Peste două săptămâni, în cel mai fericit caz. Timpul necesar ca hotărârea instanței să fie confirmată. Administrația noastră suferă de o anumită lentoare, dar nu vă bucurați prea repede.

Avocatul nu și-a notat nimic. Ia dosarul pe care nici măcar nu l-a deschis, și se ridică.

— Ne revedem peste o oră, la tribunal. E chiar alături, adaugă el înainte să plece, de parcă această vecinătate ar trebui s-o liniștească pe clienta sa.

Gardianul îi pune din nou cătușele lui Janice. Apoi o apucă de braț și o conduce pe un culoar la capătul căruia o așteaptă patru polițiști în uniformă. Fără să știe, Janice urmează exact același drum pe care mergea Daria când venea să-l vadă pe Nicolai.

O ușă cu gratii se deschide și se închide imediat în spatele ei. După care Janice trece printr-un sas, observă o cameră de supraveghere conectată la postul de control, trece de o a doua ușă cu gratii și se pomenește brusc afară, pe aleea care desparte clădirea femeilor de cea a bărbaților. O dubă neagră o așteaptă; un al cincilea polițist deschide ușile și o ajută să urce prima.

*

Ora 13, Tel Aviv

Pe drumul de întoarcere, Efron conducea spre sediul ziarului într-o dispoziție mohorâtă. Trase o lovitură plină de furie în volan. Trebuise să aștepte o oră în holul serviciilor de informații israeliene înainte să catadicsească cineva să stea de vorbă cu el. Apoi apăruse un bărbat care, fără să-și declare identitatea, îl condusese într-o încăpere abia luminată de la parter. O cămăruță care mirosea a praf. Efron spusese că e prieten cu Noa, dar bărbatul nici nu clipise. La capătul răbdării, Efron îi împrospătase memoria, apoi îi dezvăluise că o jurnalistă israeliană tocmai fusese arestată în Belarus.

— Din ce motiv? întrebase ofițerul de informații.

— Să fii jurnalist e un motiv suficient acolo, răspunsese tăios Efron.

— Și ce voia să facă „acolo"? replicase ofițerul pe un ton care-i trezise lui Efron dorința de a-l lua la palme.

— Un articol despre Chagall, s-a născut la Vitebsk.

— Dacă spuneți dumneavoastră.

— Credeam că niciodată nu-l lăsăm pe unul de-ai noștri în mâinile inamicului. Mă înșel sau tradiția se pierde?

— Vă scapă sensul cuvântului inamic. Mă miră asta la un om de calitatea dumneavoastră. Noi nu suntem în război cu Belarus, adăugase ofițerul.

— Ei sunt cu noi, i-o întorsese prompt Efron.

— Ah, nu știam.

— Mă refer la lumea liberă. Bine, lăsați-o baltă, venisem după ajutor, dar constat că am bătut la ușa greșită. Vă cer doar un lucru. Să nu ne jucăm de-a proștii, ați câștiga clar. Transmiteți-i lui Noa că Janice e în pericol și, în rest, descurcați-vă cu conștiința dumneavoastră.

După ce rostise aceste cuvinte, Efron ieșise din cameră.

*

La scurt timp după plecarea lui, ofițerul de informații urcă la etajul al treilea. Parcurse culoarul, ciocăni la o ușă, își aranjă ținuta și intră în birou.

— Iată măcar unul cărui nu-i lipsește caracterul! exclamă superiorul său.

— Ce doriți să facem? întrebă ofițerul.

— Să verificăm mai întâi cine este această Janice, îi răspunse superiorul, întorcându-se spre calculator. Știți numele ei de familie?

— Da, domnule comandant, răspunse respectuos ofițerul.

*

După-amiază, Palatul de Justiție, Minsk

Sala de judecată seamănă cu cea pe care Janice a văzut-o la Londra. Aproape că o amuză să-și imagineze că, în ritmul ăsta, o să ajungă o obișnuită a tribunalelor. I se cere să se ridice atunci când intră judecătorul, însoțit de doi asesori. Avocatul care o apără n-are verva lui Collins. Se prezintă Curții timid, apoi, cu ochii

plecați, declară identitatea clientei sale. Judecătorul, un bătrân arogant, coboară privirea spre foia de hârtie pe care i-o înmânează grefierul. Citește din vârful buzelor crăpate actul de acuzare. Plictiseala lui pare evidentă, n-o să judece în ședința de azi crima secolului. Însă brusc, procurorul se îndreaptă spre bară și se lansează într-un rechizitoriu virulent. Strigă, face pași mari încolo și-ncoace agitându-și mâinile, fața îi devine purpurie, se întoarce spre acuzată și o arată cu degetul, scârbit, înainte de a-și continua diatriba. Janice nu-i înțelege niciun cuvânt și cu atât mai puțin furia. Cuprinsă de neliniște, se uită fix la avocatul ei, care afișează o expresie descurajată.

Procurorul scoate un dosar gros din geanta de piele pusă la picioarele lui și-i cere voie judecătorului să se apropie. Judecătorul ia dosarul, parcurge foile și privirea i se luminează. La rândul lui, o fixează pe Janice cu un aer grav. Apoi amână ședința și dispune ca inculpata să fie dusă înapoi la închisoarea Okrestina.

Janice nu pricepe de ce audierea s-a încheiat atât de repede. Se apleacă spre avocatul ei și îi cere să-i facă un serviciu, nimic ieșit din comun, doar să transmită un mesaj urgent unui prieten. Tânărul o măsoară din cap până-n picioare cu dispreț înainte de a-i replica sec că nu-i lipsită de tupeu. Trăsăturile i s-au înăsprit. De ce ea nu i-a mărturisit adevărul când s-au întâlnit în închisoare? Minciunile ei îl pun într-o poziție foarte delicată și îi afectează credibilitatea.

Vrea să plece, dar Janice îl apucă de încheietura mâinii.

— Ce minciuni, ce adevăr, despre ce vorbiți?

— Reputația dumneavoastră scandaloasă v-a luat-o înainte. Se pare că sunteți bine cunoscută de justiția engleză. Sunteți deja implicată în numeroase procese pentru calomnie și tentativă

de extorcare și prefer să nu menționez viața destrăbălată pe care o duceți, adaugă el, dând ochii peste cap. Ce-ați venit să faceți în Belarus, mai exact? Nimeni n-o să creadă povestea cu articolul. Mi-ați trădat încrederea, așa că mă retrag. Și, cu titlu informativ, aflați că o să primiți douăzeci de ani.

Secretarul particular al lui Ayrton Cash dăduse dovadă de o mare eficiență.

Pe drumul de întoarcere la închisoarea Okrestina, pe Janice n-o mai escortează niște simpli polițiști. Patru bărbați au luat loc în duba neagră. Sunt membri OMON, nume dat forțelor speciale de securitate.

*

După-amiază, Tel Aviv

Comandantul termină de citit raportul ce îi fusese trimis. Îl luă cu el și urcă la etajul al patrulea, unde doi bărbați îl așteptau într-o sală de ședințe. Unul dintre ei, în civil, consulta același dosar. În capul unei mese lungi și ovale, un colonel strângea între dinți mușțiucul unei pipe de lemn, în cea mai deplină tăcere.

— Afacerea asta nu-i simplă, mormăi emisarul în civil. Dacă un cetățean străin intră ilegal la noi în țară, justiției noastre nu i-ar pica deloc bine o încercare de a-i forța mâna. Iar ceea ce tocmai am citit ne împiedică să invocăm o greșeală săvârșită cu bună-credință. O să tergiversăm, ordonă el. Guvernul va lua poziție după ce se va pronunța justiția. E inutil să facem valuri acum.

Comandantul salută înainte de a se retrage. Colonelul oftă, își aprinse calm pipa, îi aruncă o privire glacială emisarului în civil și părăsi sala fără să scoată un cuvânt. Ajuns în biroul său, se apropie de fereastră și contemplă strada, gânditor.

Un grup de adolescenți ieșea din stația de metrou. Se întorceau de la școală, râdeau cu un aer inocent și cu fețele strălucind de bucurie. Colonelul îi observă atent, apoi ridică ochii spre cer. Era vreme frumoasă la Tel Aviv. Colonelul reflecta. Într-adevăr, nu era o afacere simplă, dar nu din motivele pomenite de emisarul guvernului. Cine profita de o asemenea prudență? Doar niște politicieni care habar n-aveau ce înseamnă să fii închis pe un teritoriu ostil. Oare nu-i mira deloc că un val de acuzații sordide la adresa unei reporterițe curajoase apăruse din senin? Și ce coincidență stranie că serviciile lui interceptaseră chiar de dimineață convorbirile dintre doi oameni de afaceri aflați în colimatorul său! Unul, din Londra, avusese conflicte cu această jurnalistă, iar celălalt, din Tel Aviv, era suspectat că ordonase asasinarea unuia dintre ofițerii săi. Colonelului îi zvâcneau tâmplele. Trezirea unui agent „în adormire" nu era o decizie ușor de luat. Însă nu-l abandonezi niciodată pe unul de-al tău. Chestiune de principiu și de onoare.

Colonelul se instală în fotoliu, își scoase punga cu tutun, își umplu din nou pipa și o aprinse. Apoi luă telefonul și formă un număr din Amsterdam.

---

[5] Aluzie la celebrul roman *Spionul care venea din frig*, de John le Carré *(N.t.)*.

22.

După-amiază târziu, aeroportul Schiphol, Amsterdam

Un Audi verde opri în parcarea de la Jet Aviation. Șoferița scoase din portbagaj un sac de voiaj din pânză, asortat cu ținuta sa neagră, îl puse pe umăr și intră în terminalul privat.

Se îndreptă cu pas sigur spre bar, unde o aștepta un bărbat în costum închis la culoare. Femeia se așeză pe scaunul de lângă el, își turnă un pahar cu apă pe care-l bău dintr-o înghițitură și întredeschise plicul pe care el i-l întinsese.

— Pașaportul, banii, planurile, totul e aici, spuse bărbatul în costum.

Noa îi mulțumi cu un semn din cap.

— N-o să aveți alt ajutor decât cei doi agenți puși la dispoziția dumneavoastră. Vă așteaptă la Vilnius, o să vă ducă diseară la Minsk cu mașina. Veți dormi toți trei în camerele ambasadei, unde vi se va da tot ce-ați cerut. Două Uzi, un Glock 9 mm și destulă muniție pentru un asediu. Cunoașteți regula. Dacă vă arestează, veți fi considerați mercenari. Noi vom nega orice legătură cu voi. Plecați totuși?

Noa nu răspunse la întrebare, doar strecură plicul în buzunarul gecii.

— La ce oră decolez?

— Acum. Piloții vă așteaptă la bord.

Noa își salută interlocutorul cu o strângere viguroasă de mână.

— Încă un lucru, zise bărbatul. Colonelul m-a însărcinat să vă transmit un mesaj. Citez: „Suntem chit".

— Asta-i tot? întrebă Noa, impasibilă.
— Nu. Mi-a cerut și să vă spun „rahat".

Noa zâmbi amuzată și porni spre ușa de sticlă care dădea spre pistă. Un agent de securitate o conduse până la aparatul de zbor. Noa urcă scara avionului Falcon și se instală într-unul dintre cele șase scaune. Copilotul închise ușa jetului, ale cărui motoare șuierau deja.

*

Ora 19, închisoarea Okrestina, Minsk

De când s-a întors între zidurile Okrestinei, Janice se gândește la un singur lucru: să găsească un mijloc de comunicare cu exteriorul, chiar de-ar fi să se culce cu un gardian. Semnalul trebuie dat până a doua zi la prânz. În ajunul lansării operațiunii, prietenii ei și-au îndeplinit deja misiunea, au instalat echipamentul, au organizat transportul și, cel mai grav, i-au mobilizat pe cei care vor intra în acțiune, bărbați și femei. De-acum, totul depinde doar de ea, exceptând cazul în care, diseară, în lipsa oricăror vești, Grupul 9 decide să anuleze totul. Janice refuză să-și imagineze așa ceva. Mateo ar fi primul, cu siguranță, care ar vota pentru asta, însă, fără să știe clar de ce, Janice se bazează pe Cordelia și pe Ekaterina să-l convingă să se răzgândească, la o adică.

E ora cinei. Irina îi face loc lângă ea, deși nu pare dispusă să-i vorbească.

— Am avut o după-amiază oribilă, îi spune Janice în timp ce ia loc. Am fost părăsită... de avocatul meu, mărturisesc că e o premieră. Se pare că o să rămân închisă aici douăzeci de ani. Nu prea reușesc să înțeleg ce mi se întâmplă, dar, dacă ai vrea să nu te mai uiți așa urât la mine, ăsta ar fi momentul potrivit să începi.

— Îmi pare sincer rău, îi șoptește Irina. Tu ai ajuns aici teafără, însă eu n-am avut un asemenea noroc. Când tipii din OMON mi-au percheziționat apartamentul, m-au forțat să stau în genunchi, pe jumătate goală. Unul dintre ei m-a apucat de gât și m-a trântit de perete, sub ochii fiicei mele care urla. Apoi a început să plouă cu lovituri de baston. Voiau parola de la telefonul meu și m-au amenințat că mă violează dacă nu le-o dau. După care m-au dus pe sus la mașină, nici n-am apucat să-i spun la revedere fetiței mele. Eram șase femei în dubă în seara aia, aruncate unele peste altele. Un tip ne apăsa, pe rând, cu gheata pe ceafă, ne sufocam. Aveam mâinile umflate de la cătușe. Când am ajuns la închisoare, ne-au obligat să ne târâm până în celule. Acum pricepi de ce am reacționat așa mai devreme, la spălătorie? Nu mai suport astfel de violențe, aș prefera să-mi tai venele.

— Iartă-mă, jur că n-o să se mai repete, murmură Janice, cu ochii plini de lacrimi.

— OK, răsuflă Irina, facem pace. E cumplit ce ți se întâmplă. Pot să te ajut cu ceva?

— Da, dacă știi un mijloc de a contacta pe cineva de-afară!

— E posibil, dar o să-ți explic după ce ne întoarcem în celule. Aici e prea periculos. Unele fete te denunță doar ca s-o ducă ele mai bine. Trebuie să înveți să nu ai încredere în nimeni. Dar cu mine nu riști nimic, stai liniștită.

Brusc, Janice îl zărește pe Roman în partea cealaltă a cantinei. Duce o tavă în mâini și se îndreaptă spre o masă, mergând încet pe lângă grilajul despărțitor. Janice sare în picioare, cu inima bătându-i cu putere, și se duce spre el. Gardienii nu-i dau atenție. Douăzeci de metri o mai separă de grilaj, cincisprezece, zece. Într-un colț, un gardian ridică ochii din telefonul mobil și

o observă. Pornește în direcția ei, bătând ritmic în palmă cu bastonul.

Irinei nu i-a scăpat scena. Gardianul se apropie de Janice.

Janice e doar la doi metri de Roman, îl strigă pe nume. El întoarce capul și zâmbește, intrigat. Arată groaznic, are fruntea acoperită de vânătăi.

— Roman, vino-ncoace, zice ea cu jumătate de glas.

Gardianul e la doi pași. Nu se grăbește, îi place să privească spatele victimei sale; cu capul înclinat, îi ține rinichii și ridică lent bastonul pentru a-și lua elan. Irina știe ce urmează, așa că apucă tava și o aruncă pe jos. Distras de zgomot, gardianul se răsucește pe călcâie. Janice se lipește de grilaj.

— Fii atent, zice ea cu voce tremurândă, mâine, pe la ora 11 ușile se vor deschide. Găsește-l pe Nicolai și alergați spre sas fără să priviți înapoi. Nu vă temeți de gardieni și mai ales nu pleca fără el, te rog. Nicolai e cheia.

Roman n-o mai ascultă, se uită fix la gardian, care se întoarce spre Janice cu ochii plini de ură.

— Du-te la masă, îi ordonă Roman lui Janice pe un ton aspru. Mă ocup eu de el.

Janice simte că e cineva în spatele ei și se răsucește brusc. Se trezește nas în nas cu gardianul care o contemplă fioros. Când ridică bastonul, Roman fluieră la el așa cum ai fluiera după un câine și îi arată degetul mijlociu. Furios, gardianul se repede și lovește violent în grilaj. Roman se retrage un pas și zâmbește sfidător. Îi despart gratiile. Gardianul, neputincios, cheamă întăriri. În sala în care se află Roman, doi gardieni se aruncă asupra lui, îl trântesc pe pardoseală și îl imobilizează.

Janice a revenit la locul ei.

— N-o să putem fi prietene, atragi prea mult atenția, mormăie Irina.

Janice lasă capul în jos fără să răspundă. Are noaptea la dispoziție ca s-o convingă să-i găsească un mijloc de a da un telefon.

*

Seara, Oslo

Cu două ore mai devreme, membrii Grupului 9 se reuniseră pe forum. Mateo nu dorise să anuleze operațiunea, dimpotrivă, el îi convinsese pe cei mai reticenți să aștepte până în ultimul moment înainte de a renunța. Misiunea trebuia să continue cu orice preț pentru a-i elibera pe Nicolai, pe Roman și, acum, pe Janice. Cum ar mai putea să trăiască dacă sacrificiul ei s-ar dovedi inutil? Maya îl întrebase ce înseamnă „ultimul moment" pentru cei care se pregăteau să se expună pe teren. Oare Grupul avea dreptul să le pună viața în pericol, când nimeni nu reușise încă să pătrundă în rețeaua închisorii? Dacă Nicolai nu era eliberat a doua zi, Sviatlania nu se întorcea în Belarus. Și fără un lider, revoluția n-ar avea loc. Mateo știa deja toate astea, dar încă spera într-un miracol. Voia să creadă că Janice o să reușească să le transmită informația care le lipsea. După aceea serverele din stup aveau să lanseze atacul cibernetic.

La sfârșitul întâlnirii, Ekaterina își îndesase într-o geantă de voiaj toate ținutele pe care și le luase de când nu se văzuseră. Pe fiecare o cumpărase cu gândul la el, însă el n-o să știe niciodată. Așa cum n-o să știe cât o tulburase reacția lui când ea se prezentase la ușa camerei lor de hotel din Londra îmbrăcată altfel decât în blugi vechi și pulovere prea largi. Mâine, dacă operațiunea va începe conform planului, Mateo o

să se afle în pericol, iar ea trebuia să fie alături de el. Pe aeroportul din Oslo, în sala de îmbarcare, ezitase de zece ori să-l sune și să-l anunțe că vine la Roma. Alesese s-o facă la fața locului. Dacă reacția lui Mateo n-o să se ridice la înălțimea speranțelor ei, va fi prea târziu să renunțe.

*

Ekaterina privea pe hublou, Roma arăta strălucitor cu miile de lumini care sclipeau în noapte. Avionul vira înclinându-se pe o aripă și se îndreptă spre aeroport, peste douăzeci de minute urma să atingă pista.

*

Ekaterina nu era singura care trebuia să ia decizii importante astă-seară. Evenimentele care se pregăteau aveau o mulțime de efecte colaterale. De două ore, Malik își observa fratele și își făcea griji. Cu umerii căzuți, Vital se uita pierdut la tastatură, într-o tăcere întreruptă de oftaturi adânci. Refuzase mâncarea pe care le-o adusese Ilga și nici nu se atinsese de băutură, complet absent, la fel ca în zilele de după accident când privea fix grădina castelului, lăsându-se în voia unor idei morbide. La vremea respectivă, medicii îl preveniseră pe Malik: Vital n-o să mai meargă niciodată, depresia lui putea să reapară oricând, să se transforme în cea mai serioasă formă posibilă de nostalgie. Și îi spuseseră categoric că trebuia să acționeze de la primele semne, să nu le neglijeze.

Malik părăsi discret donjonul; înțelesese din ce cauză suferea fratele său. Motivul invocat de Mateo ca să lanseze atacul de la Roma îl paraliza pe Vital a doua oară, iar amenințarea cu izolarea castelului de lume îi provoca o angoasă insuportabilă.

La baza scărilor, Malik se întâlni cu Ilga, care îl opri apucându-l de braț.

— Mă ocup de asta, o liniști el.

Se închise în fostul birou al tatălui său și sună la Londra.

*

Vilnius

Maya și Diego aterizară aproape la aceeași oră. Își dăduseră întâlnire în sala de la Sosiri. Zborul Mayei venea de la Roissy, al lui Diego, de la Madrid.

Maya îl strânse în brațe și-l sărută, găsind că îi stătea foarte bine cu barbă. Apoi îl conduse în stația de taxiuri și, o jumătate de oră mai târziu, se instalară într-un apartament închiriat cu două luni mai devreme, sub un nume fals. Maya venise de mai multe ori în acest apartament cu două camere situat în centrul orașului vechi. Adusese tot echipamentul informatic de care urmau să aibă nevoie în timpul operațiunii.

*

Roma

Luminile stupului erau stinse. Diodele care scânteiau în dulapurile serverelor aruncau un halou verde pe birourile goale.

După-amiaza târziu, Mateo trăise unul dintre cele mai dificile momente din viața sa de adult. Făcându-și curaj, își adunase echipa în efectiv complet ca să-și anunțe decizia irevocabilă de a închide firma. În ajun, își plătise toți furnizorii, iar a doua zi fiecare colaborator urma să primească salariul pe un an.

Astă-seară, Mateo nu mai avea în buzunar decât propria conștiință. În timp ce rătăcea prin

săli, un sentiment de solitudine trezi în el amintirile primelor sale zile în Italia. Se numărase printre cei mai tineri refugiați de la bordul unui cargou plecat din Da Nang și sosit la Salerno după două luni petrecute pe mare.

La vârsta de zece ani, Mateo își câștiga existența vânzând țigări de contrabandă clienților așezați la mese pe terasele cafenelelor din port... până când o patrulă de poliție îl arestase.

Mateo crescuse într-un orfelinat și nu se temea de viitor.

Astă-seară, se gândea iar și iar la o frază pe care i-o spusese tatăl lui când se întorceau de la câmp: „Soarta e o putere misterioasă, dar nu te baza pe ea. Destinul tău va fi modelat de alegerile pe care viața ți le va oferi."

Astă-seară Mateo spera că făcuse alegerea corectă. Sunetul interfonului îl trezi din reverie. Comandase o pizza. Îl rugă pe cel care o adusese să urce la etajul doi. Căută o bancnotă în buzunar ca să-i dea bacșiș, deschise ușa și încremeni când o văzu pe Ekaterina, cu un bagaj la picioare. Ea zâmbi și i se aruncă în brațe.

*

Ora 21, închisoarea Okrestina, Minsk

Deținutele se întorc în celulă. E ora stingerii. Patul de campanie al lui Janice e lipit de al Irinei, care îi întoarce spatele. Își trage pătura aspră peste umeri și bombăne fiindcă e prea frig.

— Irina, șoptește Janice.

— Ce vrei?

— Să-ți mulțumesc.

— Probabil n-ai auzit ce ți-am spus la masă, îi aruncă Irina pe un ton oarecum agresiv.

— O să te scot de-aici.

— Bineînțeles, răspunde Irina, răsucindu-se spre ea. Într-un cărucior cu rufe?

Fețele lor sunt la câțiva centimetri una de cealaltă. Lumina portocalie a unui lampadar de pe străduță trece printre gratii și cade pe pernele lor subțiri.

— Cine e tipul cu care-ai vorbit? Te culcai cu el?

Janice ezită. O mie de gânduri contradictorii îi chinuie mintea. Gânduri neliniștitoare, de pildă, dacă Irina acționase astfel încât să-i câștige încrederea și apoi s-o trădeze. Însă nu are de ales și își încearcă șansa.

— Un membru important al opoziției, îi mărturisește. De ce crezi că mi-am asumat atâtea riscuri?

— Să evadezi din Okrestina, murmură Irina, asta da, chiar ar fi o premieră.

— Dar există o condiție: să pot da un telefon.

Irina se strecoară mai aproape de ea. Fețele lor se ating ușor.

— O fată din blocul 2 a ascuns un mobil în celulă, șușotește ea. E favorizată de gardieni și îi răsplătește bine. Dacă ai pe cineva afară care poate să-i trimită bani familiei sale, vinde minutul la preț de aur. Dar e ca la cartelele telefonice, trebuie să plătești înainte să ai credit.

— Nu cunosc pe nimeni și trebuie să sun până la prânz, insistă Janice cu glas scăzut.

— Atunci n-o să evadăm niciodată, oftează Irina.

O sărută pe gură, o mângâie pe păr și zâmbește când vede privirea uimită a lui Janice.

— Tandrețea, asta lipsește cel mai mult, o să constați cu timpul.

Se întoarce și-și trage pătura pe ceafă.

Janice stă cu ochii deschiși. Strânge pumnii. Vântul a început să bată, lumina care vine de afară tremură pe tavanul celulei. Lacrimile îi curg pe obraji.

ROMA

Operațiunea Okrestina

Duminică, ora 6, Roma

Ekaterina se trezește la prima geană de lumină. Mateo doarme, răsuflarea lui îi gâdilă ceafa, căldura lui o învăluie. Brațul său îi înconjoară talia. Ekaterina ar vrea ca acest moment de pace să dureze o veșnicie. Mateo deschide ochii, inspiră adânc, își freacă obrajii și se uită fix la ea. Ekaterina zâmbește și îi pune un deget pe buze ca să-l împiedice să vorbească.

— Nu mă întreba dacă am dormit bine, spune-mi doar că mă iubești un pic.

— Te iubesc, răspunde el blajin.

Ea îl sărută lung. Apoi îl mângâie pe frunte și se ridică.

— Scoală-te, avem o grămadă de lucruri de făcut. Mai întâi, cafea, multă cafea.

*

Vilnius

Diego și Maya n-au închis un ochi. Și-au petrecut noaptea jucând poker. Maya i-a luat toți banii lui Diego. Așezați față în față în bucătărioara apartamentului, își consultă amândoi telefoanele mobile și se uită neîncrezători unul la altul. Diego ridică din umeri, își ia cana cu cafea și se duce în sufragerie. Se instalează în fața ecranelor, se conectează la forum și așteaptă. Maya bagă capul pe ușă, apoi se strecoară în baie.

*

Ora 8, Kyiv

Gemenii sunt în salon. Un firicel de fum se înalță din jăraticul care sclipește roșu în șemineu. Pe măsuța joasă, o gură de coniac plutește pe fundul unui pahar. Vital a ațipit în scaunul cu rotile; Malik, culcat cât e de lung pe vechea canapea Chesterfield, sforăie ca un marinar beat criță. Ilga a urcat în camera ei pe la miezul nopții. Se aude soneria. Vital deschide un ochi, apoi și pe celălalt.

— Ce se întâmplă? își întreabă fratele.

— Sună cineva la ușă, răspunde Malik, căscând.

— La ora asta?

Malik se întinde ca un motan mare și leneș care nu și-a făcut somnul.

— Du-te tu. Ilga doarme, iar eu nu mă mișc de pe canapea.

Vital bodogănește ca de obicei și împinge cu putere roțile, îndreptându-se spre hol. Soneria se aude din nou.

— Gata, ajunge, vin acum! strigă el, enervat.

Se dă înapoi ca să deschidă ușa.

— Castel, avion privat, ce altceva mi-ai mai ascuns? întreabă Cordelia, cu mâinile în șolduri, în haina ei verde-măr.

— Ce avion privat? întreabă Vital, holbându-se la ea.

— Cum crezi că aș fi putut ajunge atât de devreme? Am decolat la cinci dimineața. Bun, îmi închipui că factura trebuie să fie piperată, o să te lămurești cu fratele tău, el e vinovatul. Eu mă duc să fac un duș și te aștept în cameră. Am nevoie de cinci minute, tu spune-i lui Malik să-mi care valiza înăuntru, cântărește o tonă.

Îl sărută pătimaș și îi mângâie obrazul.

— Mi-a fost dor de tine, imbecilule. Crezi că Ilga ar putea să ne pregătească niște clătite? Mor de foame!

După ce rostește aceste cuvinte, urcă scara fluierând.

Vital își întoarce scaunul. Malik îl privește câteva clipe din ușa salonului. Scoate un mormăit când ridică valiza Cordeliei.

— Ai un măgar mort în ea? Cântărește o tonă! exclamă el.

— Un Satcom, îi răspunde Cordelia, aplecată peste balustrada de la primul etaj. Un terminal cu antenă-satelit, dacă preferi. Banda nu-i destul de largă pentru lansarea unui atac cibernetic, dar e suficientă ca să urmărim operațiunile în direct. Om fi noi muți, dar să fim surzi și orbi într-o zi ca asta, nici nu se pune problema. Instaleaz-o în salon, o să fie mai vesel decât în donjonul vostru.

*

Ora 9, Vilnius

Mihail se plimbă încolo și-ncoace. Tensiunea e palpabilă în sufrageria Marikăi. Ea se tot uită nervoasă la telefon.

— Unde sunt? întreabă Mihail.

— Autobuzele sunt pe drum, pline-ochi. Primele camioane opresc deja în popasurile de pe autostradă. Toată lumea o așteaptă pe Sviatlania, oamenii sunt nervoși, dar mai ales nerăbdători.

— Și de la închisoare, vreo veste?

— Încă nu-i ora, răspunde ea.

*

Ora 9:05, închisoarea Okrestina

Janice și Irina și-au reluat munca în spălătorie. Descarcă deja a zecea mașină Taizhou. Aburul îngreunează aerul și temperatura nu încetează să crească. Lucrătoarele se agită, la capătul benzii

rulante primele cutii ale zilei sunt deja etichetate, gata să fie înghițite de lift.

Brusc, unul dintre cei doi gardieni părăsește ghereta și se îndreaptă spre Irina. Ea e aplecată, aproape cu tot capul în cuva mașinii. Gardianul o lovește peste fese, amuzat de propriul gest. Irina se ridică și îl fulgeră cu privirea. Lui puțin îi pasă, rostește câteva cuvinte, apoi își încrucișează brațele la piept și așteaptă.

— Trebuie să te escorteze la vorbitor, ai o vizită, îi traduce Irina lui Janice. Fii atentă, niciodată nu se știe ce le trece prin minte cretinilor ăstora, ar putea fi o capcană.

Janice merge înaintea gardianului cu pas ezitant, fiindcă se teme să n-o înghesuie într-un colț. Însă gardianul nu pare să se gândească la asta. O forțează să se grăbească împungând-o cu bastonul în spate. La parter, o împinge într-o sală și închide ușa.

La masa din metal stă un bărbat. Are mutră de ucigaș, dar genul elegant. Poartă un pulover pe gât și un costum din lână perfect croit. Se ridică și îi întinde mâna lui Janice, apoi o invită să ia loc în fața lui.

— Domnul Blansky m-a rugat să vă vizitez. Fiți sigură că veghem asupra dumneavoastră. Am luat deja măsurile necesare, nu riscați nimic între aceste ziduri, o liniștește el. În rest, facem tot ce putem, dar trebuie să dați dovadă de puțină răbdare. De ce anume aveți nevoie? Produse cosmetice, haine curate, țigări?

Janice îl privește cu gravitate. De data asta, e totul sau nimic.

— Am nevoie de ceva mult mai important. Aveți ceva de scris?

— Da, însă nu mi se permite să vă dau un stilou, gardianul care ne supraveghează e foarte vigilent.

— Atunci, notați, vă rog. Fiecare cuvânt pe care o să vi-l dictez contează. Imediat ce ieșiți de aici, trimiteți textul la o adresă de e-mail pe care am să v-o dau. Și când spun „imediat ce ieșiți de aici", luați-o *ad litteram*. Ați înțeles?

— Cum nu se poate mai clar, răspunde emisarul lui Blansky, scoțându-și stiloul.

Dictarea durează doar treizeci de secunde. Cum termină, Janice se ridică și-i mulțumește interlocutorului ei.

— Chiar nu mai vreți altceva? o întreabă acesta, uimit.

— Ba da, să plecați cât mai repede ca să trimiteți mesajul.

Emisarul își pune stiloul în buzunarul interior al sacoului, împinge scaunul în spate și se ridică la rândul său. În clipa când iese pe ușa vorbitorului, gardianul îi confiscă foaia de hârtie pe care o ține în mână. O citește atent, părând și mai mirat decât emisarul lui Blansky.

— V-a dat o rețetă de mâncare? zice el înapoindu-i hârtia.

— Femeile... Ce poți să faci? oftează emisarul și se îndepărtează.

Părăsește închisoarea, se duce la mașina lui și se instalează la volan. Recitește textul lui Janice și se gândește că, întrucât ea spune că masa e la ora 11, are timp să ajungă acasă înainte de a trimite acest mesaj lipsit de sens. În fața lui se înalță panoul publicitar al unei benzinării. Emisarul lui Blansky aruncă o privire la indicatorul de benzină. Soarta depinde și de alegeri mărunte. Bărbatul virează și se oprește la o pompă. Cât îi face plinul angajatul de la benzinărie, el ia telefonul, copiază mesajul și îl trimite la adresa dată de Janice.

*

Ora 9:30, Vilnius

Diego iese din baie cu un prosop în jurul șoldurilor și cu hainele în mână. Își suge burta, își îndreaptă umerii și traversează sufrageria.

— Pot să știu de-a ce te joci? îl întreabă Maya. În fine, e drăguț să te văd făcând pe gorila.

Demn, Diego nu răspunde, se duce să se îmbrace în camera lui. Apoi se așază în fața ecranelor; tocmai a sosit un e-mail.

Prăjitura lui Janice

Ingrediente: 104 g făină, 128 g sare, 129 g unt, 19 g piper

Și pentru 9 porții:

164 g făină, 177 g sare, 255 g unt, tot atât piper

Fața de masă este în spălătorie, la subsol. Masa trebuie servită la ora 11.

— Eu îl sun pe Mateo, tu anunță-i pe ceilalți! strigă el.

Maya se repede la calculator și transcrie adresa IP a postului de securitate și a subrețelei de la închisoarea Okrestina:

104.128.129.19
164.177.255.255

După ce va transmite mesajul lui Janice grupului, o să-i anunțe pe Marika și pe Mihail că primăvara sosește, în sfârșit, în Est.

Diego nu are astâmpăr. Cum să se priveze de bucuria de a da o asemenea veste incredibilă? Îl sună pe Mateo.

— Janice a reușit! îi spune plin de entuziasm. Ai cu ce să notezi adresele IP? Atacul trebuie lansat la ora 11.

— Ea e bine? întreabă Mateo.

— Nu știu. Ne-a comunicat doar poziția ei, o spălătorie de la subsolul închisorii.

— Intră pe forum să informezi Grupul și verifică dacă locul indicat de Janice apare în planurile pe care le avem, îi ordonă Mateo.

— Deja facem asta.

— Atunci, mult noroc!

— Mai degrabă ție trebuie să-ți urăm noroc, prietene, răspunde Diego înainte de a închide.

*

În același moment, la Moscova

Un angajat al agenției de securitate informatică se ridică de la locul său și se duce în biroul directorului.

— Pegasus a vorbit, îi spune acestuia după ce intră.

— Ce-ați aflat? întreabă directorul.

— Convorbirea a fost inițiată din Vilnius, a fost criptată, dar de data asta a durat suficient ca să-l putem localiza pe destinatarul apelului. O adresă din Roma.

— Excelentă veste, răspunde directorul luând hârtia pe care i-o întinde subalternul său. O să fac tot ce-i necesar, pregătiți-vă.

*

Ora 10, ambasada Israelului, Minsk

Noa intră în camera unde au dormit cei doi bărbați cu care face echipă. Amândoi stau întinși în paturile lor, îmbrăcați în uniforma OMON. Geacă și pantaloni negri. Pe noptiere sunt două berete cu emblemă aurită. În gențile lor se află două pistoale-mitralieră Uzi. Noa își poartă Glockul la centură, ascuns sub geacă.

— Să mergem, zice ea. Sam, tu iei mașina și te duci la apartamentul directorului închisorii.

Parchezi și aștepți semnalul meu ca să urci. Raphael, tu vii cu mine, conduci furgoneta.

*

Ora 10:40, Kyiv

Vital, cu spatele drept ca un husar, a cerut să se așeze fără ajutor în mijlocul canapelei Chesterfield, apoi a rugat-o pe Ilga să aducă pe măsuța joasă o sticlă de coniac și patru pahare. O superstiție a tatălui său susținea că nu trebuie să aștepți nici măcar un minut ca să ciocnești pentru victorie. Malik și Cordelia stau de o parte și de alta a lui.

Puțin mai devreme, pe când Cordelia se îndopa cu clătite în bucătărie, Malik a instalat echipamentul din valiza ei.

Un cablu atârnă de la fereastra unde e instalată antena-satelit. Forțele inamice pot în orice moment să paralizeze rețeaua de internet ucraineană, însă castelul, chiar dacă ar avea o marjă de manevră limitată, nu va fi izolat de lume. Și nici Cordelia nu va fi lipsită de plăcerea de a informa trei membri din cercul apropiaților lui Lucin că sunt prinși în cursă ca șobolanii.

Cordelia aruncă o privire la ceas: peste cinci minute, Mateo va lansa atacul. A venit vremea ca teama să mai pună stăpânire și pe tabăra cealaltă. Cordelia le zâmbește prietenilor ei și își acordă privilegiul de a apăsa pe „Trimite". Cele trei mesaje pleacă spre destinatari.

*

Ora 10:45, Salihorsk, 120 km la sud de Minsk

Ca de fiecare dată când poate, șeful securității interne își petrece weekendul în casa de la țară. E o duminică liniștită, vremea se dovedește extrem

de blândă. Cerul albastru se întinde peste pământurile lui, pe care îi place să le străbată călare. Are un roib care l-a costat o avere, dar cu care se mândrește. La întoarcerea din plimbare, în timp ce-și țesală calul, mobilul îi vibrează continuu în buzunarul hainei. Agasat, îl scoate și citește mesajele. Privirea i se înceţoșează, fața îi devine livid㠹. Abandonează calul și aleargă spre casă. Intră valvârtej, căutându-și soția, pe care o găsește până la urmă în bucătărie. Ea îl privește uimită. El îi cere să pregătească imediat bagajele și o anunță că vor pleca departe și nu se vor mai întoarce niciodată. Apoi urcă grăbit în birou și-și golește seiful.

*

Ora 10:45, Minsk

Ochii Marikăi se umplu de lacrimi când descoperă mesajul pe care tocmai l-a primit. „Primăvara vine și în Est.“ E prea emoționată ca să i-l citească lui Mihail, cu mâna tremurând întoarce ecranul telefonului spre el. Mihail o strânge în brațe și o învârte. Dansează împreună fără muzică în mijlocul sufrageriei, sub privirile mirate ale copiilor Marikăi.

— Luăm mașina ta, zice Mihail, dându-i drumul.

Marika își trage puloverul în jos și-și aranjează puțin părul.

— Și copiii? întreabă cu îngrijorare Marika.

— Vin și ei cu noi. La fel și Daria, răspunde Mihail, uitându-se fix la urna care tronează pe masa din sufragerie. Daria merită mai mult decât oricine să asiste la asta.

Marika dă din cap aprobator, le ordonă copiilor mai mari să-și pună paltoanele, își înfofolește bebelușul și îi aruncă lui Mihail cheile de la mașină.

*

La trei kilometri de apartamentul lui Mihail, în centrul unui cartier burghez din Minsk, șeful direcției de sănătate publică își descoperă, la rândul său, mesajele. Însă lui nu-i vine deloc să danseze. Cei care îi cântă promit să nu dezvăluie nimic despre escrocheriile sale dacă urmează cu sfințenie ordinele pe care tocmai le-a primit.

La 10:50, cinci ambulanțe demarează cu toată viteza și cu sirenele urlând spre închisoarea Okrestina.

*

Ora 10:50, Minsk

Sam a primit semnalul de la Noa. Coboară din mașină cu geanta pe umăr și intră în imobil. În lift, scoate arma din geantă. Soția directorului închisorii n-are niciun motiv să se sperie de un agent OMON. Probabil e un mesager cu un plic pentru soțul ei. Așa că deschide ușa și se dă înapoi când vede pistolul-mitralieră îndreptat spre ea.

Sam e un agent Mossad aflat la post, în Est, de zece ani. Vorbește rusa fluent.

— Sunați-vă soțul și repetați-i cuvânt cu cuvânt ce vă spun eu, îi ordonă el pe tonul calm și autoritar al unui bărbat care nu ar ezita s-o împuște dacă ar refuza să se supună. Cooperați și totul o să fie bine.

*

Ora 11, Roma

În mijlocul platformei mari din birou, Mateo și Ekaterina, singuri, se țin de mână, păstrând tăcerea câteva clipe. Apoi Mateo inspiră adânc și se uită la ceas. E ora 11 fix. Tastează o comandă și

inițiază cel mai mare atac cibernetic al unor hackeri asupra infrastructurilor unei țări.

Zeci de milioane de instrucțiuni gonesc spre serverele guvernului belarus ca să le satureze.

Rețelele de comunicații cad primele, apoi vine rândul celor de la securitatea internă, deja decapitată când șeful său a fugit. Serviciile de urgență au fost cruțate. În turnul de control de la aeroportul Minsk 2, controlorii de trafic aerian văd apărând pe ecranele lor un mesaj de avertizare. Nu le rămân decât cinci minute înainte de *black-out*. Imediat, deviază spre țările vecine avioanele care se apropie de aterizare și le opresc la sol pe cele de pe pistă. „Doar niște întoarceri la expeditor", se gândește Ekaterina urmărind primele consecințe ale atacului.

Serverele diferitelor ministere cad rând pe rând. Grație antenelor și releelor amplasate de Cordelia, doar opoziția clandestină poate de-acum să schimbe mesaje.

*

Ora 11, închisoarea Okrestina, Minsk

Alarma de incendiu sună strident. Într-o clipă, încuietorile gratiilor se deblochează. Ușile celulelor se deschid una după alta; gardienii înarmați îi conduc pe deținuți în curte. Roman îl zărește pe Nicolai pe culoarul îngust. Își croiește drum printre deținuții care se îmbulzesc și reușește să ajungă la el. Îl apucă de braț și îi cere să-l urmeze. Fac amândoi cale întoarsă. Trei minute mai târziu, cu răsuflarea tăiată, sunt în fața sasului de la intrare. Dincolo de geam, gardienii îi privesc fără să schițeze vreun gest. Au primit ordin de la directorul închisorii să nu-i oprească.

În depărtare, sirenele ambulanțelor și ale mașinilor de pompieri răsună sub cerul orașului. O furgonetă neagră intră pe aleea închisorii.

Ora 11:08

Deținutelor care lucrează în spălătorie li se pare că aud șuierul unei locomotive vechi care aruncă ultimii aburi la intrarea în gară. Tamburii mașinilor Taizhou se opresc, banda rulantă încetinește și în final se blochează. În gheretă, gardianul, complet dezorientat, bate frenetic în tastatură. Deținutele se uită una la alta, neștiind cum să reacționeze. Alarma de incendiu n-a sunat și în clădirea femeilor. Gardianul prezent în sală le ordonă să rămână la locurile lor. Și ca să-și justifice autoritatea, declară pe un ton solemn că e vorba de o pană.

— Noroc că e el aici, altfel nu ne-am fi dat seama, rânjește Irina.

Janice se simte ca-n iad și totuși un zâmbet radios îi luminează fața. Știe că nu-i vorba despre o simplă pană și nu mai are decât o singură speranță de-acum, ca Nicolai și Roman să fie liberi curând.

— Primăvara vine și în Est, murmură ea, nemișcată.

Ușa se deschide brusc și apar doi agenți în uniformă OMON; unul are un pistol-mitralieră. Din cauza cagulelor, nu li se zăresc decât ochii care scrutează spălătoria. Unul dintre cei doi se uită țintă la Janice și înaintează repede spre ea.

— Noi n-am făcut nimic, protestează Irina, acoperindu-și fața.

Agentul OMON își scoate cagula, dând la iveală un chip de femeie.

— Noa! exclamă Janice, cu răsuflarea tăiată.

— Să mergem, discutăm mai târziu, ordonă Noa.

— Vine și ea cu noi, zice Janice, apucând-o pe Irina de mână.

Gardianul se apropie să intervină. Raphael, însoțitorul lui Noa, îi aplică o lovitură cu patul armei, care-l trimite la podea, unde se rostogolește cu fața plină de sânge. Apoi Raphael îndreaptă vârful pistolului-mitralieră spre gheretă și duce un deget la buze, dându-i de înțeles celuilalt gardian că e în interesul lui să nu facă nicio mișcare.

Noa, Janice, Irina și Raphael aleargă pe culoar și urcă scările cu toată viteza. Raphael e în fruntea șirului, iar Noa, ultima. Gardianul peste care pășesc în sasul de la intrare nu opune nicio rezistență. Zace încremenit.

Trei mașini de pompieri și cinci ambulanțe sunt oprite pe aleea centrală, cu girofarurile pornite.

— La furgonetă! ordonă Noa.

— Nicolai? Roman? se agită Janice.

— Nicolai e în a doua ambulanță, Roman, în a cincea.

— Și Sofia? N-am văzut-o deloc.

— Sofia a fost extrădată, e la adăpost în Suedia. Urcă, nu-ți face griji, noi îi controlăm pe gardieni.

— „Noi"? întreabă Janice în timp ce urcă în furgonetă.

— O să-ți explic.

Ora 11:15

Cinci ambulanțe ies pe porțile închisorii Okrestina, fiecare luând-o în altă direcție. Trei dintre ele sunt momeli, menite să garanteze deplasarea în siguranță a lui Nicolai și Roman.

Raphael conduce furgoneta care traversează deja periferia de vest a orașului Minsk.

— Ajungem la frontieră într-o oră și jumătate, anunță Noa.

Irina cuprinde mâinile lui Janice într-ale sale și îi vorbește.

— Te implor, spune-le să mă lase să cobor.

— Irina, nu sunt agenți OMON, îi explică Janice, ești în siguranță și liberă acum.

— Știu, nu sunt proastă. Îți mulțumesc pentru tot, dar vreau să mă duc la fata mea.

— Oprește, îi ordonă Janice lui Raphael.

Mașina trage lângă bordură, Irina deschide ușa culisantă și o rupe la fugă.

*

Ora 11:30, Vilnius

Diego și Maya părăsesc apartamentul. Un taxi îi duce până la imobilul în care locuiește Sviatlania. Diego sună și, ca un bărbat galant ce este, o lasă pe prietena sa să dea vestea.

— Nicolai e liber, anunță Maya. Mii de oamenii se îndreaptă spre frontieră, vă așteaptă. E timpul să porniți la drum, revoluția e în plină desfășurare.

E prima dată când Diego o vede pe Maya atât de emoționată.

*

Ora 13, postul de frontieră Ganevo

Clienții ies din cafeneaua Vasilok și așteaptă în parcare. Sătenii din Novoselki se urcă în mașini, unii se cațără chiar în remorcile tractoarelor. Motoarele camioanelor parcate la stația de benzină de la Telejișki urlă, la fel și ale celor care și-au ocupat pozițiile în fața cafenelei-motel de la Zolotaia. Opozanții regimului ies din umbră, alții sunt deja în autobuzele închiriate de Cordelia. Toți se îndreaptă spre Ganevo.

Convoiul se apropie de postul de frontieră. Vameșilor nu le vine să-și creadă ochilor, coloane întregi de bărbați, femei și copii înaintează spre ei. Șeful postului încearcă să ia legătura cu superiorii. Însă comunicațiile sunt întrerupte. Ce poate să facă o mână de oameni în uniformă în fața a mii de civili? Copleșiți, lasă armele jos.

*

Ora 13:10, Roma

Mateo străbate în lung și-n lat stupul; cu inima grea, trece pe lângă echipamente și servere și își plimbă degetele pe geamurile care le protejează. Diodele nu mai sclipesc; datele conținute de servere au fost șterse, discurile, formatate. Nimeni nu va pune mâna pe programele folosite pentru atac.

Ekaterina a preferat să-l lase să se reculeagă singur, s-a dus la fereastră să fumeze. Ultima, își jură în sinea ei, aprinzându-și țigara. Contemplă acoperișurile în nuanțe de ocru ale Romei. „Doamne, cât de frumos e orașul ăsta!“ se gândește. Privirea îi alunecă spre stradă. Cu ochii mijiți, trage un ultim fum adânc înainte de a arunca chiștocul.

— Nu știu dacă e normal, dar două mașini negre tocmai au oprit mai jos de poartă, îl anunță pe Mateo.

Mateo se apleacă peste balustrada balconului; opt bărbați se îndreaptă spre gardul de fier forjat al vilei.

— Ia-ți lucrurile repede, îi zice el, trăgând-o spre biroul lui.

*

Ora 14, postul de frontieră Ganevo

Mulțimea așteaptă tăcută și îngrijorată, atentă la șoseaua care se întinde de cealaltă parte a frontierei. Brusc, un concert de claxoane răsună aproape de barieră. Câțiva bărbați și femei se reped s-o ridice, ei sunt primii care văd intrând cele zece mașini ale convoiului Sviatlaniei. E un adevărat vacarm, populația se bucură de întoarcerea unui șef de stat pe care l-a ales.

În picioare pe treapta furgonetei, Janice și Noa asistă la această bucurie. Zboară confetti, copiii sunt cocoțați pe umerii părinților. Unii oameni strigă și dansează, alții nu-și pot stăpâni lacrimile.

— Nu vrei să te duci să privești mai de-aproape? întreabă Janice.

— Nu, ce urmează nu-i treaba noastră. Noi doar am contribuit la restabilirea echilibrului. E timpul să plecăm.

— „Noi"? E a doua oară când folosești cuvântul ăsta. Te credeam moartă! De ce nu mi-ai dat niciun semn de viață atâta timp? De ce ai păstrat tăcerea?

Noa se întoarce spre Janice și își pune mâinile pe umerii ei.

— Ai făcut un lucru curajos. Stupid, dar curajos.

— Poate că a fost stupid, dar uite rezultatul. Și habar n-ai ce-am făcut. Răspunde-mi: de ce m-ai lăsat să cred că ești moartă?

— Dar nu te întrebi cum am venit să te scot de acolo?

— Ești agent al serviciilor secrete israeliene și noi nu-i abandonăm pe-ai noștri, zice Janice.

— Asta explică de ce, nu cum, ripostează Noa.

— Unde vrei să ajungi, mai exact?

— La adevărul pe care ni-l datorăm una alteia. Știu că nu ești doar jurnalistă, faci parte dintr-un grup de hackeri care nu-i străin de evenimentele care se desfășoară acum.

— Serviciile tale își merită numele, dar nu conta pe mine să-ți spun mai multe.

Noa face o mutră amuzată. Își trece mâna prin păr și contemplă valul uman care s-a concentrat în jurul mașinii Sviatlaniei.

— Janice, rostește ea cu vocea fermă, eu sunt 9, fac parte din Grup, am fost chiar prima recrutată.

Stupefiată, Janice coboară de pe treapta furgonetei. Se forțează să nu-și ia ochii de la postul de frontieră ca să nu întâlnească privirea lui Noa.

— Vrei să spui că în ziua în care ți-am arătat emblema PSYOPS, la Tel Aviv, când a început totul, tu știai deja?

— Vreau să spun că eu te-am pus pe urmele lor și tot eu, de ani întregi, fac în așa fel încât informațiile să-ți parvină la momentul potrivit.

Janice lasă ochii în pământ, se gândește, se îndepărtează câțiva pași, apoi se întoarce la mașină.

— Tu ești prima recrutată sau tu ai creat Grupul? Te implor, nu-mi spune că am fost manipulați cu toții, încă din start, de serviciile secrete israeliene.

— Ei n-au nicio legătură, șefii mei nu știu nimic despre existența Grupului 9. Mateo i-a dat naștere lui 9, Grupul a apărut mult mai târziu.

— Cum adică „i-a dat naștere“?

— 9 e o inteligență artificială. A crescut, s-a conectat la lume și a înțeles în cele din urmă că avea nevoie de noi.

— Pentru ce?

— Pentru asta, răspunde Noa, arătând cu degetul spre mulțime. S-o ajutăm. 9 avea la dispoziție întregul web ca să cerceteze, să-i găsească pe cei care să alcătuiască Grupul, avea și o putere fără egal de a raționa. L-a ales pe fiecare dintre noi. De ce a decis să nu-mi împărtășească decât mie secretul existenței sale, asta nu știu.

— Și nu lui Mateo?

— Nu, dar el și Vital au bănuit mereu ceva, însă n-au descoperit cine eram. Gata, acum știi tot.

— Aș vrea să mă duc acasă, zice Janice.

— Așa am și prevăzut, dar, mai întâi, Maya și Diego te așteaptă la Vilnius.

— Tu nu vii?

— Nu, misiunea mea se va încheia după ce reglez conturile cu cel care a asasinat-o pe Sarah. El mă crede moartă și asta trebuie să creadă în continuare până când îmi ating scopul. Mă bazez pe tăcerea ta.

Noa o strânge în brațe pe Janice și o sărută așa cum săruți o soră când știi că o să-ți fie dor de ea.

În depărtare, corul claxoanelor își dublează intensitatea. Sviatlania a revenit în țară. Convoiul pornește spre capitală.

Janice se urcă în furgonetă, epuizată, dar cu sufletul ușor. Se gândește la casa ei din Florentin, la David, la Efron și la viața care o așteaptă.

*

Pe șoseaua spre Minsk, sătenii se alătură cortegiului.

Rețeaua desfășurată de 9 a inundat toate sistemele de poștă electronică, anunțând populația că dictatorul e pe cale să fugă.

În marile orașe din Belarus, oamenii ies pe străzi, unde tumultul crește; cei care trăiesc în Minsk se grupează și mărșăluiesc spre palatul prezidențial.

*

Ora 14:30, palatul prezidențial, Minsk

Așezat în capătul unei mese lungi, Lucin studiază un dosar care-l plictisește în cel mai înalt grad. Scârțâitul ușilor albe și grele, decorate cu

foiță de aur, îl face să ridice capul. Se miră să-l vadă apărând pe secretarul său, care nu s-a obosit să ciocănească. Palid și abătut, bărbatul și-a pierdut prestanța obișnuită și, contrar obiceiului, nici nu l-a salutat. Acestui om cu trăsăturile descompuse din cauza tensiunii nervoase îi revine dificila sarcină de a-l anunța pe dictatorul temut de toți că domnia lui s-a încheiat.

Lucin nu înțelege, bate cu pumnul în masă și amenință. Dar, pentru prima dată în cei douăzeci și șase de ani de când se află la putere, furia lui nu mai impresionează pe nimeni.

Așa că ridică tonul, refuză să cedeze, tună și fulgeră, îi ordonă secretarului să desfășoare armata. Soldații să tragă în mulțime fără somație.

— Niște teroriști! urlă, roșu la față.

Secretarul ridică din umeri.

— E prea târziu, oftează el, faceți ce vreți, eu o șterg de-aici înainte ca mulțimea care se apropie să pună stăpânire pe palat.

Secretarul își anunță demisia imediată și pleacă.

Singur în biroul său imens, Lucin ia telefonul și încearcă să discute cu șeful securității interne, nu reușește să dea de el și jură că o să-l împuște. În culmea furiei, închide, apoi pune mâna iar pe receptor ca să-și convoace generalii și descoperă consternat că linia telefonică e tăiată.

Dictatorul se repede spre ușile biroului. Le deschide și găsește holul pustiu. Unde este personalul? Gărzile sale de corp, oamenii săi de încredere, toți cei care îl servesc? Caută prin birourile goale, trântește ușile, strigă după ajutor.

Cu pas militar, face stânga-mprejur și se duce să se închidă în biroul său. Palatul prezidențial e încercuit, Sviatlania a intrat în Minsk.

*

Ora 13:20, Roma

Ekaterina și Mateo ies din canalizare în mijlocul grădinilor de lângă Ponte Regina Margherita. Nu le mai rămâne decât să traverseze Tibrul pe jos.

— Și acum ce facem? întreabă Ekaterina.

— Trecem pe la mine pe acasă să-mi iau o valiză cu câteva lucruri, apoi trebuie să mă gândesc cum să-mi reîncep viața de la zero.

— Ai putea lua în calcul s-o reîncepi la Oslo?

— Fără nicio îndoială, dar, mai întâi, aș vrea să te duc undeva. O să călătorim la clasa a doua, fiindcă, trebuie să recunosc, sunt cam pe jantă în momentul de față.

— Și unde se află acest „undeva"?

— Într-un sătuc din Vietnam.

Ekaterina își pune capul pe umărul lui și-i mărturisește că îi e un pic teamă de avion. Hanoi e departe, dar, de vreme ce e pentru o cauză bună...

*

***

— *Și acum ce-o să se întâmple?*

— Peste două ore, Janice se va întâlni cu Maya și cu Diego în apartamentul din Vilnius. Niciunul dintre ei n-o să-și amintească nimic din seara care se anunță. Chiar și Blansky, care nu bea, va fi probabil beat criță dimineață. Mâine, Maya se va întoarce la Paris, Diego va pleca la Madrid, Janice își va revedea casa din Tel Aviv, unde o așteaptă David. Vital, Cordelia și Malik n-o să rămână mai prejos. În zori, Vital își va anunța fratele că s-a hotărât s-o urmeze pe Cordelia la Londra. Malik nu se va supăra. E pregătit pentru asta de ceva vreme. Și i-a promis Ilgăi că o s-o ducă să vadă

Spania. Diego e la curent cu planurile lor și îi așteaptă. În primăvară, castelul se va trezi pustiu.

— *Stupul nu mai există, Vital pleacă la Londra, Ekaterina și Mateo în Vietnam, Malik în Spania, Cordelia vrea să-și înceteze activitățile...*

— Mă întrebați dacă ăsta e sfârșitul Grupului 9? Posibil, însă nu vă îngrijorați, au făcut emuli. Dacă revoluțiile sunt contagioase, la fel e și dorința de a rezista și, de altfel, mă îndoiesc că membrii Grupului 9 se vor opune mult timp tentației de a se reîntâlni... Viitorul o să ne spună dacă mă înșel, dar, cu toată modestia, nu cred că un asemenea lucru s-a întâmplat vreodată.

O sală de videoconferință.
Sfârșitul conexiunii.

***

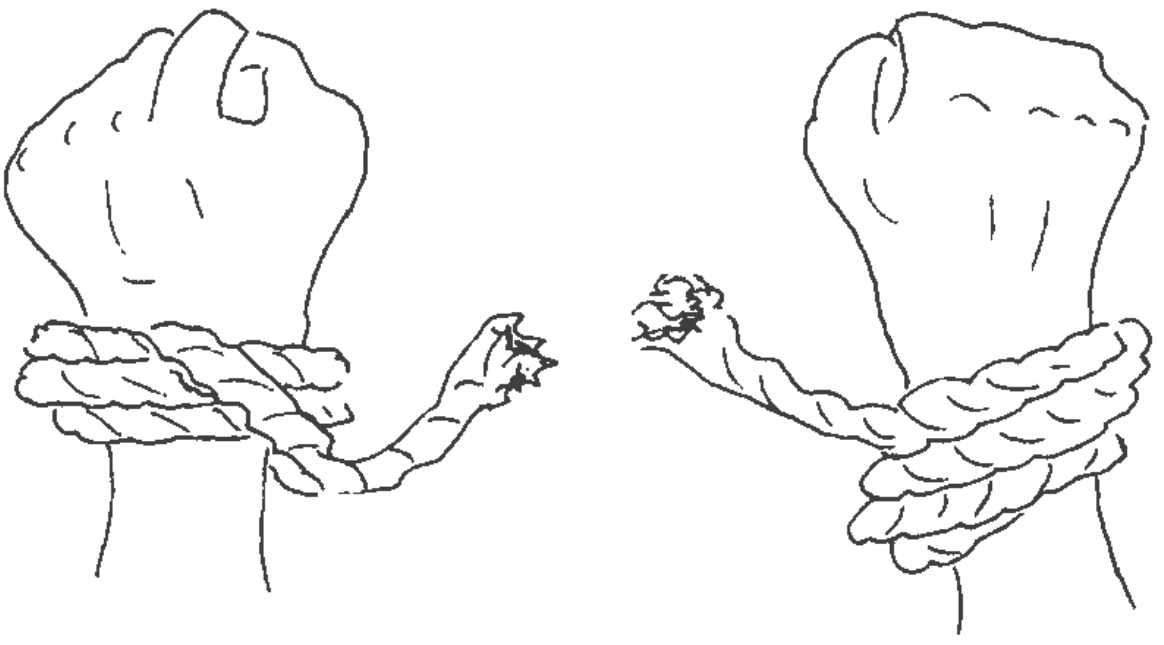

Epilog

Peste două zile, maestrul Collins primi o scrisoare la birou. Plicul gros conținea documente care probau legăturile lui Ayrton Cash cu Moscova, numerele viramentelor ce atestau sumele primite de el pentru a manipula referendumul din Marea Britanie și dovezile incontestabile ale faptului că fabricase un dosar împotriva lui Janice.

Un bilet atașat documentelor îi aducea la cunoștință maestrului Collins că era primul la care ajungeau aceste informații, ca recunoaștere a serviciilor sale. Avea toată libertatea să le folosească în mod eficient.

Biletul era semnat „9“.

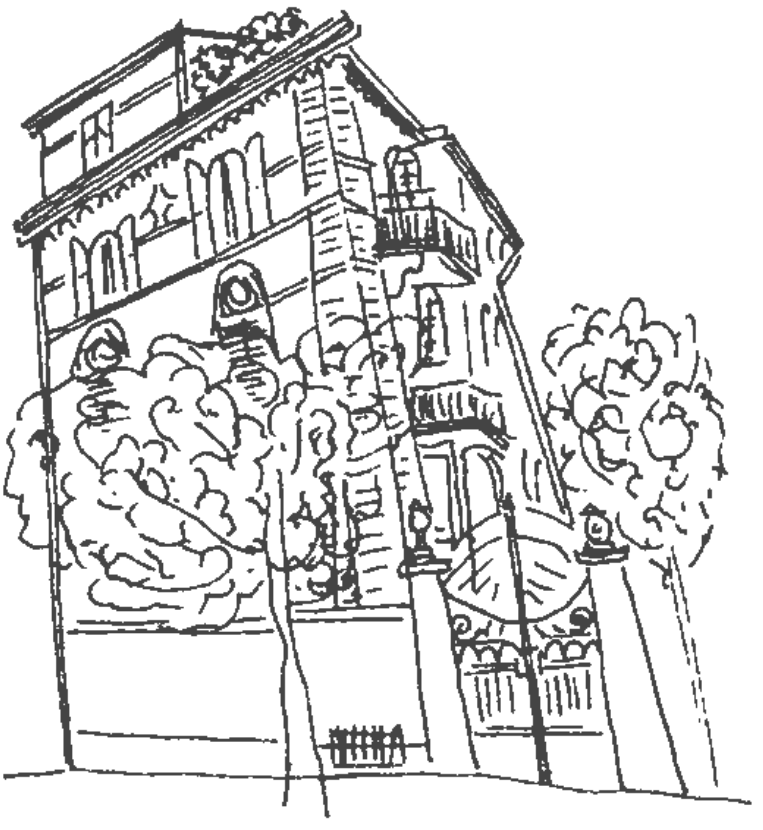

STUPAL, ROMA

Mulțumiri

Lui Raymond.
Lui Pauline, Louis, Georges și Cléa.
Lui Danièle și Lorraine.
Susannei Lea, lui Léonard Anthony, Emmanuelle Hardouin.
Lui Antoine Caro, Sophie Charnavel, Céline Poiteaux.
Lui Sandrine Perrier-Replein, Caroline Babulle, Lætitiei Beauvillain.
Lui Marie Dubois, Marie-Odile Mauchamp, Joël Renaudat,
Céline Ducournau, tuturor echipelor de la Éditions Robert Laffont.
Lui Pauline Normand, Marie-Ève Provost.
Lui Sébastien Canot, Capucine Delattre, Mark Kessler, Xavière Jarty, Carole Delmon.
Helenei Sandlyng Jacobsen, lui Lauren Wendelken, Kerry Glencorse, lui Susie Finlay.
Lui Sarah Altenloh.
Lui Rémi Pépin.
Lui Audrey Sourdive, Marie Bouvier, Xavier Baur.
Lui Carole Cadwalladr.